

TAMPEREEN YLIOPISTO

Viestinnän, median ja teatterin yksikkö

Merja Siljamäki

ANARKIAA!

Kiakkovieraiden nimeäminen ja kuvaaminen neljässä mediassa

Mediakulttuurin pro gradu -tutkielma

Tampere 2017

TAMPEREEN YLIOPISTO

Viestinnän, median ja teatterin yksikkö

SILJAMÄKI, MERJA: Anarkiaa! Kiakkovieraiden nimeäminen ja kuvaaminen neljässä mediassa.

Pro gradu -tutkielma, 134 sivua, liitteet 26 sivua

Mediakulttuuri

Kesäkuu 2017

Itsenäisyyspäivänä 2013 Tampereella järjestettiin Kiakkovierasjuhlat -mielenosoitus. Mielenosoitus sai väkivaltaisia piirteitä eritoten Kiakkovieraiden ja poliisin yhteenottojen vuoksi. Juhlista ja sen tapahtumista uutisoitiin monissa eri medioissa paljon. Tämä tutkielma tarkastelee neljän eri median julkaisujen kautta sitä, millaisia nimeämisiä Kiakkovieraille annettiin ja miten heitä kuvattiin.

Tapahtuman kulttuurista taustaa tarkastellaan kielen, kulttuurin ja mediakulttuurin kautta. Tämän lisäksi tutkielmassa selvitetään mihin kulttuuriperinteeseen Kiakkovierasjuhlat istuvat ja millainen se vastakulttuurinen maisema on, josta mielenilmaus nousi.

Tutkielman sadasta kolmestakymmenestä kolmesta artikkelista koostuva aineisto on koottu kahdesta vastamediasta, Kiakkovierasjuhlat -blogista ja Takku.net:ssä julkaistusta Kiakkovierasjuhlien kisa-studiosta sekä valtamedioiden osalta Aamulehdestä ja Helsingin Sanomista. Koottu aineisto kuvailaan kvantitatiivisesti, järjestetään sisällön erittelyn kautta ja analysoidaan kevyesti sisällönanalyysin sekä diskurssianalyysin avulla.

Tutkimusongelma oli se, miten Kiakkovieraat nimettiin ja kuvattiin valittujen neljän median mediateksteissä. Tulokseksi saatiin, että Kiakkovieraita nimettiin muun muassa anarkisteiksi, Kiakkovieriksi, mielenosoittajiksi ja mellakoijiksi. Kiakkovieraiden moninainen kuvaaminen ja profilointi nostettiin esiin mediateksteistä diskurssianalyysin avulla.

Tutkimuksen tuloksiin kuuluu se, että median ja valtaapitävien tulee miettiä tarkasti, miten mielenosoituksista uutisoidaan ja miten mielenosoituksiin varaudutaan. Vastakulttuurisesti tärkeä huomio on, että vastakulttuurin tulee Kiakkovierasjuhlien jälkeen kehitellä uusia vastakulttuurisia viestintätapoja kulttuurin julkiseksi tulon vuoksi.

Asiasanat: Kiakkovieraat, anarkismi, vastakulttuuri, sisällön erittely, mediateksti, kulttuuri

SISÄLLYS

KUVIOT JA TAULUKOT	3
1 JOHDANTO	4
1.1 Tutkimuksen aihe ja aikaisempi tutkimus	4
1.2 Tutkimuksen tavoite	5
2 KIAKKOVIERASJUHLIEN KULTTUURINEN TAUSTA	8
2.1 Kieli ja kulttuuri	8
2.2 Mediakulttuuri	20
2.3 Kuokkavierasjuhlat	22
2.4 Linnan juhlat	25
2.5 Anarkismi	29
2.6 Vasta- ja valtakulttuuri	41
2.6.1 Valta ja vastarinta	41
2.6.2 Alakulttuuri, liike, vastakulttuuri	44
2.7 Antifasismi ja vastakulttuuri	52
2.8 Parviosallistuminen	56
3 KIAKKOVIERASJUHLAT	61
3.1 Media, valta ja julkisuus	61
3.2 Lyhyesti laista	72
3.3 Tietopyyntö ja siihen reagointi	73
3.4 Juhlat	76
4 AINEISTO	81
4.1 Tutkielmaan liittyvien vastamedioiden lyhyt esittely	82
4.2 Aineiston kerääminen	83

5 ANALYYSIT	86
5.1 Kvantitatiivinen katsaus	90
5.2 Sisällön erittely ja sisällönanalyysi	95
5.2.1 Anarkia	97
5.2.2 Kiakkovieraat	99
5.2.3 Mielenosoittajat	104
5.2.4 Mellakoijat	108
5.2.5 Vähemmän käytetyt nimeämiset	109
5.2.6 Sisällön erittelyn ja sisällönanalyysin yhteenveto	112
5.3 Diskurssianalyysi	113
5.3.1 Löydetyt diskurssit	119
5.3.2 Diskurssien kokoaminen identiteetin mukaan	124
5.3.3 Diskurssien kokoaminen vallan mukaan	125
5.3.4 Diskurssien kokoaminen sävyn mukaan	126
6 POHDINTA JA JOHTOPÄÄTÖKSET	128
LÄHTEET	130
Painetut lähteet	130
Digitaaliset lähteet	133
Säädökset	134
LIITTEET	135
Liite 1. Ilta-Sanomat 7.12.2013	136
Liite 2. Poliisin tietopyyntö 3.10.2013	137
Liite 3. Aineiston viittauslistat	138
Liite 4. Aineistossa esiintyviä diskursseja	149

KUVIOT JA TAULUKOT

KUVIOT

KUVIO 1.	Kiakkovierasjuhliin osallistuneet tahot ja niiden väliset primaarisuhteet.	18
KUVIO 2.	Aineiston kokonaisjakauma.	91
KUVIO 3.	Kisastudion julkaisujen ajallinen jakauma.	93
KUVIO 4.	Kiakkovierasblogin julkaisujen jakauma.	94
KUVIO 5.	Aamulehden ja Helsingin Sanomien julkaisujen jakauma.	95

TAULUKOT

TAULUKKO 1.	Kuvien ja videoiden osuus alkuperäisessä aineistossa.	92
TAULUKKO 2.	Anarkia-sanan esiintyminen Helsingin Sanomien aineistossa.	97
TAULUKKO 3.	Anarkia-sanan esiintyminen Aamulehden aineistossa.	98
TAULUKKO 4.	Kiakkovieraiksi nimeäminen Aamulehden aineistossa.	99
TAULUKKO 5.	Kiakkovieraiksi nimeäminen Helsingin Sanomien aineistossa.	101
TAULUKKO 6.	Kiakkovieraiksi nimeäminen Kisastudion aineistossa.	102
TAULUKKO 7.	Kiakkovieraiksi nimeäminen Kiakkovierasblogin aineistossa.	102
TAULUKKO 8.	Mielenosoittajiksi nimeäminen Aamulehden aineistossa.	104
TAULUKKO 9.	Mielenosoittajiksi nimeäminen Helsingin Sanomien aineistossa.	106
TAULUKKO 10.	Mielenosoittajiksi nimeäminen Kisastudion aineistossa.	108
TAULUKKO 11.	Mellakojiksi nimeäminen Aamulehden aineistossa.	108
TAULUKKO 12.	Mellakojiksi nimeäminen Helsingin Sanomien aineistossa.	109
TAULUKKO 13.	Vähemmän käytetyt nimeämiset, koko aineisto.	110

1 JOHDANTO

”Mielenosoittajat: Tultiin juomaan kaljaa. Itsenäisyyspäivän pääjuhlan vieton yksi pelonaiheista oli niin sanottu kiekkovieraiden juhlinta muutaman sadan metrin päässä Tampere-talosta. Toistasataa anarkistiksi itseään nimeävää oli kokoontunut yhteen keikkoilunn [sic] merkeissä ja Juti-naamarit kasvoillaan. Vielä iltapäivällä ei ollut selvää tietoa kokoontujien aikomuksista. Poliisi oli varautunut mm. ratsukoin estämään kiakkovieraiden etenemisen Tampere-talolle.” (HS0612_V2)

”Kolme poliisia loukkaantui Tampereen mellakoissa. Itsenäisyyspäivän mellakoiden vahingot uhkaavat nousta satoihin tuhansiin euroihin. Mellakoivat anarkistit ja poliisi ottivat eilen väkivaltaisesti yhteen Tampere-talon ulkopuolella. Samaan aikaan valtakunnan kerma oli juhlimassa Tampere-talossa Suomen itsenäisyyttä presidenttiparin johdolla.” (HS0812_V1)

”Kiakkovieras-mielenosoittajat eivät vielääkään puhu nimellään. Itsenäisyysjuhlien aikaan Tampereella pidetyn Kiakkovieraat-mielenosoitukseen osallistuneet eivät edelleenkään halua kertoa tapahtumista omalla nimellään. HS yritti sunnuntaina tavoittaa muutamia niistä aktivisteista, jotka osallistuivat mielenosoitukseen mutteivät vahingoittaneet omaisuutta tai hyökänneet poliisien kimppuun. Yksikään heistä ei halunnut tässä vaiheessa puhua asioista nimellään. He perustelivat kieltäytymistään muun muassa mielenosoittajajoukon tavoitteiden hajanaisuudella ja leimautumisen pelolla. Yksi HS:n tavoittama aktivisti sanoutui jyrkästi irti mielenosoituksessa puhjenneesta väkivallasta.” (HS0712_2257)

Tämän pro gradu -tutkielman tarkoituksena on tarkastella itsenäisyyspäivänä 2013 Tampereella järjestettyyn mielenosoitukseen, Kiakkovierasjuhliin, liittyviä mediatekstejä. Yleisesti uskottiin, että juhlien tarkoituksena oli olla rauhallinen mielenilmaus itsenäisyyspäivän vastaanottoa ja yhteiskunnan valtaapitävien juhlimista vastaan. Alun alkaen Kiakkovierasjuhlat sujuivatkin rauhallisesti. Kuitenkin juhlijoiden siirryttyä Tampere-talon läheisyyteen, yhteenotoilta poliisin kanssa ei välttytty. Juhlista uutisoitiin laajasti eri medioissa, ja jälkipyykki jatkui vielä kuukausia juhlien jälkeen.

1.1 Tutkimuksen aihe ja aikaisempi tutkimus

Kiakkovierasjuhlat on aiheena mielenkiintoinen monella tapaa. Tapahtuman organisointiin käytettiin vastamedioita, poliisin tietopyyntö toi tapahtumalle paljon julkisuutta, valtamediat tuntuivat ensin vähättelevän mielenilmausta, mutta myöhemmin repivät siitä huutavia otsikoita. Mielenkiintoisen tutkimuskohteesta tekee myös sen alkuasetelma. Kiakkovierasjuhlat olivat tamperelainen vastine useita vuosia Helsingissä järjestettyjä Kuokkavierasjuhlia kunnioittaen. Kuokkavierasperinteen jo kuihduttua, mielenosoitukselta ei odotettu paljoa. Erityisesti juhlien väkivaltaisuudet nousivat uutisotsikoihin, ja lehdissä mielenosoittajia nimiteltiin anarkisteiksi ja jopa rosvojoukoksi.

Mediakulttuurisen tutkimuksen aiheena Kiakkovierasjuhlat on perusteltu siksi, että se on hyvä esimerkki siitä, miten mielenilmaus rakentuu erilaisten medioiden avulla. Mediatutkimuksen kannalta mielenkiintoista on se, miten Kiakkovieraista uutisoitiin ja mitä eroja eri medioiden välillä tässä tapauksessa oli. Tutkimalla mielenosoitusuutisointia voi saada selville niitä eri sävyjä, mitä uutisoinnista löytyy. Tapahtuman kulttuurisen taustan kartoittaminen on tärkeää siksi, että se on maisema, mistä koko tapahtuma nousee. Tämän ymmärtäminen taas on tärkeää, koska näkemällä tämän maiseman ymmärrämme paremmin käsiteltävää aineistoa, ja siksi, että medially on suuri rooli tämänkaltaisten mielenosoitusten rakentumisessa jopa jo ennen mielenosoitusta.

Aikaisempaa tutkimusta aiheesta on tehnyt esimerkiksi Tapani Rytöhonka pro gradu -tutkielmassaan *Vain yksi on joukosta poissa, Sven Dufvaa siellä ei näy – Kuokkavierastapahtumat suomalaisessa mielenosoitusperinteessä* (2004). Rytöhonka on tutkinut gradussaan Helsingissä itsenäisyyspäivinä järjestettyjä Kuokkavierastapahtumia vuosilta 1996-2002. Kuokkavierasjuhlia on tutkinut myös Samu Lindström vuoden 2009 pro gradussaan *Demokratian kuokkavieraat – Kuokkavierasjuhlat yhteiskunnallisen keskustelun kohteena 1997-2007*. Viimeiset, ensimmäisen aallon – katson Kiakkovierasjuhlien aloittaneen toisen aallon – Kuokkavierasjuhlat järjestettiin Helsingissä vuonna 2007.

Ari Rasimuksen vuoden 2006 väitöskirja *Uudet liikkeet – Radikaali kansalaisaktivismi 1990-luvun Suomessa* on toteutettu osittaisena haastattelututkimuksena. Se käsittelee nimensä mukaisesti 1990-luvun suomalaista kansalaisaktivismia. Rasimus nostaa työssään esille mediajulkisuuden tärkeyden kansalaisaktivismin tukijana ja osittaisena tuottajana. Tapio Keskitalon pro gradu *Marssien lehtien sivuille: Mielenosoitusten käsittely suomalaisissa sanomalehdissä* vuodelta 2008 tutkii Helsingin Sanomia, Aamulehteä, Ilta-Sanomia sekä Iltalehteä liittyen siihen, mitä mielenosoitukselta uutiskynnyksen ylittämiseksi vaaditaan ja miten lehdet mielenosoituksista kirjoittavat.

1.2 Tutkimuksen tavoite

Tutkimusongelmani on: miten Kiakkovieraat nimettiin ja miten heitä kuvattiin neljän eri median mediateksteissä. Valtamedioista olen valinnut mukaan Helsingin Sanomat (valtakunnallinen) ja Aamulehden (paikallinen) sekä vastakulttuurisista medioista Takku.net:ssä julkaistun Kiakkovierasjuhlien kisastudion (lyhyistä viesteistä koostuva informatiivinen tilannekooste illan tapahtumista mielenosoittajien silmin) sekä Kiakkovierasjuhlia varten perustetun blogin sisällön. Käytän tästä eteenpäin

Takku.net:stä nimitystä Takku ja siellä julkaistusta Kiakkovierasjuhlien kisastudiosta nimitystä Kisastudio, sekä Kiakkovierasjuhlat -blogista nimitystä Kiakkovierasblogi.

Tutkielman tarkoitus on selvittää, miten Kiakkovieraat kuvattiin näiden muutaman median mediateksteissä. Tutkielman tarkoituksena ei ole selvittää, keitä Kiakkovieraat olivat. Tarkoituksena ei ole myöskään tehdä päätelmiä sen suhteen, olivatko joulukuun tapahtumat tuomittavia vai ei. Tutkielman tarkoituksena ei ole niin sanotusti ottaa puolta, vaan tutkia tapahtumaan liittyviä mediatekstejä tutkimuskysymyksessä määrätyn mukaisesti.

Kartoitan ensin tapahtuman kulttuurista taustaa ja siihen osallistuneiden tahojen välisiä suhteita. Tämän jälkeen esittelen aineiston lyhyesti kvantitatiiviselta kannalta, jonka jälkeen siirryn sisällön erittelyyn ja sisällönanalyysiin sekä diskurssianalyysiin. Tutkielman tarkoitus on löytää aineistosta konkreettisia tapoja, joilla Kiakkovieraat esitettiin. Sisällön erittelyn ja sisällönanalyysin tarkoitus on erotella aineistosta yksinkertaisesti kaikki ne nimeämiset, joita Kiakkovieraista käytettiin ja luoda tästä yhteenveto. Diskurssianalyysi lähestyy näitä nimeämisiä syvemmästä näkökulmasta. Diskurssianalyysin tarkoituksena on tutkia tarkemmin sitä, miten Kiakkovieraita kuvattiin eri medioissa ja tätä kautta nostaa esiin eri diskursseja. Kvantitatiivisen katsauksen tarkoitus on fyysistyttää aineisto lukijalle, eli kuvailla sitä, millainen keräämäni aineisto fyysisesti on.

Aineistoni koostuu neljän median julkaisuista. Näistä neljästä mediasta vain kaksi on perinteisiä sanomalehtiä. Tästä johtuen aineiston analysointi on paikoin haasteellista. Kuitenkin pyrin käyttämään jokaisen median aineiston analysointiin niin identtisiä menetelmiä kuin on tieteellisesti mahdollista ja järkevää. Hyvä puoli näiden medioiden erilaisuudessa on se, että se tuo aineistoon vaihtuvuutta sekä ainakin kaksi eri näkökulmaa, sekä valta- että vastamedian näkökulmat.

Olen rajannut tutkimuskysymykseni keskittymään yksinomaan Kiakkovieraisiin ja siihen, miten heidät esitettiin kyseessä olevissa medioissa. Olen myös rajannut mediatekstin tarkoittamaan nimenomaan kirjaimista ja sanoista koostuvaa kirjoitettua kieltä. Aineisto sisältää paljon mielenkiintoisia teemoja ja näkökulmia, joista tutkimusta voitaisi tehdä. Voitaisi esimerkiksi tutkia sitä, miten poliisit esitettiin näissä eri medioissa ja mitä nimeämisiä heille annettiin tai vaikkapa sitä, miten lukijat kommentoivat juhlista julkaistuja uutisia. Juuri Kiakkovieraat kiinnostavat minua erityisesti siksi, että

pienimuotoinen, internetissä tapahtuva kirjoittelu johti poliisin tietopyyntöön ja että pienen piirin juhlat paisuivat suuremman ryhmän kekkereiksi, joista kasvoi mediaspektaakkeli. Erityisen mielenkiintoinen on juuri se ristiriita, miten eroavilla tavoilla Kiakkovieraista uutisoitiin, miten kärkkäitä nimeämisiä paikoin käytettiin ja miten värikäs kuva Kiakkovieraista rakennettiin.

Tutkielmassa paikoittain esiintyvien, otsikoiden ja alaotsikoiden alla olevien suorien lainausten tarkoituksena on havainnollistaa lukijalle, millaista kerätty aineisto on, sekä toimia johdatuksena käsiteltävään asiaan. Lainauksen perässä on tunniste, josta selviää julkaisu, päivämäärä ja/tai kellonaika. AL tarkoittaa Aamulehteä, HS Helsingin Sanomia, KVB Kiakkovierasblogia ja KS Kisastudiota. Viittauslistat löytyvät liitteinä tämän työn lopusta.

2 KIAKKOVIERASJUHLIEN KULTTUURINEN TAUSTA

Olen mahdollisesti lainannut seuraavan ajatuksen joltakin: Tulet keittiöön, hellalla on suuri kasviskeittokattila. Aineksina on perunaa, porkkanaa, sipulia, vettä, suolaa, pippureita ja vaikkapa pussi kaupan pakastekeittokasviksia. Keitto kiehuu hellalla, otat suuren keittokauhan, jolla sekoitat soppaa. Nostat kauhallisen keittoa lautaselle, lautaselle päätyy muutama perunan ja porkkanan pala, lientä ja pari pippuria. Ehkä yritit kalastaa perunoita, ehkä otit vain sen, mitä kauhaan sattui.

Keitto edustaa kulttuuria ja vastakulttuuria, johon tässä tapauksessa kuuluvat esimerkiksi anarkistit, vasemmistolaiset, antifasistit, Kiakkovieraat, rauhanpuolustajat ja vaikkapa aatekantaansa sen enempää selittelemättömät. Kulttuuri ja vastakulttuuri koostuvat monesta aineksesta ja elävät sisäkkäin. Lautaselle päätynyt kauhallinen taas edustaa osaa tätä keittoa, tässä tapauksessa Kiakkovierasjuhlia. Lautasella olevat perunat voivat edustaa esimerkiksi anarkisteja ja vasemmistolaisia, porkkanan pala Peteä (johon tutustumme myöhemmin), liemi niin sanottuja tavallisia kansalaisia, yleisöä, joka seurasi tapahtumia uutisotsikoista, pippurit poliiseja.

Tarkoitukseni on havainnollistaa sitä, miten monisyinen vyyhti kulttuuri, vastakulttuuri ja mielenilmaus on ja miten yhden osan tutkiminen ei tarkoita sitä, että jokin absoluuttinen totuus esimerkiksi kyseessä olevasta vastakulttuurista olisi saatu selville. Yhden osan tutkiminen antaa kuitenkin jotain oleellista tietoa siitä, mitä ja millainen kulttuuri ja vastakulttuuri on, ja miten vastakulttuuri mahdollisesti toimii. Kauhallisella – ja sen potentiaalisella sattumanvaraisuudella – en tarkoita sitä, että tutkimusta tehtäisiin summamutikassa. Joskus tutkittavaksi otettu asia paljastuukin joksikin muuksi, se voi olla jotain enemmän tai vähemmän, kuin sen alun perin luultiin olevan. Samoin kauhallisella yritän tuoda esille sen, että vaikka kuinka laajasti ja aukottomasti yrittäisimme tätä kauhallista tutkia, kaikki sen hienovaraiset aromit eivät välttämättä tule esille. Suola liukenee veteen tai osa aineksista on saattanut jäädä kattilaan.

2.1 Kieli ja kulttuuri

John Fiskin mukaan viestintä on yksinkertaisimmillaan selitettynä viestien lähettämistä ja vastaanottamista sosiaalisessa vuorovaikutuksessa. Viestintä on kulttuurin elinehto. Viestintä voidaan nähdä merkityksien tuottamisena ja niiden vaihtamisena eri tahojen kanssa. (Fiske 1992: 14.) Juuri tämä

viestinnän sosiaalinen aspekti tekee ihmisestä jonkin tietyn kulttuurin tai yhteiskunnan jäsenen (Fiske 1992: 15).

Semiotiikassa viestintä pohjautuu merkkeihin, koodeihin sekä kulttuuriin, jossa merkit ja koodit toimivat. Merkki on ihmisen luoma, jotain tiettyä asiaa tarkoittava. Koodi on se järjestelmä, jolla merkit jäsennetään ja kulttuuri se kenttä, jossa niitä käytetään. (Fiske 1992: 61.) Yksinkertaisimmillaan merkki voi olla vaikkapa sana 'kissa', jota käytetään suomenkielessä kuvaamaan nelijalkaista, karvaista eläintä. Merkin avulla osaamme olla sekoittamatta sitä esimerkiksi koiraan tai ilvekseen.

Merkkejä koodataan paradigman ja syntagman kautta. Paradigma on merkkijoukko, josta valitsemme käyttööme merkin. Syntagma on näiden valittujen merkkien yhdistelmä. Eli valitsemme merkkejä ja teemme niistä yhdistelmiä. (Fiske 1992: 81.) Jos esimerkiksi kirjoitan 'Kissa kehää' olen valinnut nämä merkit muodostamaan tietyn syntagman eli tämän lyhyen lauseen. Jos taas kirjoitan 'Katti sanoo purpur' olen valinnut eri merkit muodostamaan samantapaisen, lyhyen lauseen.

Nämä kaksi lausetta muodostavat molemmat merkityksellistävän koodin. Näiden koodien ymmärtäminen perustuu yleisesti hyväksytyihin sääntöihin. (Fiske 1992: 86.) On yleisesti hyväksyttyä puhua karvaisesta, nelijalkaisesta, pitkähäntäisestä eläimestä kissana tai kattina. Kehäys ja jopa purpur ymmärretään yleisesti tarkoittavan tässä tapauksessa, näissä yhteyksissä, juuri kissan tyytyväistä ääntelyä.

Se, että ylipäätään ymmärrämme näitä koodeja ja huomaamme niissä eroja, on kulttuurisidonnaista (Fiske 1992: 89). Tämän lisäksi koodin arvo riippuu sen kehittyneisyydestä. Yleensä kehittyneempiä koodeja arvostetaan enemmän kuin rajoittuneita. (Fiske 1992: 97.) Ensimmäinen esimerkki, 'Kissa kehää' voidaan nähdä kehittyneempänä kuin 'Katti sanoo purpur' joka taas voidaan nähdä rajoittuneena. Tämä kehittyneen ja rajoittuneen koodin rajaaminen nojaa käytetyn kielen kehittyneisyyteen (Fiske 1992: 97). Fiskeen mukaan kuitenkin esimerkiksi balettia arvostetaan kulttuurisesti enemmän kuin vaikkapa diskotanssia. Täten koodien arvottaminen ei ole vain kielisidonnaista. (Fiske 1992: 98.)

Vaikka arvostaisimme kehittyneempiä koodeja enemmän kuin rajoittuneita, se ei tarkoita sitä, että kehittynyt koodi olisi parempi kuin rajoittunut. Koodit vain ovat erilaisia ja niillä on eri tehtäviä.

(Fiske 1992: 98.) Esittämieni esimerkkien tapauksessa 'Kissa kehää' voi olla kehittyneempi ja sen tarkoituksena voi olla asiasta huomauttaminen vaikkapa aikuiselle ihmiselle. Jälkimmäinen esimerkki, 'Katti sanoo purpur' taas voi vaikuttaa rajoittuneelta, mutta sen funktio voi olla lapselle puhumisessa tai vaikkapa kissalle osoitetuissa hellyttelysanoissa. Kummallakin koodilla on tärkeä tehtävä. Koodin eli sanoman luonnetta määrittelee se, mihin sosiaaliseen tilanteeseen se on tarkoitettu, mitä sosiaalista tilannetta sen on tarkoitus pitää yllä (Fiske 1992: 98).

Kehittyneen ja rajoittuneen koodin lisäksi on olemassa yleis- ja erikoiskoodi. Näitä koodeja määrittää sen yleisön ominaisuus. Yleiskoodi on pääasiassa tarkoitettu suurelle yleisölle ja erikoiskoodi taas jollekin erikoisemmalle yleisölle. (Fiske 1992: 98.) Yleiskoodi on usein rajoittuneen koodin tyylinen eli muodoltaan suhteellisen yksinkertainen (Fiske 1992: 99). Kiakkovieraisiin liittyen juuri valtamediat käyttävät näitä yleiskoodeja siitä syystä, että koodien tarkoituksena on puhutella mahdollisimman suurta yleisöä ilman, että yleisön tarvitsee kauheasti ponnistella koodin ymmärtämisen eteen (Fiske 1992: 99).

Erikoiskoodit taas on tarkoitettu jollekin määrätylle, usein suhteellisen pienelle yleisölle. Näihin koodeihin liittyy se, että niitä vastaanottava yleisö on valmis opettelemaan koodien merkitykset. Fiske mukaan tällaisia erikoiskoodeja voivat olla esimerkiksi jonkin tietyn koulutuksen kautta ymmärretyt koodit. Erikoiskoodit ovatkin enemmän henkilökohtaisesti puhuttelevia kuin suureen yleisöön vetoavia. (Fiske 1992: 102.) Kiakkovieraisiin liittyen tätä erikoiskoodia voidaan nähdä vastamedioiden julkaisuissa.

Kaikki koodit perustuvat kuitenkin yhteisöllisyyteen sekä niiden käytön hyväksymiseen (Fiske 1992: 103). Koodit mahdollistavat sen, että ymmärrämme niin maailmaa, kuin kulttuuria jossa elämme, sekä itseämme osana tätä kulttuuria (Fiske 1992: 110-111). Koodit mahdollistavat sen, että koemme kuuluvamme johonkin kulttuuriin. Ne auttavat meitä myös ilmaisemaan, että olemme osa tätä kulttuuria. Koodeja käyttämällä myös pidämme kulttuurin hengissä. Kulttuuria ei olisi, jollei olisi siinä aktiivisesti toimivia ja koodeja käyttäviä, viestiviä ihmisiä. (Fiske 1992: 111.)

Mikko Lehtosen mukaan merkkejä on joka puolella yhteiskunnassamme (Lehtonen 2000: 14). Merkki merkityksellistyy, kun ihminen käyttää sitä. Nämä merkit ja niiden merkitykset ovat kaiken inhimillisen elämän perusta. (Lehtonen 2000: 15.) Jokainen meistä yrittää luovia elämäänsä tässä

merkitysten viidakossa siten, miten sen itse parhaaksi koemme. Kuitenkin rakentaessamme omaa elämämme, emme ole yksin. Merkitykset suhteutuvat aina myös toisiin, eivätkä ole vain meidän itsemme tekoa. Toki itse valitsemme, mitä merkityksiä käytämme, mutta se joukko, josta näitä merkityksiä valitsemme, on rajallinen. Merkitykset muodostuvat esimerkiksi sosiaalisissa suhteissa, tavoissa, instituutioissa ja materiaalisessa maailmassa. Näissä suhteissa syntyy myös arvoja ja katsomuksia. Kaikesta tästä muodostuu kulttuuri. (Lehtonen 2000: 17.)

Jokin tietty kulttuuri sisältää merkityskartan, joka auttaa tämän kulttuurin jäseniä ymmärtämään maailmaa. Merkityskartta ilmenee esimerkiksi niissä toiminta- ja käyttäytymismalleissa, joilla tunnustamme kuuluvamme johonkin tiettyyn kulttuuriin. (Lehtonen 2000: 17.) Jos haluan olla esimerkiksi anarkisti, minun tulee omaksua tietyt ajatusmallit ja toimia niiden mukaan siinä kulttuurisessa ympäristössä, joka anarkismiin liittyy. Tämä voi käytännössä tarkoittaa vaikkapa sitä, että otan osaa mielenosoituksiin ja pyrin toiminnallani tekemään maailmasta tasa-arvoisemman sekä tuomaan esille sen, etten hyväksy minkäänlaista yksilöä ulkopuolelta rajoittavia tekijöitä.

Ihminen on jo synnyttyään keskellä merkityksiä ja merkityskarttoja, kulttuuria. Meidän tulee opetella ympäristömme merkityskartat, että voimme saada jonkinlaisen käsityksen maailmasta. Täten ihminen on kulttuurin tuottama, mutta myös siinä toimiessaan tuottaa tätä kulttuuria. Kulttuuri ei ole koskaan vain yhden ihmisen tuotos, vaan se tuotetaan ihmisten välisessä kanssakäymisessä. Juuri merkit ja merkitykset sekä niiden käyttö sitovat yksilöt tiettyyn kulttuuriin. (Lehtonen 2000: 18.) Jos esimerkiksi anarkisti näkee symbolin, jossa A on istutettu ympyrän sisälle, hän tietää, että kyseessä on juuri anarkismia edustava merkki. Tunnistettuaan ja tunnustettuaan tämän symbolin merkille annetaan täten merkitys myös yksilötasolla. Merkitys on tässä tapauksessa ainakin kaksitasoinen. Toisaalta merkki tarkoittaa anarkismia, toisaalta merkki voidaan hajottaa A:ksi ja O:ksi (l'anarchie ja l'ordre, anarkia ja järjestys). Tunnistettuaan tämän merkin juuri henkilökohtaisesti tärkeäksi sekä tunnistettuaan sen anarkistiseksi symboliksi anarkisti ilmaisee olevansa osa tätä kulttuuria sekä tietää, että tämä kulttuuri on olemassa myös jossain hänen itsensä ulkopuolella.

Merkki kertoo meille, millainen meidän todellisuutemme on. Se kertoo meille myös sen, kuka itse olen. (Lehtonen 2000: 18.) Anarkismimerkin kohdalla merkki kertoo anarkistille, että on olemassa anarkisteja. Sen lataus kertoo, että olen itse anarkisti. Maailmamme koostuu merkityksistä ja me maa-

ilmassa elävät annamme merkeille niiden merkityksen (Lehtonen 2000: 19). Kukaan yksittäinen ihminen ei voi kampanjoida sen puolesta, että juuri anarkismimerkkiä tulee käyttää anarkismin symbolina. Vaikka merkki saattaa olla yhden ihmisen keksimä, sen merkitys tulee ihmisten käytön ja merkin merkityksellistämisen kautta. Juuri tästä syystä ymmärrämme anarkismisymbolin tarkoittavan juuri anarkismia emmekä sekoita sitä esimerkiksi A-Katsastus -liikkeen merkkiin jossa niin ikään on A - kirjain ympyrän sisällä.

Merkitykset eivät ole kuitenkaan muuttumattomia. Koska merkitykset muodostuvat ihmisissä ja heidän sosiaalisessa kanssakäymisessään, merkitykset voivat muuttuvaisuuden lisäksi olla epävakaista ja tilapäisiä. (Lehtonen 2000: 20.) Tämän lisäksi on hyvä muistaa, että merkitykset muokkaavat meitä ja identiteettejämme. Merkitysten maailma antaa meille esimerkiksi käyttäytymismalleja. (Lehtonen 2000: 21.) Ei ole aivan sama, että anarkismiin saatetaan liittää suora toiminta. Ihminen ei välttämättä niin sanotusti siviiliminässään – tai Stuart Hallia tapaillen toisessa identiteetissään (Hall 1999: 23) – ole edes miettinyt Stockmannin ikkunoiden rikkomista, kun sitten tähän anarkistiseen identiteettiin tämänkaltainen toiminta istuu vallan hyvin. Ikkunoiden rikkomisella on merkityksensä siinä kulttuurissa, johon anarkisti kokee kuuluvansa ja johon hän ikkunoita rikkomalla julistaa kuuluvansa.

Merkityksillä on valtaa koska ne muodostuvat sosiaalisissa suhteissa (Lehtonen 2000: 23). Tietyt merkitykset ovat vallitsevassa asemassa suhteutettuna toisiin merkityksiin. Näitä vallalla olevia merkityksiä Lehtonen kutsuu ”terveeksi järjeksi”. Mediaan liittyen voitaisiin puhua niin sanotusta yleisestä mielipiteestä. Idea on kuitenkin sama. Nämä vallalla olevat merkitykset ovat meille yleensä täysin itsestään selviä ja ne tukevat vallitsevia valtasuhteita. (Lehtonen 2000: 24.) Voimme esimerkiksi pitää itsestään selvänä tai jopa hyväksyttävänä sitä, että poliisi antaa sakot ikkunoiden rikkojille. Täten tämä sakottaminen tulee poliisin kautta tukeneeksi yhteiskunnan valtaa ja me hyväksymme ja tuemme tapahtumaa, koska pidämme sitä normaalina.

Vaikka merkkejä voivat olla esimerkiksi liikennevalot, vaatteet tai vaikkapa käytös (Lehtonen 2000: 19), kielellä on suuri osuus merkitysten muodostumisessa (Lehtonen 2000: 28). Kielellä tarkoitetaan tässä yhteydessä juuri kirjaimista ja sanoista koostuvaa puhuttua ja käytettyä kieltä (Lehtonen 2000: 29). Lehtosen mukaan kieli ei ole vain viestinnän väline, sanomien siirtoa lähettäjältä vastaanottajalle, vaan ihmisenä olemista joka syntyy yhdessä muiden ihmisten kanssa. Kuitenkaan ei voi kuvitella,

että vain kieli olisi merkittävä tässä kommunikoinnissa ja ihmisenä olemisessa, vaan kielen ulkopuolella on meitä ympäröivä todellisuus, olemassa oleva. Kuitenkin juuri kielen kautta me jäsenämme tätä maailmaa ja luomme siitä merkityksiä. (Lehtonen 2000: 30.)

Lehtosen mukaan diskurssi on se tapa, jolla me representoimme todellisuutta (Lehtonen 2000: 31). Diskurssi on esimerkiksi tapa puhua tai kirjoittaa. Diskurssi on kulttuurisidonnainen ja muuttuva. Kieli on järjestelmä, jota yksilö käyttää tuottaakseen erilaisia merkityksiä. Kieli on valmiina, mutta me valitsemme, miten sitä käytetään. (Lehtonen 2000: 32.) Kieli on maailmassa olemisen käytäntöä ja sosiaalisen kanssakäymisen aktiivista aineista. Voimme tuottaa kielen kautta uusia merkityksiä, mutta kielellä on tietyt rajat. Täten uusien merkityksien luominen tapahtuukin muuttamalla vanhoja merkityksiä. (Lehtonen 2000: 35.) Jos esimerkiksi sana 'kissa' tarkoitti ennen kissaa, nykyään kissalla voidaan tietyissä tilanteissa tarkoittaa esimerkiksi silmää miellyttävää naista. Tällöin sanan vanha merkitys ei ole hävinnyt minnekään, mutta sanalla on myös tämä uusi merkitys. Kyseisessä tapauksessa merkitystä muutetaan metaforan kautta. Metafora on se keino, jossa jo tunnettuja merkityksiä käytetään luomaan uusia merkityksiä (Lehtonen 2000: 40). Metaforat auttavat meitä jäsentämään jo tunnettujen merkityksien avulla vielä tuntematonta maailmaa asioiden samankaltaisuuksien kautta (Lehtonen 2000: 41).

Kieleen ja sen merkitykseen vaikuttavat tietenkin myös äänenpainot sekä lauserakenne (Lehtonen 2000: 38). Kieltä muovaa aina se, miten me ymmärrämme asiat, mutta myös se, miten luulemme, että viestin vastaanottaja ymmärtää sanomamme (Lehtonen 2000: 39). Esimerkiksi joku voi pitää tauotonta kiroilua naurettavana, väkivaltaisuuden osoituksena tai vaikkapa ilmaisuna verbaalisen lahjakkuuden puutteesta. Toisaalla jatkuva kiroilu taas nähdään kielen rikastamisena ja oleellisena osana sitä kulttuuria, missä kirosanaista kieltä käytetään. Ihminen voi pyrkiä välttämään kiroilua virastoissa, mutta taas kiroilla paljonkin vaikkapa jahtiporukassa jossa kiroilu kuuluu kommunikaatioon. Kielellä ja sen käytöllä on tärkeä tehtävä sosiaalisen tilanteen muodostamisessa (Lehtonen 2000: 39).

Kieli representoi maailmaa (Lehtonen 2000: 44). Representoiminen voi olla fyysistä edustamista, symboloimista tai kuvaamista. Representoiminen eroaa todellisuuden toistamisesta siinä, että representoimisen tulee erottua sen alkuperäisestä lähteestä. (Lehtonen 2000: 45.) Jos kieli nähdään todellisuuden representoimisena, tulee pitää mielessä, että representoiminen ei ole koskaan suoraa kopioi-

mista (Lehtonen 2000: 46). Mediateksteihin tämä toteamus liittyy siten, että esimerkiksi uutisen välittämä kuva jostain tapahtumasta ei ole aina täysi ja täydellinen kopio aktuaalisista tapahtumista vaan aina jokin versio tapahtuneesta.

Sen lisäksi, että kieli tuo meitä yhteen, se myös erottaa meitä toisistamme (Lehtonen 2000: 48). Kielen avulla voimme erottaa esimerkiksi eteläpohjalaiset savolaisista tai vastamediat valtamedioista. Lehtosen mukaan kieltä voi käyttää myös vastarinnan apuvälineenä. Kieltä voidaan hyödyntää vastarinnassa esimerkiksi niin, että käytetään sellaista kieltä, jota vastarinnan kohteena oleva taho ei ymmärrä. (Lehtonen 2000: 51.)

Hannah Arendtin mukaan ihmisellä on kolme perusaktiiviteettia. Nämä ovat työ, valmistaminen ja toiminta. Työllä tarkoitetaan sitä biologista prosessia, mikä ihmisruumiissa on käynnissä syntymästä kuolemaan. Valmistamisella tarkoitetaan kaikkea keinotekoisena nähtävää, ihmisen itse valmistamaa maailmaa. Tämä maailma poikkeaa luonnosta. Toiminnalla tarkoitetaan ihmisten välistä sosiaalista kanssakäymistä, sitä, että me elämme toistemme kanssa tässä maailmassa. (Arendt 2002: 15.) Työn ehto on elämä, valmistamisen maailmallisuus ja toiminnan moninaisuus (Arendt 2002: 15-16).

Vita Activa tarkoittaa aktiivista elämää, tekemistä. Ihmisen aktiivisuuden ehtona on, että hän elää yhdessä toisten kanssa. Ihminen voi elää myös ilman toisia, mutta edes tällöin hän ei ole yksin. Jos ei muuta, hänellä on tieto muista ihmisistä. Ihminen tarvitsee toisia ihmisiä toimiakseen. (Arendt 2002: 30.) Vaikka istuisimme yksin pienessä yksiössämme, emme ole yksin maailmassa.

Arendt jakaa elämän julkiseen ja yksityiseen, sosiaaliseen ja intiimiin. Sosiaalinen alue syntyi, kun ihminen astui julkisuuteen. Ihminen tarvitsee julkista, sosiaalista, ollakseen ihminen. (Arendt 2002: 44-45.) Sosiaalisen voidaan katsoa tasapäistävän ihmisiä, intiimin sitä vastoin tukevan ihmisen yksilöllisyyttä (Arendt 2002: 46). Julkinen voidaan katsoa yhteiseksi (Arendt 2002: 46), kun taas yksityinen omaisuudeksi, omaksi (Arendt 2002: 64). Ihmisen kolme aktiiviteettia sijoittuvat näille sosiaalisen ja yksityisen alueille (Arendt 2002: 78).

Ihmisiä on monenlaisia, mutta me olemme yhdenvertaisia. Tämä mahdollistaa toiminnan. Se, että olemme yhdenvertaisia, mahdollistaa sen, että voimme ymmärtää toisiamme ja meitä edeltäneitä ihmisiä. Se, että olemme kuitenkin samaan aikaan yksilöllisiä, aiheuttaa meissä puheen ja toiminnan

tarpeen. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että yhdenvertaisina ihmisinä pystymme ymmärtämään toisiamme – toisin kuin ihminen ymmärtää esimerkiksi leijonaa – mutta kuitenkin samaan aikaan olemme yksilöitä, joilla on esimerkiksi yksilölliset halut. Nämä ihmisten väliset eroavaisuudet pakottavat meidät kommunikoimaan sekä toimimaan keskenämme. Juuri puhe ja toiminta tuovat esiin myös ihmisten välisiä yksilöllisiä eroja. (Arendt 2002: 178.) Sanojen ja tekojen kautta liitämme itsemme osaksi inhimillistä maailmaa (Arendt 2002: 179). Ymmärrän toiminnan ikään kuin ihmisten välisenä kitkana tai kipinäintinä joka tuottaa maailmaa ja kulttuuria.

Puhe voi olla pelkkä viestinnän väline, mutta juuri toiminnassa sen merkitys kasvaa (Arendt 2002: 181). Toiminta ja puhe rakentavat meidän henkilökohtaista persoonallisuuttamme, sitä kuvaa, joka meistä näkyy muille ihmisille. Tietenkään tämä kuva tai kuka ei ole täysin meidän toimintamme ja puheemme varassa, vaan kuva ja kuka muodostuu vasta siinä sosiaalisessa tilanteessa, johon itsemme panemme alttiiksi. Otamme siis tietoisesti riskin paljastaessamme itsemme toisille. Toiminnasta voi tulla myös pelkkää tuottamista. Tällöin juuri ihmisen persoonallisuus tippuu pois, samoin itsemme toisille paljastamisen aspekti. Voimme siis kyllä toimia sosiaalisissa tilanteissa ilman, että paljastamme itseämme. Tällöin kyse ei kuitenkaan ole toiminnasta vaan kasvottomasta suorituksesta. (Arendt 2002: 182.) Voimme maalata maalauksen, joka paljastaa jotain meistä itsestämme tai esimerkiksi yhteiskunnasta. Voimme myös maalata maalauksen, joka kuvaa vain eksaktisti kohdettaan. Tällöin ensimmäinen maalaus voidaan katsoa toiminnaksi ja jälkimmäinen tuottamiseksi. Tuottaminen on merkityksetöntä, toiminta merkityksellistä. (Arendt 2002: 183.)

Vaikka sanat muodostavat meistä kuvan, emme voi sanoilla ilmaista kuka joku on. Sanoilla voi ilmaista vain, mitä joku on. Tällöin juuri ihmisen ainutlaatuisuus, kuka, jää huomaamatta. Ihmistä ei voi määritellä, voimme vain määritellä mitä ihminen on. (Arendt 2002: 184.) Kun toimimme ja puhumme, se tapahtuu ihmisten välillä kuitenkin tämän toiminnan ja puheen samanaikaisesti kohdistuen meihin. Ihmisten välillä on tila, jotka ihmiset käsittelevät toiminnalla ja puheella. Tämä vuorovaikutus sitoo meidät yhteen ja paljastaa meidät toisillemme. Tilaa ei pidä sekoittaa valmistamiseen, vaikkakin se on kytköksissä materiaaliseen maailmaan. (Arendt 2002: 185.)

Valmistamista voidaan tehdä yksin. Toiminta sen sijaan ei ole koskaan mahdollista eristyksissä. (Arendt 2002: 190.) Jos valmistamiseen tarvitaan luontoa, toimintaan tarvitaan toisia ihmisiä. Val-

mistamista tehdään meitä ympäröivässä maailmassa, toiminta taas tapahtuu muiden ihmisten toiminnassa ja puheesta muodostuvan verkon ympäröimänä. (Arendt 2002: 191.) Toimija on aina suhteessa muihin ihmisiin sekä näiden ihmisten joukossa. Tämän vuoksi toimija on sekä tekijä että kärsijä. Toiminta aiheuttaa reaktioita, jotka aiheuttavat jälleen uusia reaktioita. Tällöin toiminta aloittaa ketjureaktion, lukemattomia uusi prosesseja. Toiminta vaikuttaa aina toisiin. (Arendt 2002: 193.)

Stuart Hallin mukaan kulttuuri on toimintaa, jota voidaan ymmärtää sen sosiaalisen ja historiallisen kontekstin kautta. Sosiaalisesti kulttuuri on käytäntöä, joka ilmenee sosiaalisissa muodostelmissa. Historiallisesti kulttuurilla on valtaa. Kulttuuria hallitaan sekä säädellään ja se sisältää vastarintaa ja taistelua. (Hall 1980: 27.) Kulttuuri tarkoittaa yhteisten merkitysten järjestelmää, jota jokin joukko käyttää ymmärtääkseen maailmaa. Kulttuurilla on aina ajallinen ja paikallinen jatkuvuutensa. (Hall 2013a: 85.) Hallin mukaan kulttuuria ei voi määritellä kiinteästi, koska kulttuurin sisäiset merkitykset saattavat tarkoittaa toisissa yhteyksissä eri asioita (Hall 2013a: 89). Tämä merkitysten erilaisuus eri yhteyksissä pätee tietenkin myös esimerkiksi kieleen, tapahtumiin, käytäntöihin ja rituaaleihin (Hall 2013a: 89).

Hallin mukaan ihmisen identiteetti muodostuu yksilön minän ja sitä ympäröivän yhteiskunnan dialogissa. Jos ihmisellä nähtiin ennen olevan yksi identiteetti, myöhäismodernissa maailmassa se koostuu monista identiteeteistä. Nämä identiteetit voivat myös olla ristiriidassa keskenään. Identiteettien moninaisuus ja pirstaloituneisuus johtuu siitä, että sekä ihminen että häntä ympäröivä maailma ja kulttuurit ovat jatkuvassa liikkeessä. Koska maailma on pirstaloitunut, täytyy myös identiteetin olla. (Hall 1999: 22.)

Tämä identiteetin moninaisuus mahdollistaa sen, että voimme suhteuttaa itseämme niihin moniin kulttuurisiin järjestelmiin, jotka meitä ympäröivät (Hall 1999: 23). Identiteetti muodostuu tiedostamattomissa prosesseissa ja on jatkuvassa liikkeessä. Identiteetti on aina myös keskeneräinen. Tämä keskeneräisyys luo puutteen, jota pyrimme täyttämään ulkopuolelta tulevilla tekijöillä. (Hall 1999: 39.)

Ymmärrän Hallin väittämän sitten, että jos minä koen ihmisenä olevani epätäysi vaikkapa siten, etten ole koskaan soittanut bändissä, pyrin täyttämään tämän puutteen pyrkimällä jonkin bändin jäseneksi ja näin identifioitumaan varteenotettavaksi rockmuusikoksi. Hall nostaa Lacania mukailleen esille

myös sen seikan, että tähän epätäydellisyyden tuntuun liittyy kiinteästi se, miten luulemme, että muut meidät näkevät (Hall 1999: 39). Tämän ymmärrän niin, että minusta voi tietyssä ympäristössä tuntua siltä, etten ole muiden silmissä tarpeeksi täysi tai toisin sanoen uskottava, ellen soita jossain bändissä, ja täten minun täytyy pyrkiä täyttämään tämä puute kuuluakseni tähän kulttuuriin ja ihmisjoukkoon.

Kulttuurinen identiteetti taas voidaan nähdä kollektiivisena identiteettinä, joka perustuu siihen, että siihen kuuluvilla on esimerkiksi yhteinen historia ja kulttuuriset koodit, joka saa identiteettiin kuuluvissa aikaan yhteenkuuluvuuden tunteen (Hall 1999: 224). Toinen tapa tarkastella kulttuurista identiteettiä on nähdä samankaltaisuuksien seassa eroja. Nämä erot tuovat esille sen, että vaikka meillä olisikin yhteinen kulttuurinen identiteetti, se ei muodostu kaikkien yksilöiden identtisistä kokemuksista. Ensimmäinen määrittely nojaa siihen, että kulttuurinen identiteetti on ennen kaikkea historiallinen, toinen määrittely taas siihen, että vaikka identiteetillä on historiansa, se on myös – kaiken kulttuurin tavoin – jatkuvan muutoksen alainen. (Hall 1999: 227.) Jos puhutaan esimerkiksi anarkisteista, puhutaan sellaisesta kulttuurisesta identiteetistä joka nojaa historiaan. Vaikka anarkismilla on historiansa, identiteettinä se on jatkuvan muutoksen alainen. Anarkismi voi yksilökohtaisesti tarkoittaa eri ihmisille eri asioita kuitenkin sen identiteettinä sisältävän samankaltaisuuksia sekä tietyn historiansa.

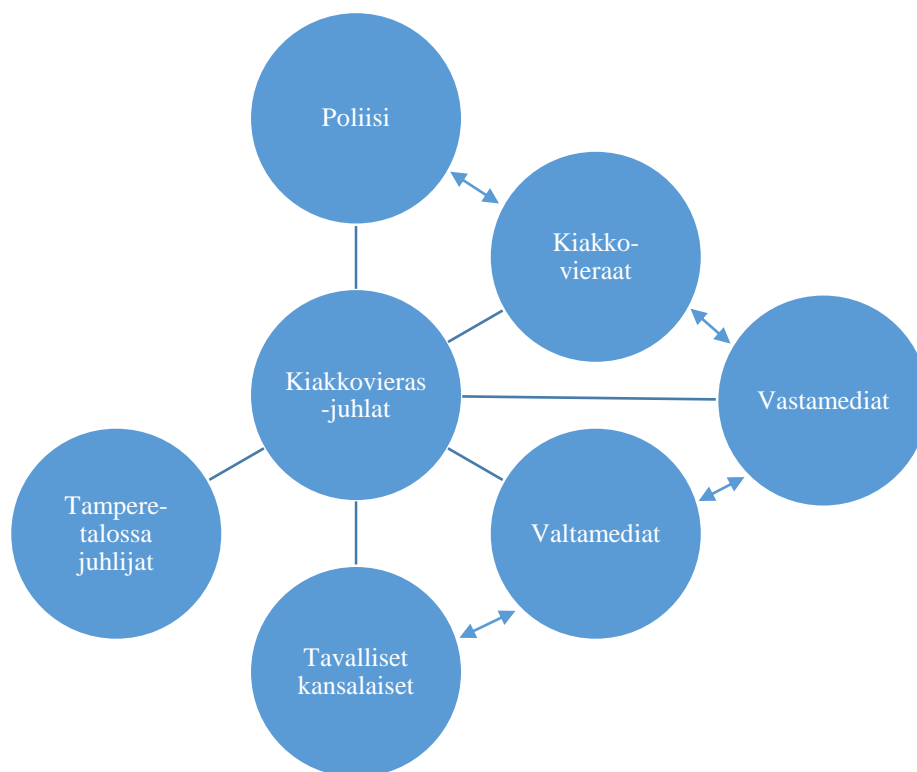
Johan Fornäs näkee kulttuurin toisiinsa sekoittuvien virtojen verkkona. Osa kulttuurista on näkyvissä, osa piilossa. Osa kulttuurista saattaa olla vahvaa ja jatkuvaa, osa vain tilapäistä tai kuin vain ohimennen ilmenevää. Kaikki tämä sekoittuu keskenään. Kaiken tämän lisäksi kulttuuri on ihmisen ja ihmisten välisten suhteiden jatkuvasti luomaa. Kulttuuri on koko ajan muutoksen alainen. (Fornäs 1998: 11.) Ihminen – esimerkiksi minä – kulttuurisena subjektina olen koko ajan kulttuurin vaikutuksen alainen, kun samaan aikaan itse luon sitä. Kuitenkaan en ole ennalta määritellyt mihin osaan kulttuuria kuulun tai mitä muutoksia aion siinä tehdä, saati että tämä toiminta olisi tietoista. Saatan olla osa näkyvämpää musiikkiin liittyvää kulttuuria, mutta samaan aikaan kuulua pienempään, näkymättömämpään kulttuuriin joka nojaa Zelda -hahmoon liittyvään pelisarjaan. Kulttuuri ja siinä toimiminen, kommunikoiminen, tekee meistä ihmisiä (Fornäs 1998: 11).

Kukaan ei voi olla kulttuurin ulkopuolella. Samoin se kulttuuri, johon osallistumme, ei ole meille koskaan kahta kertaa samanlainen sen jatkuvan muuttuvan luonteen vuoksi. Kukaan kulttuuriin osallistuva ei voi olla jättämättä siihen jälkeään. Tämän lisäksi kulttuuri on meille yhteistä. Kukaan siinä

toimiva ei ole yksin vaan jatkuvassa vuorovaikutuksessa muiden kanssa. (Fornäs 1998: 11.) Jos esimerkiksi otetaan Kiakkovierasjuhlat, sekä niiden organisointi, aktiivinen osallistuminen juhliin, passiivinen osallistuminen juhliin ja jopa juhlien ulkopuolelle jättäytyminen ovat kaikki kulttuuriin osallistumista. Ensimmäiset kolme ovat suhteellisen selviä esimerkkejä kulttuuriin osallistumisesta, neljäs tarkoittaa sitä, että osallistumatta jättäminenkin on kulttuuriin osallistumista, sen luomista.

Juuri tämän kulttuurin jatkuvan muutoksellisuuden ja kehityksen takia kulttuurin tutkimisessa on omat haasteensa. Tämän lisäksi nykyaikana, myöhäismodernissa, kulttuuri medioituu ja media kulturalisoituu. (Fornäs 1998: 11-12.) Ymmärrän tämän Fornäsin väittämän siten, että erilaisista medioista tulee yhä kiinteämpi osa kulttuuriaamme, kun niiden lukumäärä samalla kasvaa. Samoin mediasta tulee yhä enemmän yksi kulttuurin tuottajista.

Jos mietitään Kiakkovierasjuhliin osallistuneita tahoja ja niiden välisiä suhteita, voidaan tahot ja suhteet kuvata kuvion muodossa esimerkiksi seuraavalla tavalla:

Kuvio 1. Kiakkovierasjuhliin osallistuneet tahot ja niiden väliset primaarisuhteet.

Kuvion on tarkoitus havainnollistaa osallistujia ja osallistujien enemmistöjen primäärisiä suhteita. Poliisi oli kanssakäymisessä Kiakkovieraiden kanssa, Kiakkovieraat omien vastamedioidensa kanssa. Valta- ja vastamedia kävivät kommunikaatiota keskenään lainaamalla toistensa aineistoa. Valtamedioiden päätehtävä oli kuitenkin uutisoida juhlijoista lukijoille, tavallisille kansalaisille. Tavalliset kansalaiset taas osallistuivat juhliin esimerkiksi juttujen lukemisen, niiden sosiaalisessa mediassa jakamisen, niiden kommentoinnin tai jopa paikalle tulemisen muodossa.

Näiden kuviossa esitettyjen suhteiden lisäksi on tietenkin myös muita keskinäisiä sekundaarisuhteita, kuten esimerkiksi Kiakkovieraiden ja poliisin suora kommunikointi valtamedian kanssa sekä epäsuora kommunikointi toistensa kanssa valtamedian kautta, tai valtamedian kommunikointi Tampere-talossa juhlijoiden kanssa siitä, mitä mieltä he ovat Kiakkovierasjuhlista. Kuvioon ei ole merkitty omana osallistujajoukkonaan esimerkiksi niitä Kiakkovierasjuhlissa olleita, jotka olivat vain paikalla seuraamassa tilannetta. Heidät voi lukea esimerkiksi joko tavallisiin kansalaisiin tai Kiakkovieraisiin. Päätös olla osallistumatta on osallistumista sinänsä. Myös moneen eri ryhmään kuuluvia oli paikalla: vaikkapa ammatiltaan journalistista työtä valtamediassa tekevä ja ehkä työpaikalleen muutaman paikalta ottamansa kuvan lähettänyt, joka kuitenkin osallistui juhliin Kiakkovieraan ominaisuudessa. Toinen esimerkki voidaan antaa Kiakkovieraasta, joka lataa kuvaamansa videon YouTubeen josta valtamedia sen löytää. Täten hän tulee ehkä vahingossa pelanneeksi valtamedian pussiin.

Fornäs käyttää yhtenä kulttuurin hahmottamisen keinona kentän – aktuaalisen horisontaalisen kentän – käsitettä, joka kuvaa kulttuuriin osallistuvien eri tahojen keskinäisiä suhteita (Fornäs 1998: 69). Kenttä jakautuu kahden navan välille. Nämä navat tappelevat keskenään ja välissä oleva kenttä järjestyy tämän mukaan. Jokaisella kentällä olevalla asialla on oma suhteensa näihin kahteen napaan. Navat ovat riippuvaisia toisistaan. (Fornäs 1998: 70.) Joitakin kenttiä voi kutsua areenoiksi (Fornäs 1998: 73).

Jos osallistujat asetetaan Fornäsin esittämään kenttään, kentän navoiksi eivät asetu suinkaan Tampere-talossa juhlijat ja Kiakkovieraat, vaan poliisi ja osa Kiakkovieraista. Kaikki muut asettuvat kentälle eri positioihin verraten näihin napoihin. Jos poliisi asetetaan vasemmaksi navaksi ja osa Kiakkovieraista oikeaksi, näiden napojen väliin jäävä kenttä – arena – on Kiakkovierasjuhlit. Tampere-talossa juhlijat sijoittuvat poliisin päätyyn, kuitenkin hieman irralliseksi yksiköksi, erilliseksi melkein

kaikesta. Valtamediat ovat kentällä, kuitenkin lähempänä poliisin päätyä kuin kentän keskikohtaa. Vastamediat sitä vastoin ovat oikeassa päädyssä, lähellä osaa Kiakkovieraista kuitenkin kentällä pysyen. Valta- ja vastamedioiden positio on lähestulkoon sama, vaikkakin eri päädyissä. Kiakkovieraat – siis kaikki Kiakkovieraiksi katsottavat eli tapahtumaan jollain lailla fyysisesti osallistuneet – sijoittuvat kentälle napojen väliselle alueelle. Jokainen näistä Kiakkovieraista sijoittuu lähemmäs sitä napaa, joka häntä enemmän kutsuu puoleensa. Vaihtoehtoisesti keskelle kenttää jäävät sellaiset osallistujat, jotka eivät valitse kumpaakaan puolta. Kaiken tämän yläpuolella kelluvat tavalliset kansalaiset jotka seuraavat tapahtumia ulkoapäin. Toki tästä joukosta voi joku tupahtaa kentälle tai nousta ylös tavallisten kansalaisten joukkoon. Kenttä kokonaisuudessaan tietenkin liikkuu koko ajan. Kaikkien näiden toimijoiden väliset suhteet ja niiden keskinäinen kommunikaatio tuottivat kulttuuria, Kiakkovierasjuhlat.

2.2 Mediakulttuuri

Douglas Kellnerin mukaan mediakulttuuri tarkoittaa sellaista medioiden rikastamaa kulttuuria, joka on kyllästetty kuvilla, äänellä ja erilaisilla spektaakkeleilla. Mediasta on tullut osa elämää. Erilaiset mediat kuten televisio ja elokuvat antavat meille malleja siihen, miten olla esimerkiksi mies, nainen tai vaikkapa menestyjä. Mediakulttuuri muokkaa myös arvojamme sekä käsityksiämme maailmasta. (Kellner 1998: 9.)

Kulttuuri voidaan määrittää aktiiviseksi sosiaalisesti osallistumiseksi, jolla rakennamme yhteiskuntaa sekä omaa identiteettiämme (Kellner 1998: 10). Mediakulttuuri on osa tätä. Vaikka osa medioista on suhteellisen uusia, mediat hallitsevat arkeamme. (Kellner 1998: 11.) Esimerkiksi minä katson lähes koko ajan joko televisiota, elokuvia tai luen uutisia verkkolehdistä ja kuuntelen musiikkia. Usein teen näistä vielä montaa samaan aikaan. Elämäni on erilaisten medioiden kyllästävä. Sen lisäksi, että media auttaa ihmistä sulautumaan yhteiskuntaan, se antaa myös mahdollisuuden kapinoida vallitsevaa yhteiskuntajärjestystä vastaan (Kellner 1998: 11). Voimme kuunnella valtavirrasta poikkeavaa musiikkia tai lukea vaihtoehtoisia medioita.

Kulttuuriteollisuuden tuotteella voidaan katsoa olevan kolmenlaisia tehtäviä. Se voi joko palvella vallankäyttäjien etuja, selkeästi vastustaa yhteiskuntaa ja sen hallitsevia rakenteita tai olla tehtäviltään

ristiriitainen. (Kellner 1998: 12.) Esimerkiksi valtamedia voi olla vallankäyttäjien puolella mutta samaan aikaan jakaa avoimesti tietoa päättäjien teoista yleisölle. Toisaalta taas vastamedia pyrkii tuoma esille valtavirrasta poikkeavia näkökulmia.

Tekniikan kehittyessä myös mediat ovat kehittyneet. Nämä uudet mediatekniikat tarjoavat valinnanvapautta, mutta myös mahdollistavat uusia valvonnan muotoja. Mediakulttuuri voidaan nähdä suurilta osin kaupallisena kulttuurimuotona. Monien medioiden tarkoituksena on tuottaa rahaa. Kaupallisuus ilmenee siinä, että kulttuuriteollisuus yrittää luoda tuotteita, jotka menevät kaupaksi, ja siinä, että media yrittää saavuttaa mahdollisimman suuren yleisön. (Kellner 1998: 24.) Tässä kaupallisuudessa pisimmälle ovat menneet esimerkiksi Google ja Facebook, jotka tarkkailevat ihmisen tekemisiä sähköisessä mediassa ja pystyvät tätä kautta luomaan yksilöllisiä mainoksia esilaisista tuotteista.

Kellnerin mukaan mediakulttuuri on syrjäyttänyt korkeakulttuurin paikan hallitsevana kulttuurina (Kellner 1998: 25). Mediakulttuurin kautta käydään myös yhteiskunnallista valtataistelua. Mediakulttuurilla ja politiikalla on läheinen suhde. (Kellner 1998: 47.) Kun tutkitaan mediakulttuuria, tulee tutkia sen poliittisia ja taloudellisia yhteyksiä, mutta myös sitä, miten mediakulttuurin tekstit käsittelevät valtaa. Vallalla Kellner tarkoittaa sitä, että mediakulttuuri ja sen tekstit voivat joko pönkittää vallalla olevia rakenteita, vastustaa niitä tai olla näiden kahden sekoitus. (Kellner 1998: 66.)

Mediakulttuuri ja sen tekstit tulee aina myös sijoittaa omaan historialliseen tilanteeseensa (Kellner 1998: 66). Media synnyttää mielikuvia, hahmoja ja diskursseja. Mediakulttuurinen tutkimus pyrkii selvittämään, miten nämä toimivat kulttuurin sisällä. (Kellner 1998: 67.) Mediakulttuurin tuotteet eivät ole vain viihdettä, vaan ne sisältävät huomattavan määrän poliittisia аспекteja. Mediakulttuurin poliittisuus ei tarkoita vain perinteistä politiikkaa, vaan se saattaa sisältää niin sosiaaliseen sukupuoliin, seksuaalisuuteen, rotuun ja luokkaan liittyviä poliittisia merkkejä. Mediakulttuurin teksteistä voi löytää ideologisia asenteita vertaamalla niitä aikakautensa poliittisiin keskusteluihin. (Kellner 1998: 107.)

Kulttuurintutkimuksen tuleekin sisältää monia eri perspektiivejä. Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että tutkimuksella täytyy olla monia eri strategioita, kun se tutkii jotain ilmiötä. (Kellner 1998: 113.) Omena on niin sanotusti vain harvoin pelkkä omena. Esimerkiksi tässä tutkielmassa eri riitä se, että

tuotaisiin esille vain joko valtamedian tai vastamedian näkökulma Kiakkovieraisiin vaan on kulttuurisesti tärkeää tuoda esille molemmat katsontakannat siksi, että näin asiasta saadaan esille enemmän todellista totuutta vastaava kuva. Tietenkään tämäkään tutkielma ei saa esille absoluuttista totuutta monien eri näkökulmien puuttuessa.

Kellner näkee, että mediakulttuuri on taistelukenttä, jolla pyritään käsittelemään yhteiskunnan ristiriitoja (Kellner 1998: 117). Kulttuurin tekstiä ei voida tarkastella erillisenä osana sitä ympäröivästä yhteiskunnasta tai kulttuurista, vaan tekstiä tulee tarkastella sen kontekstin kautta, osana kulttuuria ja yhteiskuntaa. (Kellner 1998: 119.) Yhteiskunnallisesta, ideologisesta tapahtumasta on eroteltavissa kolme taho: yhteiskunnallinen horisontti, diskursiivinen kenttä ja hahmoiksi puettu toiminta. Yhteiskunnallisella horisontilla tarkoitetaan sitä yhteiskunnallista kontekstia, missä tapahtuma tapahtuu. Diskursiivinen kenttä tarkoittaa niitä keinoja, joilla tapahtuma tapahtuu. Tällaisia ovat esimerkiksi kieli, elämäntavat ja käytännöt. (Kellner 1998: 121.) Hahmoiksi puettu toiminta tarkoittaa niitä hahmoja, jotka muodostuvat näiden kahden tason malliesimerkeiksi joissa ja joiden toiminnassa kiteytyy koko tapahtuma (Kellner 1998: 122). Kiakkovierasjuhlien tapauksessa yhteiskunnallinen horisontti on suomalainen yhteiskunta, siinä tapahtunut mielenilmaus ja mielenilmaukseen johtaneet syyt. Osa diskursiivista kenttää on erilaisten mediatekstien avulla käyty sisäinen ja keskinäinen vuoropuhelu tapahtuman eri toimijoiden kesken. Hahmoiksi puettu toiminta tulee erittäin hyvin esille Kiakkovieraisissa tai vaikkapa poliisissa.

Media on aina osa yhteiskuntaa ja kulttuuria. Media vaikuttaa yhteiskuntaan ja kulttuuriin, kulttuuri ja yhteiskunta taas mediaan. (Grossberg, Wartella & Whitney 1998: 63). Jos näin ei olisi, kaikki mediat ympäri maailman olisivat samanlaisia (Grossberg, Wartella & Whitney 1998: 64).

2.3 Kuokkavierasjuhlat

”Kuokkavierasjuhlien taustalla on ollut erilaisia ryhmiä, muun muassa vasemmistolaisia toimijoita, ammattijärjestöjä, ympäristöliikkeen edustajia ja anarkisteja.” (AL0512_1941)

Kiakkovierasjuhlat käynnistivät uuden kuokkavierasjuhlaperinteen muutaman vuoden tauon jälkeen. Vuodesta 2013 lähtien itsenäisyyspäivänä on jälleen järjestetty näkyvä mielenosoitus (esimerkiksi

vuonna 2014 Luokkaretki lähiöst linnaan ja vuonna 2015 Vapaus Pelissä) joko Kuokkavierasjuhlien tyyppisenä tai vastamielenosoituksena esimerkiksi 612-soihtukulkueelle.

Kuokkavierasjuhlia järjestettiin Helsingissä vuosina 1996-2003 ja 2006-2007. Paikalla on ollut ryhmiä ja ihmisiä laidasta laitaan: niin ammattijärjestöjä, vasemmistolaisia, anarkisteja kuin punkkareitakin. (Lindström 2009: 3.) Alun perin kyse oli Linnan juhlien varjojuhlasta, josta sittemmin kasvoi protesti maan taloudellista ja poliittista eliittiä kohtaan. Mielenosoituksen sanoma on jäänyt kautta vuosien hieman epäselväksi lähinnä siitä johtuen, että mieltään on ollut osoittamassa niin moninainen joukko ihmisiä erilaisista vastakulttuureista, liikkeistä ja ryhmistä. Mielenosoittajilla on ollut eri syitä ja kohteita, joille osoittaa mieltään. Tämän lisäksi eri mediat ovat uutisoineet tapahtumista tarkoituksellisen kärkkäästi, mikä on osaltaan peittänyt mielenosoituksen sanoman alle. (Lindström 2009: 4.)

Kuokkavierasjuhlat järjesti ensimmäisen kerran vuonna 1996 Solidaarisuus -niminen järjestö. Järjestö oli perustettu aiemmin samana vuonna eräiden anarkosyndikalistien toimesta. (Lindström 2009: 5.) Mielenosoitukseen liittyi kulkue, jolle oli poliisin toimesta ennalta määrätty reitti (Lindström 2009: 4). Kuitenkin 2000-luvun alussa tätä reittiä pyrittiin rikkomaan muun muassa järjestämällä tiesulkuja tai ylipäätään poikkeamalla reitiltä (Lindström 2009: 5).

Ensimmäisinä vuosina mielenosoitus koostui marssista, kansalaistorista ja varjojuhlista. Vuosituhannen taitteeseen tullessa kiinnostus Kuokkavierasjuhlia kohtaan oli kasvanut niin suureksi, että osallistujia oli tuolloin jo lähes viisisataa. (Lindström 2009: 6.) Juhlilla on ollut organisoimassa eri tahoja kautta vuosien (Lindström 2009: 7). Vuonna 2001 mielenosoittajat onnistuivat pysäyttämään Linnan juhliin menossa olleet taksit, jolloin Linnaan kutsutut vieraat joutuivat kävelemään loppumatkan. Tässä vaiheessa mediat ottivat dramaattisemman sävyn, kun ne uutisoivat Kuokkavierasjuhlilla, ja toivat esille paljon sen väkivaltaista luonnetta. (Lindström 2009: 8.)

Vuonna 2004 mielenosoituksesta uutisoitiin ennakkoon jo perinteeksi muodostuneiden tavoin. Kuitenkin kaikkien yllätykseksi mielenosoitusta ei enää järjestetty. Tämä johtui siitä, että mielenosoituksen katsottiin menettäneen tehonsa, eikä sen nähty luovan yhteiskunnallista keskustelua sillä tavalla,

kuin sen oli tarkoitettu tätä keskustelua saavan aikaiseksi. Seuraavina vuosina mielenosoitusta odotettiin, mutta turhaan. Vuosina 2006 ja 2007 mielenosoitus järjestettiin jälleen, mutta osallistujia oli enää murto-osa ennätöksellisistä vuosista, alle sata. (Lindström 2009: 10.)

Kuokkavierasjuhlat järjestettiin avoimina kokouksina, joiden muotoa ei ollut ennalta määritelty, vaan mielenosoittajat saivat osoittaa mieltään parhaalla näkemällään tavalla. Kaikki, jotka halusivat osoittaa mieltään Kuokkavierasjulistuksessa esiteltyjen teemojen puitteissa, olivat tervetulleita. Virallista järjestäjää ja täten vastuussa olevaa tahoa ei ollut, vaan juhlat järjestettiin yhdessä. Järjestäytymiseen käytettiin sähköpostia, kokouksia ja näiden lisäksi muita epävirallisia verkostoja. (Rytöhonka 2004: 9.)

Kuokkavierasjulistuksissa painotettiin sitä, että väkivaltaisuuksiin ei tullut ryhtyä. Todellisuudessa tämä tarkoitti kuitenkin vain sitä, että ihmisiä ei pyritty vahingoittamaan. Mielenosoitukset ovat kuitenkin sujuneet suhteellisen rauhallisesti kautta vuosien, joskin rikosilmoituksia on tehty jonkin verran vuosituhannen vaihtumisen jälkeen muun muassa vahingonteoista, virkamiehen väkivaltaisista vastustamisista ja liikenneturvallisuuden vaarantamisista. Ihmisiä ei kuitenkaan ole vahingoitettu. (Rytöhonka 2004: 13.) Kuitenkin väkivallaksi katsottavaa toimintaa on tapahtunut muuten, jos ei konkreettisesti, niin sen uhka on leijunut ilmassa esimerkiksi Linnaan saapuvien kutsuvieraiden kokemana. Tästä huolimatta poliisi on pysynyt Kuokkavierasjuhlissa rauhallisena, eikä väkivaltaisia yhteenottoja mielenosoittajien kanssa ole sen suuremmin tapahtunut. (Rytöhonka 2004: 14.) Rytöhonka katsoo Kuokkavierastapahtumien olleen väkivallattomia ja rauhanomaisia, jos väkivallalla tarkoitetaan nimenomaan toisen ihmisen vahingoittamista fyysisesti. Yksityisomaisuutta sen sijaan Kuokkavierasjuhlissa on vahingoitettu jonkin verran, mutta määrä on järjestettyjen tapahtumien lukumäärään ja niihin osallistuneiden ihmisten määrään verraten pieni. (Rytöhonka 2004: 16.)

Ensimmäiset Kuokkavierasjuhlat järjesti Solidaarisuus -järjestö, johon kuului viitisenkymmentä ihmistä. Kantavana teemana oli jo tuolloin työttömyys. (Rytöhonka 2004: 19.) Solidaarisuuden lisäksi tapahtumaa olivat järjestämässä Helsingin seudun työttömät ry sekä Turun Metallit 49 (Rytöhonka 2004: 20). Muita toimijoita kautta vuosien ovat olleet esimerkiksi SKP:n (Suomen Kommunistinen Puolue) Helsingin piirijärjestö ja Vasemmistonuoret (Rytöhonka 2004: 21).

1990-luvun lopulla Kuokkavierasjuhliin osallistujia oli jo monta sataa (Rytöhonka 2004: 28). Vuonna 2000 paikalla arvioitiin olevan mielenosoittajia viidensadan ja tuhannen ihmisen väliltä, vaikkakin poliisin arvio oli vain muutaman sadan paikkeilla (Rytöhonka 2004: 29). Vuonna 2001 tapahtui mielenosoittajajoukon hajaantuminen, joka johti siihen, että liikennettä Linnaan pystytettiin hankaloittamaan ja, kuten edellä mainittu, osa kutsuvieraista joutui kulkemaan sinne kävellen. Tämä tapahtuma toi Kuokkavierasjuhlille paljon julkisuutta, ja viimeistään tätä kautta juhlat nousivat suuren yleisön tietoisuuteen. (Rytöhonka 2004: 33.) Vuonna 2002 juhlat saivatkin paljon näkyvyyttä eri medioissa (Rytöhonka 2004: 35). Medianäkyvyys toi jo vuonna 2002 paikalle paljon tavallista kansaa, jotka halusivat vain tulla seuraamaan, mitä tapahtuu (Rytöhonka 2004: 36).

Ensimmäisen aallon viimeiset Kuokkavierasjuhlat järjestettiin vuonna 2007. Media on ollut aina olennainen osa itsenäisyyspäivänä järjestettyjen mielenosoitusten muotoutumista myös sillä tavalla, että mitä enemmän mielenosoituksesta uutisoidaan, sitä enemmän paikalle tulee väkeä: jos ei mielenosoittajia, niin kiinnostuneita kansalaisia jotka tulevat seuraamaan, mitä Kuokkavieraat tekevät ja miten poliisi toimii. Näin oli varmasti myös Tampereen Kiakkovierasjuhlissa.

2.4 Linnan juhlat

”Yhden olkaimen malli oli monen muunkin juhlavieraan valinta. HS:fi:n studiovieraat tyylikonsultti Leena Sarvi ja toimittaja Rita Tainola arvioivat Haukion asun vastaanottojuhlan parhaimmaksi. Stylisti Teri Niitti nosti kenkäsuunnittelija Minna Parikan Haukion ohi. Äänestä illan pukuloiston kehityksestä täällä [linkki]. Katso Minna Parikan haastattelu täältä [linkki]. Erityistä kiitosta saivat kuvaaja Meeri Koutaniemen Frida Kahlo -vaikutteinen ulkoasu ja kansanedustaja Leena Harkimon (kok) glitter-haalari. Myös kansanedustaja Jaana Pelkonen (kok) ja ex-kansanedustaja Satu Taiveaho (sd) herättivät huomiota. Lue Koutaniemen haastattelu täältä [linkki] ja kuuntele Harkimon kertomus glitter-haalariesta täällä [linkki], tai kerro mielipiteesi Taiveahon asuvalinnasta täällä [linkki].” (HS0612_2251)

Linnan juhlat on joka joulukuun 6. päivä järjestettävä tapahtuma, missä Presidentinlinnaan saapuu muutama tuhat kutsuvierasta juhlistamaan Suomen itsenäisyyttä. Linnan juhlien juuret ovat autonomian ajassa. Tuolloin silloisessa Keisarillisessa palatsissa (nykyinen Presidentinlinna) järjestettiin valtiopäivätanssiaisia. Itsenäisyyspäivänä juhlia on pidetty vuodesta 1919. Tällöin vieraina olivat lähinnä hallitus ja virkamieskuntaa, presidentin kanslian mukaan noin 150 henkilöä. Itsenäisyyspäivän vastaanotto järjestettiin ensimmäisen kerran illalla vuonna 1922, presidentti Ståhlbergin ja hänen vai-

monsa toimesta. Tällöin vieraita oli jo reilu tuhat henkilöä. Vaihtelevan historian jälkeen tultiin vuoteen 1946, josta alkaa Linnan juhlien järjestämisen vakituisempi kausi. Muutamaa välivuotta ja paikkapoiikkeusta lukuun ottamatta. Juhlat on pääsääntöisesti järjestetty istuvan presidentin toimesta Presidentinlinnassa itsenäisyyspäivänä. Linnan juhlat ovat vakiintuneet juhlalliseksi iltatilaisuudeksi vuoden 1964 jälkeen (istuvana presidenttinä Kekkonen) ja kutsuvieraita on ollut tasaisesti 1600-2000 väliltä. (Suomen tasavallan presidentti 2015.)

Ensimmäisen kerran juhlat televisioitiin suorana vuonna 1967, osuvasti juuri Suomen itsenäisyyden 50-vuotisjuhlien päivänä (Yle 2007). Televisiokamerat ja toimittajat oli päästetty Linnaan jo 1950-luvun loppupuolella, mutta teknisiltä ongelmilta ei ollut ilmeisesti säästyty. Ensimmäinen radiolähetys kuultiin vuonna 1949. Suorat, vakituiset televisiolähetykset vakiintuivat perinteeksi vasta Mauno Koiviston kaudella, vuodesta 1982 eteenpäin. Koiviston aikana itsenäisyyspäivän vastaanotosta alkoi muodostua mediaspektaakkeli, johon suuri osa kansasta osallistui kotoaan. (Yle 2015a.)

Viimeisten vuosikymmenien aikana juhlat ovat muodostuneet yhä rennommaksi tapahtumaksi, johon kutsutaan paljon eri alojen tunnettuja suomalaisia ja esimerkiksi populaarikulttuurin edustajia, kuten muusikoita tai kirjailijoita. Linnan juhlien muutoksesta kertoo myös se, että juhlista on tullut vuodesta toiseen toistuva mediaspektaakkeli, jota seurataan niin kotona television ääressä kuin eri medioissa hyvin tiiviisti.

Juhlat alkavat, kun istuva presidentti puolisoineen kättelee kutsuvieraansa. Juhlien suoriin televisiolähetysiin kuuluvat olennaisesti kommentaattorit. Heidän tehtävänä on esitellä vieraat katsojille, kertoa mistä osallistujia on tunnettu ja mitkä ovat hänen meriittinsä olla juhlissa. Kaikenlainen nippe-litieto niin puvuista, juhliin liittyvistä tilastoista ja vieraista kuuluu olennaisesti kommentaattorien rooliin ja illan tunnelmaan. Yksi tärkeä elementti nykyajan Linnan juhlissa onkin viihteellisyys. Kun kättely on käyty läpi, voidaan keskittyä haastatteluihin, pukeutumisen tarkempaan tarkasteluun ja siihen, mitä haastateltavilla on sanottavanaan.

Linnan juhlia voisi kutsua suomalaiseksi, ehkä hieman kieroutuneeksi versioksi Yhdysvaltojen Oscar-gaalasta tai vaikkapa Ruotsin kuninkaallisten juhlavasta tilaisuudesta, jossa pääosaa ei esitä niinkään tapahtuma itsessään, vaan siihen osallistujat ja sen tapahtumat. Toki historialla on merkityk-

sensä, mutta vuosi vuodelta enemmän tilaisuus keskittyy pinnallisiin seikkoihin: arvostelemme pukuja, tarkastelemme koruja, meille kerrotaan suunnittelijat ja mahdolliset tarinat näiden luomuksien takana. Linnan tarjoilu katsastetaan ja siitä kerrotaan kaikki olennainen, kuten se, kuka sen on tehnyt, miten se on tehty, mistä raaka-aineet ovat tulleet ja onko näillä hankinnoilla jokin suurempi merkitys. Kun vieraat on saatu sisälle, tanssit aloitettu ja tarpeeksi monelta kutsuvieraalta on kysytty, onko boolia maistettu ja onko se mahdollisesti hyvää, juhlien televisiolähetys loppuu. Juhlat toki eivät. Juhlia seuraavina päivinä luemme – ja ehkä äänestämme – juhlien floppeja, toppeja, kuningattaria ja kuninkaita. Juhlat jatkuvat mediassa päivien, joskus jopa viikkojen ajan, riippuen pitkälti siitä, onko juhlissa tapahtunut jotain dramaattista.

Ovatko Linnan juhlat vanhentunut instituutio tai yhteiskunnan ”kerman” julkinen kokoontuminen, jonka kansa maksaa, vai vain kiva perinne, joka viihdyttää kansalaisia ja saa meidät hetkeksi nostalgian valtaan? Ylen mukaan vuonna 2015 juhlia seurasi lähes 2,5 miljoonaa suomalaista (Yle 2015b).

Mikä tässä teennäiseltä vaikuttavassa juhlinnassa vetoaa suomalaisiin? Yksi tekijä on tietenkin edellä esitelty viihteellisarvo. Toinen ovat sotaveteraanit. Lähes kaikilla suomalaisilla on suvussaan sotaan tai sotiin osallistuneita, joiden muistoa juhla kuitenkin kunnioittaa. Kolmas syy juhlien seuraamiseen on siinä, että se pitää yllä perinnettä, joka on mitä luultavimmin aloitettu jo varhaisessa lapsuudessa. Linnan juhlat ovat parhaassa tapauksessa nostalginen perhetapahtuma jonka toistuvuuteen voimme vuodesta toiseen luottaa. Tämä jatkuvuus luo outoa lohdullisuutta katsojassa. Neljäs syy on Linnan juhlien yllättävä maallisuus. Vaikka juhlat ovat arvokas tapahtuma ja kutsuja saavat vain harvat ja valitut, kaikilla meillä on joku tuttu tai tapaamamme henkilö, joka on saanut kutsun Linnaan. Tämä kääntyy mielissämme niin, että koska tämä tuttumme on päässyt Linnaan, joku päivä myös juuri minä voin olla kutsuttujen joukossa, minua katsellaan televisiosta. Kutsuvieraiden joukkoon liittyy myös yllätysaspekti. Sen lisäksi, että jännitämme television ääressä, näkykö vieraiden joukossa tuttuja, tarkkailemme sitä, ketkä kaikki ovat saaneet kutsun Linnaan.

On selvää, että Linnan juhlat antavat meille jotain. Yksilön jatkuva kommunikointi niin itsensä, toisensa kuin yhteiskunnan eri osa-alueiden kanssa on aiheuttanut sen, että tästä ajasta on ajan käsitettä ajatellen tullut aikojen sekamelska. Ei ole enää historiaa sellaisena, kuin se joskus on ollut, ei ole tätä hetkeä sellaisena kuin se oli. (Fornäs 1998: 34-35.) Ymmärrän Fornäsin ajatuksen siten, että jos aika

oli ennen pisteestä A pisteeseen B kulkeva suora, nyt se näyttäytyy enemmän tieteellisessä pohdinnassa käytetyn ajatuskartan kaltaisena. Keskellä olet sinä, ympärillä eri aikoja (minun tapauksessani vaikkapa lapsuus-, yliopisto-, Tampere-, suku- ja taiteilu-ajat), joiden kaikkien kellot käyvät omaa aikaansa, mutta päällekkäin ja vieläpä risteävät keskenään. Tämän lisäksi yhdeksi ajaksi on noussut tulevaisuus, sitku-aika. Kyse on ajan akseleraatiosta. Kaikki tämä aiheuttaa sen, että mitään kiinteää ei oikeastaan ole, tai ainakaan sitä ei nähdä, vaan vain jatkuva muutos on pysyvää (Fornäs 1998: 35).

Toki myös tässä ajassa, jota elämme, on jatkuvuutta ja historiaa, mutta se ei ole meille läsnä (Fornäs 1998: 35). Sen vuoksi onkin hyvin ymmärrettävää, että tiettyjen perinteiden merkitys kasvaa (Fornäs 1998: 35), kun ihminen tuntee olevansa kaiken tämän keskellä juureton ja pohtii enemmän tulevaa kuin tarkastelee menneisyyttään. Pidämmekö Linnan juhlien traditiota yllä vain siksi, että pelkäämme sen(kin) ja kaiken sen kontekstiin kuuluvan – sotiemme muistojen, sodissa taistelleiden ja kaatuneiden sekä sotiin liittyvien sukuhistorioiden – olevan vaarassa kadota? Mitä tapahtuisi, jos Linnan juhlia ei enää järjestettäisikään?

Modernisaatio näyttää hajottavan traditioita. Kuitenkin Fornäs väittää, että hajottamisen sijaan se vahvistaa niitä. (Fornäs 1998: 35.) Me valitsemme pitää Linnan juhlat hengissä, me valitsemme katsoa niitä vuodesta toiseen. Ja kuten kulttuuri, myös Linnan juhlat muuttuvat jatkuvasti. Fornäsin mukaan tässä alati ja nopeasti muuttuvassa maailmassa turvattomuuden tunne lisääntyy. Tämä aiheuttaa sen, että vanhoja tapoja ei pidetä enää itsestään selvinä, mutta myös sen, että vanhoja rituaaleja otetaan takaisin käyttöön ja/tai niiden rinnalle synnytetään uusia. (Fornäs 1998: 36.) Linnan juhlien tapauksessa tämä tarkoittaa sitä, että yksi voi olla sitä mieltä, että juhlat ovat vanhentunut instituutio, toinen taas vihaa nykyajan viihteellisyyttä ja haluaa vanhat kunnon Linnan juhlat takaisin, kun kolmas pitää juuri näitä moderneja juhlia loistavina. Hallin mukaan traditio on merkitysrepertuaari. Ihminen käyttää menneen elämän kehyksiä ymmärtääkseen maailmaa. (Hall 2013b: 258.)

Kuokkavierasjuhliin liittyen tradition käsite on mielenkiintoinen. Samalla, kun Kiakko- ja Kuokkavierasjuhlia tai muita mielenosoituksia on järjestetty itsenäisyyspäivänä vastustamaan Linnan juhlia ja niiden perinnettä, ne ovat tehneet itsestään osan tätä Linnan juhlien traditiota.

2.5 Anarkismi

”Kiakkovierasjuhlia on järjestämässä joukko ihmisiä erilaisista taustoista. Poliittisesti meitä yhdistää unelma vapaudesta ja luokattomasta yhteiskunnasta, jossa ihmiset ovat tasavertaisia ja voivat aidosti päättää ympäristöönsä ja itseensä liittyvistä asioista.” (Kiakkovierasjuhlat, UKK 2013)

Anarkismista saattaa tulla mieleen kuva nuoresta punkkarista potkimassa poliisiautoa. Vaikka kaikki varmasti tietävät, mitä anarkismi on, silti ismiä on hyvin vaikea selittää yhdellä tai edes kahdella lauseella. Tunnetuimpia anarkistisia vaikuttajia ovat muun muassa Emma Goldman, Mihail Bakunin, Pjotr Kropotkin ja uudemmalla ajalla Noam Chomsky. Koska Kiakkovieraat nimettiin osassa tapahtuman uutisointia anarkisteiksi, on syytä tutustua tähän ismiin lyhyesti. Oxfordin sanakirjan mukaan:

”*anarchy, n.*

1.

- a. Absence of government; a state of lawlessness due to the absence of inefficiency of the supreme power; political disorder.
- b. A theoretical social state in which there is no governing person or body of persons, but each individual has absolute liberty (without implication of disorder).

2. *transf.* Absence of non-recognition of authority and order in any sphere.

a. *gen.*

- b. Non-recognition of moral law; moral disorder.
- c. Unsettledness or conflict of opinion.” (OED 2016)

“*anarchism, n.*

The principles or practice of anarchy, or anarchists.” (OED 2016)

“*anarchist, n.*

- a. One who admits of no ruling power; an advocate or promoter of anarchy; one who upsets settled order.
- b. *attrib. quasi-adj.*” (OED 2016)

Yllä oleva Oxfordin sanakirjan erottelu antaa selvän, joskin yksinkertaisen, kuvan siitä, mitä anarkia on ja miten anarkisti määritellään. Vapaasti suomennettuna anarkia on sitä, kun mitään yhteiskunnallista (pakko)valtaa ei tunnusteta, vaan punaisena lankana on jokaisen yksilön täydellinen itsenäinen vapaus kaikista alistavista tekijöistä. Anarkisti taas on yksilö, joka ei tunnusta mitään (pakko)valtaa ja puhuu anarkian puolesta. Mielenkiintoisinta tässä määrittelyssä on se, että anarkian kohdalla puhutaan teoreettisesta sosiaalisesta valtiosta tai tilasta, sekä se, että anarkistin kohdalla tarkennetaan

kyseessä olevan yksilön, jonka tarkoituksena on horjuttaa vallalla olevaa yleisesti hyväksyttyä järjestystä. Täten voisi päätellä, että anarkia on teoreettisesti mahdollista, mutta käytännössä tavoittamattomissa, ja että anarkistin tarkoituksena on pyrkiä anarkiaan horjuttamalla vallalla olevia rakenteita.

Yhteiskuntatieteellisesti anarkia tarkoittaa sitä yhteiskunnan tilaa, mikä vallitsee ennen yhteiskunnan järjestäytymistä (Hirvonen 2007: 18). Jos yhteiskunta nähdään oikeudellisena pakkojärjestyksenä, joka perustuu sopimukseen ja jonka suurimpana tarkoituksena on turvata rauha yhteiskunnassa, anarkia on tämän valtion vastakohta. Tällä vastakohdalla, anarkialla, perustellaan tätä oikeudellista, sovitua pakkojärjestystä. Ellei meillä olisi järjestäytyneitä yhteiskuntia ja meitä suojelevia lakeja, kaikkialla vallitsisi anarkia. (Hirvonen 2007: 21.) Kuitenkin, vaikka meitä pelotellaan anarkialla, järjestäytyneessä yhteiskunnassakin on väkivaltaa: se, miten ja kuka sitä saa käyttää, on vain säädetty lailla (Hirvonen 2007: 20-21).

Pierre-Joseph Proudhonia (1809-1865) pidetään ensimmäisenä ajattelijana, joka on antanut nykyajan anarkismille sen nimen. Proudhonin mukaan anarkismi ei merkitse kaaosta, vaan pikemminkin järjestystä. Me olemme tottuneet ajattelemaan, että ihminen hallitsee kaikkea ja hänen säätämänsä lait luovat toimivan yhteiskuntajärjestyksen. Kuitenkin tällaisessa yhteiskuntajärjestyksessä on aina hallitsijoita ja hallittavia. Tämän Proudhon näkee orjuutena. Anarkismi tarjoaa vapautuksen tästä. Proudhon nimeää vaihtoehdonsa valtiolle, hallitsijoille ja kapitalismille mutualismiksi. Tämä perustuisi muun muassa vaihdantalouteen, vallan hajauttamiseen sekä alueellisille itsehallinnoille. (Hirvonen 2007: 24.)

Proudhon uskoi, että mikään instituutio ei voi edustaa koko yhteiskuntaa ja sen jäseniä (Hoffman 1972: 171). Täten esimerkiksi Suomen eduskunta ei voi puhua ja toimia koko yhteiskunnan ja siinä elävien puolesta. Proudhon ei kuitenkaan uskonut myöskään siihen, että ihmiset yhdessä pystyisivät edustamaan itseään. Yksinkertainen syy tähän on se, että ihmiskunnassa on niin paljon vaihtuvuutta. (Hoffman 1972: 171-172.) Proudhonin mukaan kansa kuitenkin pystyy ja sen täytyy hallita itseään. Dilemma katoaa, jos asiaa mietitään pienemmissä mitoissa: hallinto syntyisi pienissä ryhmissä. (Hoffman 1972: 172.)

Proudhonin mukaan kansa tuli nähdä älykkäinä yksilöinä enemmän kuin yhtenä suurena joukkona, joka tekee päätöksiä, jotka valtio sitten toteuttaa (Hoffman 1972: 172-173). Täten ei ole mitään kansan tahtoa, vaan jokaisen yksilön oma tahto (Hoffman 1972: 173). Valtionhallinto on aina yhteiskunnan puolella (Hoffman 1972: 173): vaikka esimerkiksi Suomen eduskunta tekee päätöksiä kansan puolesta ja on kansalaisten valitsema, se ei tee päätöksiä jokaisen meidän tahtomme mukaan, vaan juuri kansan tahtoa mukaillen, mutta kuitenkin lopulta itse päättämällä asioista. Täten kansa ei tee päätöksiä, vaan yksilöt (Hoffman 1972: 173).

Proudhonin ajatukset kumpusivat siitä, että hänen mielestään hallinto esti välttämätöntä sosiaalista muutosta. Proudhon näki, että hallinto ei ollut suinkaan järjestyksen takaaja, vaan pakkotila. (Hoffman 1972: 175.) Valta on yksi hallinnon käytännöistä. Poliittinen valta perustellaan sillä, että sen tarkoituksena on säilyttää järjestys. Tämä antaa meidän ymmärtää, että ihmisten vastakkainasettelu on luonnollista, meissä ilmenevää, ja tämän vuoksi tarvitsemme (poliittista) valtaa säilyttämään rauhan. (Hoffman 1972: 176.)

Proudhon näkee tämän ongelmallisena väitteenä varsinkin siksi, että se olettaa ihmisten olevan raakalaisia, jotka eivät kykene moraaliseen tai älylliseen kehitykseen. Proudhonin mukaan mikään valta ei voi pakottaa ihmistä olemaan hyvä. Sen sijaan ihminen pystyy tähän hyvyyteen, jos se saa olla sitä omine ehtoineen. Proudhon näkee hyvyyteen pyrkimisessä kuitenkin sen ongelman, että ihmiset ovat nyt jo liian jakaantuneita, egoistisia ja kontrolloituja, että he voisivat hallita itseään. (Hoffman 1972: 176.) Proudhonin mukaan tämän hetkisessä yhteiskunnassa luokkaerot takaavat sen, että ihmiset on asetettu vastakkain, joka luo sosiaalista epäjärjestyksiä. Kuitenkaan hallinto ei tee luokkaeroille mitään, kuten sen loogista olisi, jos se todella suojelisi kansaa, vaan sen sijaan suojelee rikkaita ja vieläpä liittyy tähän sortoon. (Hoffman 1972: 177.)

Proudhonin mukaan valtaa on kahta lajia, hengellistä ja maallista. Hengellinen valta on joutunut väistymään maallisen vallan edestä, vaikkakin nämä kaksi yhä sekoittuvat keskenään yhdeksi suureksi vallaksi. (Proudhon 1969: 240-241.) Tällä vallalla on omat dogminsa: 1. ihmisluonnon kieroutuneisuus, 2. omaisuuden väistämätön jakautuminen epätasaisesti, 3. sotien pysyvyys ja 4. parantumaton köyhyys. Näillä dogmeilla perustellaan hallinnon, kuuliaisuuden, erojen ja uskon tarvittavuus. (Proudhon 1969: 241.)

Vallan muotoja ovat 1. kansan jakaminen luokkiin tai kasteihin sekä näiden järjestäminen pyramidin muotoon, jonka huipulla on tietenkin valtaapitävät, 2. hallinnon keskittäminen, 3. oikeuslaitosten hierarkia, 4. poliisi sekä 5. palvelusta (Proudhon 1969: 241-242). Lista voidaan lisätä vielä seuraavat seikat sellaisissa yhteiskunnissa, joissa demokratian katsotaan olevan vallalla 6. vallan erottelu, 7. ihmisten osallistuminen valtionhallintoon esimerkiksi kansanedustajien äänestämisen muodossa, 8. äänestysjärjestelmien kirjo, 9. lainsäädäntöelimen kaksinaisuus, 10. lakien ja verojen päättäminen eduskunnassa ja 11. enemmistön mielipiteeseen liittyvä sääntö (Proudhon 1969: 242).

Vallan rakenteilla on taipumus monimutkaistua ilman, että niistä tulee yhtään sen enemmän tehokkaita tai moraalisempia, saati että monimutkaisuus takaisi mitään (Proudhon 1969: 242). Tällaisen järjestelmän päämäärä on säilyttää yhteiskunnallinen järjestys siten, että sen kansalaiset ovat uskollisia valtiolle. Järjestelmä myös lokeroi ihmisiä heidän ominaisuuksiensa mukaan. (Proudhon 1969: 243.)

Kuitenkin hallinnollisen järjestelmän alla kasvaa oma, sosiaalinen todellisuutensa. Tässä todellisuudessa on uusi yhteiskunnallinen järjestys, jossa vanhat poliittiset ja uskonnolliset rakenteet hylätään. Uusi todellisuus on elinvoimainen ja autonominen. (Proudhon 1969: 243.) Tässä uudessa todellisuudessa periaatteina toimivat 1. yksilöiden ja rotujen samanarvoisuus, 2. työn kunniallisuus, 3. omaisuuden tasa-arvoisuus, 4. yhteisomistajuus, 5. vastakkainasettelun loppuminen, 6. yleinen tyytyväisyys, 7. järjen suvereenius sekä 8. ihmisen ja kansalaisen täydellinen vapaus (Proudhon 1969: 243-244).

Proudhonin mukaan tässä vanhat rakenteet hylkäävässä yhteiskunnassa muun muassa hallinnon tilalle tulee teollisia organisaatioita, lakien tilalle paikallisia sopimuksia ja valtiollisen voiman tilalle kollektiivinen voima (Proudhon 1969: 245-246). Kaikki tämä nojaa järkevään liittoon älykkäiden ihmisten kesken (Proudhon 1969: 246).

Mihail Bakuninin (1814-1876) anarkismi oli vastalause sosiaalisen vallan institutionalisoitumista kohtaan. Bakunin näki vääräksi kaikki virallisen vallan muodot. Hänen mukaansa ne eivät olleet poliittisesti laillisia eivätkä sosiaalisesti tehokkaita. Ainoa valta, joka voisi olla sekä poliittisesti laillinen että sosiaalisesti tehokas, oli kollektiivinen valta. Tämän kollektiivisen vallan periaate on, että siinä

on jatkuvaa kehitystä poliittisten, taloudellisten ja sosiaalisten tasavertaisten yksilöiden käymän keskustelun kautta. Ihmiskunta pystyisi saavuttamaan täyden potentiaalisuutensa sen kautta, että entiset institutionaaliset rakenteet korvattaisiin tällä yksilöiden kesken käydyllä vapaalla keskustelulla ja osallistumisella. Tähän tiivistyy Bakuninin kollektiivisen anarkismin ydinajatus: virallinen valta tulee korvata yhteisöllisyydellä. (Saltman 1983: 163.)

Bakunin kannatti luonnollista valtaa. Sen lisäksi, että Bakunin näki valtion keinotekoisena, valtio oli hänen mukaansa antisosiaalinen rakennelma. Bakuninin mukaan valtio ei ole sosiaaliselta kannalta välttämätön. Bakunin näki valtion rakennelmana, joka luotti poliittiseen passiivisuuteen, taloudelliseen hyväksikäyttöön sekä byrokraatiaan ja oli kehittymässä kohti aseellista diktatuuria. Bakunin väitti, että hillitsevää luontoa ei ole, vaan kyse on pinnallisesta kuoresta. Kun valtio sitten kehityksessään välttämättä joutuu paineenalaiseksi, ja tämä kuori murtuu, se paljastaa yhteiskunnan pelkistämättömän, väkivaltaisen ytimen. (Saltman 1983: 164.)

Bakunin näki, että kaikki valtiot ovat omassa tahdissaan menossa tätä viimeistä kehitysvaihetta kohti. Bakuninin mukaan kaikki valtiot ovat pahoja. Kehitysvaiheesta riippuen jotkut valtiot ovat tois-
taiseksi vähemmän pahoja kuin niitä pidemmälle kehittyneet. (Saltman 1983: 164.) Bakunin väitti, että hänen kehittelemänsä kollektiiviseen ja järjestäytymättömään sosiaaliseen valtaan nojaava yhteiskunnan ihanne ei pystyisi muuttumaan byrokraattiseksi koneistoksi (Saltman 1983: 165). Bakuninin mukaan välttämätön vallankumous saavutettaisiin siten, että vallankumouksen suunnannäyttäjät toimivat työläisten sosialistisen vaiston herättäjinä, jonka jälkeen työläiset aikaansaavat vallankumouksen (Saltman 1983: 167).

Bakuninin ajatuksiin anarkismista ovat vaikuttaneet suuresti Marx ja Proudhon (Vihavainen 2007: 75). Yllättävää kyllä, Vihavaisen mukaan Bakunin uskoi yhteiskunnan lakeihin ja niiden objektiivisuuteen, sekä siihen, että ihmisen vapaus syntyi hänen spontaanista sopeutumisestaan näihin lakeihin. Täten anarkisti ei ole Bakuninille yhtä kuin individualisti. Sen sijaan valtion Bakunin näki väkivalta-koneistona, jonka tarkoituksena oli laittaa ihmiset ja kansat sotimaan keskenään. (Vihavainen 2007: 77.)

Bakuninilla oli niinkin radikaali idea, että Eurooppaan tulisi muodostaa Yhdysvallat. Liittoa ei kuitenkaan muodostettaisi jo olemassa olevien valtioiden pohjalta, vaan se rakennettaisiin luonnollisempien rajojen mukaan. Liitto perustuisi enemmän ihmisten tarpeille sekä erilaisille yhteisöille, alueille, provinssille ja kansakunnille. (Hirvonen 2007: 44.) Esimerkiksi Suomessa tämä tarkoittaisi sitä, että valtion lakkauttamisen jälkeen vaikkapa Ahvenanmaa, saamelaisväestö ja eteläpohjalaiset irtautuisivat omiksi 'valloikseen' ja tekisivät yhteistyötä muiden 'valtojen' kanssa omine ehtoineen.

Koska anarkismissa ei ole hallitsijaa, vaan se pohjaa ihmisen vapaaseen tahtoon ja vapauteen, herää kysymys, miten tällainen yhteiskunta tai yhteisö voisi käytännössä toimia? Vapaassa yhteiskunnassa keskeisintä on kollektiivinen ja yksilöllinen moraalit. Ihmisen tulee kunnioittaa inhimillisyyttä ja ihmisarvoa. (Hirvonen 2007: 44). Bakunin uskoi, että ihminen on luonnostaan yhteisöllinen, rationaalinen ja eettinen, mutta kaikki ulkoa tulevat, hallitsemaan pyrkivät tekijät uhkaavat tätä. Täten näistä uhkaavista tekijöistä tulee pyrkiä eroon ja niiden sijaan tulee asettaa ihminen. (Hirvonen 2007: 45.) Tämä tarkoittaa sitä, että ihmisellä on luontainen pyrkimys hyvyyteen, toisten ihmisten huomioonottamiseen ja yhteiskunnan rakentamiseen sekä siinä toimimiseen.

Pjotr "Peter" Kropotkin (1842-1921) oli anarkistisen kommunismin oppi-isä. Aatelisesta taustastaan huolimatta Kropotkin vastusti valtiota (Miller 1976: 3). Anarkokommunistisessa yhteiskunnassa yhdistyisivät sekä yksilöllinen vapaus että yhteisöllisyys. Ensimmäinen askel tätä uutta yhteiskuntaa kohti olisi valtion ja tätä kautta sen hallitsevien tekijöiden hävittäminen. Tässä uudessa yhteiskunnassa teollisuus hajautettaisiin, yhteiskunta muodostuisi vapaista kollektiivisista yhteisöistä ja niiden liitoista, sekä tuloerot poistettaisiin tasapäistämisen kautta. Kaikki nojaisi luonnollisesti ilmenevän sosiaalisen vaiston periaatteelle. (Hirvonen 2007: 25.)

Kropotkinin anarkistisessa maailmassa ei ole minkäänlaista valtaa (Miller 1976: 191). Yhteiskunnasta tuli lakkauttaa kaikki hierarkkinen valta. Anarkokommunistisessa yhteiskunnassa kaikki vanha tuhoetaan, jonka jälkeen poliittinen päätöksenteko hajautetaan paikalliseksi ja kansainvälinen kilpailu korvataan maailmanlaajuisella liittovaltiollisella yhteistyöllä. Tämä yhteistyö lopettaa esimerkiksi armeijan tarpeen. (Miller 1976: 192.) Koska kaikki entinen tuhoetaan, uudessa yhteiskunnassa ei voi olla edes vallankumouksellista hallintoa. Kropotkinin mukaan, niin kauan kuin on jokin hallinto, valittu

joukko tulee tekemään poliittisia päätöksiä muiden puolesta. Kropotkin näki, että vallankumouksellinenkin hallinto olisi vain menneisyyden toistamista. Juuri tässä hallinnon olemattomuudessa myös Kropotkin anarkistisena ajattelijana eroaa esimerkiksi marxilaisuudesta. (Miller 1976: 192.)

Kropotkinin mukaan kapitalismi tulitaisiin korvaamaan vapaalla kommunismilla, joka täten lopettaisi isäntä-orja -hyväksikäyttösuhteen, joka on modernissa yhteiskunnassa ilmennyt valtion ja sen kansalaisten välisessä suhteessa (Miller 1976: 192-193). Kaikki omaisuus ja tuotantovälineet jaettaisiin koko yhteiskunnan kesken. Taloudellinen päätöksenteko olisi nyt työläisten oikeus. (Miller 1976: 193.)

Kropotkinin yhteiskuntamalli on saanut kritiikkiä esimerkiksi siitä, miten omaisuuden jakaminen käytännössä toteutettaisiin, sekä siitä, että resurssit eivät ole loputtomat. Tämän lisäksi nähdään mahdollisena, että omaisuus ja resurssit hupenisivat jo välttämättömyyksiin, esimerkiksi kansan ruokintaan. Kropotkin torppasi tämän ajatuksen sillä, että hyvällä suunnittelulla ja modernin teknologian avustuksella resurssien loppuminen tai niiden riittämättömyys vältettäisiin. (Miller 1976: 193.)

Emma Goldman (1869-1940) oli feministinen anarkisti. Goldmanin mukaan anarkismi ei ole vain teoria, vaan täysin toteutettavissa oleva aate. Toteutuminen alkaisi siitä, että ihmiset ymmärtäisivät heitä sortavat tahot ja alkaisivat taistella niitä vastaan esimerkiksi suoralla toiminnalla ja sivistystyöllä. (Sutinen 2011: 5.)

Vaikka Goldmanin aikana anarkismi liitettiin kaaokseen, Goldman itse halusi nähdä anarkismin enemmänkin rakentavana yhteiskuntafilosofiana (Sutinen 2011: 6). Goldman korosti ihmisen luovuutta ja yksilöllisyyttä. Ilman ulkoisia pakotteita ihminen pystyisi luomaan omia sääntöjään kollektiivisuuden luomiseksi ja kulttuurin edistämiseksi. Yhteiskunnan tulisi rakentua nimenomaan yksilöiden kollektiivisesta toiminnasta eikä kenenkään pakottamana. (Sutinen 2011: 6-7.)

Goldman oli sananvapauden puolestapuhuja. Täten uuden, anarkistisen maailman yhtenä perusajatuksena oli ihmisen vapaus olla oma itsensä ja hänen oikeutensa tuoda ajatuksiaan ilmi. (Sutinen 2011: 7.) Goldmanille feminismi oli naisen ja kaikkien ihmisten vapautta ja tasa-arvoisuutta (Sutinen 2011: 7-8).

Goldmanin yksilöön perustuva anarkismi kieltää kaikki instituutiot (Sutinen 2011: 19). Goldmanin mukaan anarkismi asettuu vallitsevia olosuhteita vastaan ja pyrkii eroon vallalla olevan järjestelmän virheistä. Sen tarkoitus on myös rakentaa ja ylläpitää uudenlaista elämää. (Goldman 2011: 32-33.) Myös Goldmanin mukaan anarkismi pohjautuu luonnossa ilmeneviin voimiin (Goldman 2011: 33). Luonnonlaki sisältää ne tarpeet, jotka ihmisessä luonnollisesti esiintyvät: esimerkiksi ruuan, valon ja ilman tarpeet. Näiden luonnollisten tarpeiden tyydyttämiseen ei tarvita valtaapitäviä tai hallintokoneistoa. (Goldman 2011: 42-43.)

Goldman syyttää eritoten anarkismin arvostelijoita henkisestä laiskuudesta (Goldman 2011: 33). Goldmanin mukaan anarkismi kannustaa ihmisiä ajattelemaan, tutkimaan ja analysoimaan kaikkea (Goldman 2011: 34). Entinen ihminen ei ole ymmärtänyt omaa arvoaan ja yksilöllisyyttään, ja tämän vuoksi se on antanut itsensä riippuvaiseksi ulkoisista voimista. Anarkismi sen sijaan antaa ihmiselle mahdollisuuden todeta oman valtansa. (Goldman 2011: 35.) Anarkismin tarkoitus on taata vapaus kaikille yksilöille niin, että he pääsevät käyttämään piileviä kykyjään (Goldman 2011: 39). Tämän vuoksi taloudellisen järjestelmän tulee pakkotyön sijaan nojata vapaaehtoisten tuotanto- ja jakeluliittoiin, unohtamatta kuitenkaan yksilön oikeutta järjestää työnsä oman mielensä mukaan. Goldman näki, että tämä ei ole nyky-yhteiskunnassa mahdollista valtion vuoksi. Valtio käskee ja hallitsee ihmistä sekä hänen toimintaansa. (Goldman 2011: 40.)

Goldman mukaan hallitus vain jakelee määräyksiä ja tuomioita omasta mielestään validein perustein, kuitenkin samanaikaisesti tuhoamalla yksilönvapautta (Goldman 2011: 41). Usein järjestelmiä perustellaan rauhan ylläpitämisellä ja rikollisuuden ehkäisemisellä. Goldmanin mukaan rikollisuus on kuitenkin vain väärin suunnattua tarmokkuutta, ja se johtuu nimenomaan siitä, että jokin instituutio on saanut yksilön ajautumaan väärille raiteille. Tämän lisäksi Goldman väittää rikollisuuden johtuvan osittain myös laista. Mitä enemmän lakeja on, sitä enemmän on rikollisia. (Goldman 2011: 44.) Samoin Goldman näkee laiskuutena pidetyn asian vain virikkeiden puutteena: jos ihmisellä olisi jotain mielekästä tekemistä, hänestä tulisi tasapainoisempi ja työteliäämpi (Goldman 2011: 46).

Goldmanin mukaan alistavat tekijät pakottavat yksilölliset ihmiset elämään yhdellä tietyllä tavalla. Tuhoamalla vanhan yhteiskunnan ja sen rakenteet, anarkismi pelastaa ihmisen. (Goldman 2011: 46.) Tähtäämällä kaikkien ihmisten tasa-arvoiseen vapauteen sekä vapaamuotoiseen järjestäytymiseen tuotettaisiin yhteisöllistä vaurautta (Goldman 2011: 47.) Goldmanin mukaan tärkeintä on vastustaa

kaikkea, mikä hidastaa ihmisen kasvua (Goldman 2011: 49). Goldman on myös sitä mieltä, että mikään yhteiskunnallinen muutos ei ole saavutettavissa ilman vallankumousta (Goldman 2011: 52).

Anarkismi on filosofia tai ideologia (Hirvonen 2007: 22). Noam Chomskyn (1928) mukaan anarkismin tarkoitus ei olekaan pyrkiä kiveen hakatuksi yhteiskuntajärjestelmäksi, vaan se on enemmänkin ihmiskunnan luonnollinen yritys saada aikaan sekä kaikkien yksilöiden, että yhteiskunnan vapaus (Chomsky 1970: 165). Anarkistille vapaus on jokaisen ihmisen konkreettinen mahdollisuus tuoda omat vahvuutensa ja lahjansa esille yhteiskunnassa, sekä käyttää niitä ilman, että kukaan on holhoamassa häntä. Tämä vapaus tekee ihmisestä pystyvemmän ja tasapainoisemman. (Chomsky 1970: 165-166.) Romanttisesti voisi ajatella, että anarkismi tai anarkistinen ajattelu on hyvin humaania, ihmisläheistä ja vasemmistolaista. Anarkismi pyrkii vapauttamaan ihmisen, yksilön, jonkun suuremman alistavan voiman ikeestä. Se uskoo ihmisen hyvyyteen ja älykkyyteen, sekä luottaa siihen, että kaikki haluavat olla luomassa parempaa maailmaa. Mitä jos jollakin on erityinen lahjakkuus tulipalojen sytyttelyyn?

Jos anarkismi ei ole tarkka yhteiskuntateoria (Chomsky 1970: 166) ja jopa sen määrittely on hankalaa, mihin me tarvitsemme anarkismia? Chomskyn mukaan anarkismin tarkoitus on pyrkiä purkamaan niitä vanhentuneita vallan rakenteita, jotka joskus historiassa on hyväksytetty esimerkiksi turvallisuuden tarpeella tai vaikkapa taloudellisen kasvun välttämättömyydellä, mutta jotka eivät enää helppota elämää vaan pikemminkin edustavat yhteiskunnan rappiota (Chomsky 1970: 166).

Chomsky näkee kapitalismin nykyajan suurimpana ihmistä alistavana tekijänä. Ihmiseltä on viety oikeus oman päätöksen mukaiseen työhön joka kantaisi hedelmää hänelle itselleen. Myös työn luonne on muuttunut yksin puurtamiseksi sen entisen sosiaalisuuden sijaan. Tällaisessa yhteiskunnassa yksittäisen ihmisen tehtävä on täyttää hallitsevissa asemissa olevien ihmisten tarpeet. Jos nämä tarpeet eivät tule tyydytetyiksi, yhteiskunta sellaisessa muodossaan romahtaa, eikä yksittäisellä ihmisellä ole mitään keinoa selvitä. Työn lisäksi nämä hallitsevissa asemissa olevat ihmiset pystyvät yhteiskunnan varainhallinnan avulla muokkaamaan yhteiskuntaa haluamaansa suuntaan niin median, politiikan kuin vaikkapa koulutuksen osalta. Tämän lisäksi heillä on keinot tukahduttaa mahdollinen vastarinta. (Chomsky 1986: 210-211.)

Tälle kapitalistiselle järjestykselle on toki yritetty laittaa kamppoihin, mutta toistaiseksi menestystä ei ole ollut (Chomsky 1986: 213). Juuri tässä Chomsky näkee anarkismin mahdollisuuden ja tärkeyden. Ihmisen on pyrittävä eroon tästä kapitalistisesta harhakuvasta, jota Chomskyn mukaan jossain myös sosialismiksi vääristellen kutsutaan, ja pyrittävä muuttamaan yhteiskunnallista todellisuutta. (Chomsky 1986: 215.) Positiivista Chomskyn melankolisessa näkemyksessä on se, että hän huomauttaa, ettei historia tai yhteiskunta ja sen valtarakenteet ole päätepisteessään (Chomsky 1986: 215). Mikään ei ole lopullista.

Miksi sitten annamme itsemme alistettaviksi emmekä nouse kapinaan, vaan luovumme oikeuksitamme miltei vapaaehtoisesti? Kapina nousee kyllä. Joskus sen annetaan toimia ja sille saatetaan antaa jopa mahdollisuus muuttaa yhteiskuntaa vapaammaksi, mutta viimeistään tämän jälkeen se laitetaan kuriin tai vain tuhoetaan. (Chomsky 1990: 217-218.) Itse näen asian niin, että useimmiten jo pelko seuraamuksista toimii parhaana vastarinnan kitkemiskeinona. Olen myös sitä mieltä, että esimerkiksi suomalaisessa yhteiskunnassa on vastarintaa, mutta se, kuinka paljon julkisuutta tällä vastarinnalla on tai kuinka paljon sitä sille annetaan, on suhteellista. Usein vastarinta jää näkymättömäksi ilman julkisuutta.

Niin karulta kuin se kuulostaakin, myös sillä on väliä, mikä soraääni yhteiskunnasta nitistetään. Yhteiskunnallisesti vakavammin otettavissa asemissa olevien ihmisten, kuten vaikkapa pidettyjen johtajien, pappien tai oikeudenmukaiseksi tiedetyn pääministerin poistaminen kuvasta olisi huono asia, kun taas – Chomsky käyttää nimitystä alaluokka – vähemmän pidettyjen ja tunnettujen tai jopa täysin tuntemattomien ihmisten likvidointi on paljon paremmin hyväksyttävissä. (Chomsky 1990: 218-219.) Julkisuuskuvalla ja medialla on tietenkin nykyaikana suuri rooli tämän hyväksyttävyyden ja yleisen mielipiteen rakentumisessa.

Yleinen mielipide on äärimmäisen tärkeä myös hallinnollisesti niin sanottujen vapaiden yhteiskuntien tapauksessa. Sotilashallinnoissa tai diktatuurissa voi hallita kansaa pelolla ja väkivallalla, mutta näennäisesti vapaissa demokratioissa hallitaan sillä, mitä kansa ajattelee. (Chomsky 1990: 219.) Tarkoituksena on passivoida kansa poliittisesti niin, että sitä ei kiinnosta valtion asiat. Tällöin valtaapitävät saavat tehdä mitä huvittaa. Kansaa saa katsoa, ei osallistua. (Chomsky 1990: 219.) Kiakkovieraita esimerkkinä käyttäen kansaa voidaan nähdä istuvan kotonaan tietokoneen ääressä lukien uutisia mel-

lakasta, jonka poliisi on taannuttanut. Kun mellakkaan lisätään kasvottomat anarkistit, paikkojen haajottaminen, poliisihevosten vammat, rakkaat Linnan juhlat ja väkivallan uhan poistuminen, yleinen mielipide kääntyy valtion puolelle. Meille tavallaan annetaan median avustuksella ajatus joka ajatella ja hyväksyä.

Kuitenkin kun yhteiskunta muuttuu vapaammaksi ja monipuolisemmaksi, tämän poliittisen passiivisuuden aikaansaaminen muuttuu hankalammaksi. Kun jokin asia tässä monimuotoisessa yhteiskunnassa vihdoinkin tulee tarpeeksi lähelle, kyse ei olekaan enää heistä, vaan meistä tai minusta. Tällöin ihminen lähtee toimimaan. (Chomsky 1990: 221.) Se, onko väkivallalla paikkansa anarkismissa, riippuu Chomskyn mukaan siitä, onko väkivallan tarkoitus eliminoida jokin suurempi paha (Chomsky 1967). Käytännössä tämä ei tarkoita vaikkapa pankin ikkunoiden rikkomista, vaan sitä, että vallankumousta ei ikävä kyllä voi saavuttaa käyttämättä väkivaltaa. Vaikka väkivalta on negatiivista, se voi tietyissä olosuhteissa saada aikaan jotain positiivista.

Anarkismia on arvosteltu pakkomielteisen valtion vastustamisen lisäksi siitä, että marxismiin verrattaessa vihollinen, eli pääoma, on vain vaihtunut valtioksi ja pelastaja proletariaatista kansalaisyhteiskuntaan (Hirvonen 2007: 61-62). Jos anarkistinen yhteiskunta toteutuisi nykyaikana, miten se käytännössä toimisi mietittäessä nimenomaan sitä ongelmaa, josta tässä käytän nimitystä 'mätä omena'.

Olen samaa mieltä Proudhonin kanssa ihmisten egoistisuudesta. Ensinnäkin on kovin romanttista kuvitella, että kaikki yksilöt olisivat valmiita ylipäättään toimimaan kuin toimimaan vieläpä yhteisen hyvän puolesta. Jokaiseen joukkoon mahtuu 'mätä omena'. Jos järjestäytyneessä yhteiskunnassa, valtiossa, tästä 'mädästä omenasta' ja sen mahdollisista kuritustoimista pidetään huolta viime kädessä valtion puolelta, miten tämä toteutuisi anarkistisessa yhteiskuntajärjestyksessä joka nojaa yksilön täydelliseen vapauteen? Jos perustettaisiin puutarha, kuinka moni vapaaehtoisesti ja omaa tahtoaan käyttäen pystyisi pitämään huolta siitä, että puutarha kukkii ja kukoistaa? Mistä saataisiin puutarhan rakentamiseen tarvittavat tykötötarpeet? Entä sadon jakaminen? Eikö viimeistään siinä vaiheessa tulisi kiistaa, kuka on tehnyt eniten työtä puutarhan eteen ja kelle kuuluu mikäkin osa sadosta? Kuka meistä olisi valmis jakamaan sadon sellaisten ihmisten kesken, joiden työpanos on ollut pienempi tai olematon verrattuna omaan työpanokseemme? Ja mitä jos joku päättää ryöstää sadon?

Kaikessa nousee esille myös se, mitä kutsun sortavan tahon illuusioksi. Tarkoitin tällä sitä ajattelumallia, johon kuuluu jokin meitä suurempi ja ylempi alistava taho, vaikkei sitä välttämättä oikeasti ole olemassakaan. Esimerkiksi minä saatan ajatella, että kunhan jokin tietty minusta ulkopuolinen asia muuttuu, elämäni ja sitä kautta minä muutamme paremmaksi. Todellisuudessa ainoa sinua sortava tekijä olet sinä itse. Tämä tulee ilmi jo siinä, että ajattelet olevan olemassa jonkin suuremman tekijän joka sortaa sinua ja estää sinua tekemästä asioita. Yhteiskunnallisia ja muita alistavia tahoja voi olla, mutta se, annammeko itsemme niiden alistettavaksi, on meistä itsestämme kiinni. Kuten valtaapitävät tarvitsevat anarkismia toisena, anarkismi tarvitsee alistavia tahoja.

Vapaudesta tulee mieleen se, että täydellistä riippumattomuutta yhteiskunnan alistavista rakenteista tavoitellessa ainoaksi vaihtoehdoksi tuntuu jäävän muuttaminen keskelle metsää jonne voi rakentaa oman talonsa ja jossa viljellä oman ruokansa. Vaikka tilannekuva saattaa vaikuttaa 1900-luvun alun agraariyhteiskunnalta, siinä on idea. Samaa ideaa nykypäivän anarkistit toteuttavat valtaamalla taloja kodikseen, dyykkaamalla ruokansa ja muodostamalla vaihtoehtoista yhteiskuntaa toiminnallaan.

Mietittäessä alkuperäisiä Kiakkovieraita toiminnassa voidaan nähdä anarkismia. Sen lisäksi, että Kiakkovieraat nimettiin eri medioissa anarkisteiksi ja heidän toimintansa anarkistiseksi, anarkismia on nähtävissä myös siinä kielessä, mitä alkuperäiset Kiakkovieraat itse käyttivät Kiakkovierasblogissa. Esimerkiksi lause ”Poliittisesti meitä yhdistää unelma vapaudesta ja luokattomasta yhteiskunnasta, jossa ihmiset ovat tasavertaisia ja voivat aidosti päättää ympäristöönsä ja itseensä liittyvistä asioista.” (UKK, Kiakkovierasblogi 2013) on suora viittaus anarkismiin ja anarkistiseen ajatteluun. Myös esimerkiksi toistuvat viittaukset luokkasotaan, vallankumoukseen, Suomen sisällissotaan ja vuoteen 1918, valtion valtaapitävien ja tavallisten kansalaisten vastakkainasetteluun, ohraan, kapitalismiin ja sen pahuuteen, valtion ylläpitämään sortoon ja yleiseen ihmisten eriarvoisuuteen valtion toimien vuoksi kertovat siitä, että kyseessä on hyvin anarkistisesti, vallankumouksellisesti ja vasemmistolaisesti ajatteleva ryhmä.

Myös tietopyyntöön ja sen julkaisemiseen liittyy tietynlaista anarkistisuutta. Anarkistisuutta tai vihaa poliisia kohtaan on nähtävissä myös siinä, että Kiakkovierasjuhlista ei annettu mitään tietoja niin sanotulle viholliselle ja jopa juhlien paikka paljastettiin vasta 3. joulukuuta perustellen salailua ”[...] mutta ohraan pahansuopien juonien takia emme paljasta kokoontumispaikkaa [...] ennen kuin tiis-

taina 3.12.” (KVB_2111_1). Anarkistisuutta on nähtävissä myös esimerkiksi lauseissa ”Me puolustamme tasa-arvoista yhteiskuntaa, oikeutta ja vapautta.” tai ”Meidät asetetaan toisiamme vastaan, vaikka suurin vihollinen on taloudellista ja poliittista valtaa kynsin hampain puolustava kerho.” (KVB_0712_3). Vaikka Kiakkovieraat eivät itse käytä itsestään nimitystä anarkisti tai kutsu toimintaansa anarkistiseksi, anarkismi tulee myös konkreettisesti esiin Kisastudion artikkelissa KS_1937 ja aihetunnisteessa #anarchyinfinland. Vaikka kyseessä on lainaus Twitteristä, Kisastudion ylläpitäjät ovat katsooneet sen niin tärkeäksi, että se on jaettu Kisastudiossa. Aihetunnisteen lauseyhteydestä voi myös tulkita sen, että lainauksen lähde on kriittinen muun muassa Sauli Niinistöä kohtaan ja jopa ylpeä Kiakkovieraiden saavutuksista. Kiakkovieraat voidaan katsoa, jollei anarkisteiksi, niin ainakin tietyllä tapaa anarkistishenkisiksi. On kuitenkin hyvä pitää mielessä, että Kiakkovieraat eivät edusta kaikkea anarkismia tai anarkisteja ja että kaikki Kiakkovieraat eivät välttämättä ole anarkistishenkisiä tai anarkisteja.

2.6 Vasta- ja valtakulttuuri

”Ja että vielä pitäis täälläki suvaita tota luakkavallan juhlintaa? No eihän semmone peli vetele, jollei sitten vedellä lämäreitä suaraa porvareitte naamatauluihi! ” (KVB_0610)

Mistä Kiakkovierasjuhlissa oli kysymys? Kiakkovieraat itse kertoivat kritisoivansa Linnan juhlia, mediassa puhuttiin anarkisteista, rosvojoukosta ja paikkoja hajottavista Kiakkovieraista. Selvää on, että kyse oli jonkinlaisesta vastarinnasta vallalla olevaa yhteiskuntajärjestystä kohtaan. Kulttuurintutkimuksellisesti Kiakkovieraiden tapauksessa ei voi puhua kokonaisesta vastakulttuurista, ei välttämättä edes vastaliikkeestä. Seuraavan osion tarkoituksena on erotella vasta- ja valtakulttuurin sekä liikkeen, alakulttuuriin ja vastakulttuurin välisiä eroja ja sijoittaa Kiakkovieraat tähän kenttään.

2.6.1 Valta ja vastarinta

Erilaiset valtarakenteet saavat aikaan vastarintaa. Valta voidaan nähdä pakottamiseksi ja sorroksi. Valta on alisteisessa asemassa olevien ihmisten hallintaa. Alistetussa asemassa oleville ihmisille se on sekä rajoittavaa että vastarinnan mahdollistavaa. Valtaa voidaan nähdä olevan vaikkapa yhteiskunnalla, erilaisilla ryhmillä tai jopa yksilöillä. Vallan muotoja ovat esimerkiksi fyysinen väkivalta, taloudelliset ja poliittiset keinot tai psyykkinen yliote. (Fornäs 1998: 79.)

Vastarinta on nousemista tätä valtaa vastaan. Täten vastarinnalla tulee aina olla jokin valta, jota kohdetaan se kohdistaa toimenpiteensä. Vastarinnalla pyritään torjumaan jotakin, mitä vallalla oleva yrittää pakottaa vastaanottamaan saadakseen aikaan muutoksen vastaanottajissa. (Fornäs 1998: 79-80.) Usein vastarintaan nousseet kokevat jotain puutetta johon halutaan ratkaisu (Fornäs 1998: 80).

Vastarinta pohjautuu usein utopioihin, unelmaan paremmista ajoista ja onnellisuudesta. Useimmiten tämä utopia rakentuu sille, että tällä hetkellä alistettuina olevat voimat voisivat luoda parempaa todellisuutta ilman vallassa olevia. Tässä utopiassa koettua puutetta ei enää ole. Yhteiskunnassa tulee kuitenkin aina olemaan sekä valtaa että puutetta. Syy tähän on se, että nämä kaksi ovat kaiken inhimillisen toiminnan välttämättömyyksiä. (Fornäs 1998: 80.) Millainen olisi yhteiskunta, jossa ei olisi minkäänlaista valtaa eikä minkään sortin puutetta?

Valta on tarpeellinen siksi, että se synnyttää vastarintaa joka taas muuttaa todellisuutta. Todellisuuden tulee muuttua, ihmisten ja yhteiskunnan kehittyä. Me kaikki olemme osa valtaa ja vastarintaa. Ymmärryksemme taso siitä voi toki vaihdella. (Fornäs 1998: 80.) Esimerkiksi minä olen valtasuhteessa kissaani, joka ei saa ruokaa kaapista, jollen minä sitä hänelle anna. Vastarintaa taas käyn monessa suhteessa niin tietoisesti kuin tiedostamatta erilaisten yhteiskunnallisten tahojen kanssa.

Vastarintaa voidaan käydä myös niinkin abstraktia asiaa kuin muutosta kohtaan (Fornäs 1998: 80). Muutoksen vastustaminen ei kohdistu mihinkään spesifiin asiaan, vaan vastarinnan kohteena voi olla pelkkä olojen muutos. Tällöin ihminen yrittää vastarinnalla hallita omaa muutoksen alla olevaa elämänsä (Fornäs 1998: 80-81). Kiakkovieraiden vastarinta oli näennäisesti osoitettu itsenäisyyspäivän vastaanottoa ja porvareita vastaan, mutta vastarinnan konkreettinen muoto kertoi muuta. Ehkä Kiakkovieraiden vastarinta olikin osoitettu sekä muutokselle ja muuttumattomuudelle, sille että asiat eivät muutu parempaan vaan pysyvät yhtä huonoina tai valuvat kohti vielä huonompia aikoja.

Fornäsin mukaan valtaa ja vastarintaa on kahta laatua, laajaa ja kapeaa. Laajalla tarkoitetaan yleisiä, kapealla aidon sosiaalisia vallan ja vastarinnan muotoja. (Fornäs 1998: 80.) Jos laaja vallan käsite – esimerkiksi yhteiskunta – ja kapea vastarinnan käsite – vaikkapa Kiakkovierasjuhlat – laitetaan vastakkain, ne eivät kohtaa (Fornäs 1998: 81). Tuloksena on tila, jossa valta on ja vastarinta on, mutta

toivottua yhteentörmäystä ei tapahdu. Jos taas yhteiskunta korvataan vaikkapa poliisilla, yhteentörmäys on todennäköisempi.

Tietenkään valta, vastarinta ja niiden välinen suhde ei ole näin yksioikoinen. Vastarintaan liittyy monia eri tekijöitä, samoin myös vallaksi nähtyyn tahoon. Joka tapauksessa vastarintaa on aina löydettävissä sieltä, missä on valtaa (Fornäs 1998: 80). Vastarinta ja valta ovat aina läsnä (Fornäs 1998: 154). Valtasuhteet kylvävät vastarinnan siemeniä joka paikkaan. Konkreettinen vastarinta alkaa aina näistä siemenistä (Fornäs 1998: 155). Kiakkovieraiden vastarinta alkoi konkretisoitua siitä ilmoituksesta, että itsenäisyyspäivän vastaanotto pidettäisiin Tampereella. Kuitenkaan tätä ei voida pitää vastarinnan ainoana siemenenä, vaan syitä Kiakkovierasjuhliin löytyy myös toisaalta. Kulttuurisissa ilmiöissä on harvoin vain kyse jostain yhdestä tietystä asiasta, mitä tulee vastarinnan siemeniin (Fornäs 1998: 155). Mikään yksittäinen asia ei siis johda vastarintaan, mutta se voi toimia kipinä. Vastarinnan taustalla on aina moninaisia syitä.

Vastarintakaan ei ole yksiselitteistä, vaan se saattaa sisältää monia tahoja, joihin vastarintaa kohdistetaan (Fornäs 1998: 155). Ehkä onkin turha yrittää selvittää yhtä konkreettista tahoja, mitä kohtaan Kiakkovieraat osoittivat mieltään. Koska Kiakkovieraat koostuivat monista erilaisista kulttuurisista taustoista tulevista ihmisistä, jo lähtökohtaisesti vastarinnan kohteita oli monia ja ne saattoivat erota toisistaan. Kuitenkin on huomattavissa muutamia selkeitä yhteisiä vastarinnan kohteeksi joutuneita tahoja. Tällaisia ovat esimerkiksi ihmisten eriarvoisuus, poliisin toimet ja porvarit.

Fornäsin mukaan vastarinta tarkoittaa kaikkia niitä toiminnan muotoja, joiden tarkoituksena on haastaa jokin voima- tai valtarakenne ja tätä kautta pyrkiä saamaan aikaan muutosta. Vastarinnan analyysin tulee kysyä, kuka on vastarinnassa ja suhteessa mihin. Tämän lisäksi tulee selvittää, miten vastarinta ilmenee, miksi se ilmenee ja minkälaiset ovat vastarinnan tulokset. (Fornäs 1998: 157.) Kiakkovieraat olivat vastarinnassa, mutta kuten tämän työn alussa käy ilmi, vastarinnan kohteena oleva taho ei ollutkaan itsenäisyyspäivän vastaanotto ja porvarit, vaan niin sanotut ”porvarin kätyrit” eli poliisi.

Vastarintaan asettunut toimija voi olla sosiaalinen kategoria, yksilö, ryhmä tai vaikkapa alakulttuuri. Täten vastarinta voi olla kollektiivista tai individualistista. (Fornäs 1998: 157-158.) Vastarinnan kohde voi olla esimerkiksi yksi ihminen, ryhmä, instituutio, taloudellinen- tai poliittinen järjestelmä (Fornäs 1998: 159). Vastarinnan keinoja ovat esimerkiksi vastakulttuurit, -liikkeet ja -instituutiot.

Kun jokin vastarintateko tapahtuu, se kasvattaa arjen vastarintapotentiaalia yksilön sisällä, sosiaalisissa suhteissa, kommunikaatiossa sekä materiaalisella ja institutionaalisella tasolla. (Fornäs 1998: 159-160.) Kiakkovierasjuhlien tapauksessa esimerkiksi juuri poliisin toiminnassa ja tietopyynnössä nähtiin tapahtuvan vääryyttä, joka lisäsi vastarintapotentiaalia. Tämä vastarintapotentiaali teki juhlista suuremmat ja sen voidaan nähdä vaikuttaneen myös tulevaisuuteen uutena kuokkavierasjuhla-perinteenä.

Vastarinnassa on se ongelma, että se voi vahingossa muodostaa uusia vallan muotoja entisten tilalle. Positiivinen puoli on kuitenkin siinä, että ne voivat olla parempia ja oikeudenmukaisempia kuin ne, jotka korvattiin. (Fornäs 1998: 160.) Fornäs muistuttaa että, vaikka nykyaikainen joukkoviestintä on mahdollistanut verkostoitumisen yli paikan ja ajan, ihmisten sosiaalinen kanssakäyminen ja päämäärien yhteneväisyys ovat edelleen edellytys vastarinnan muodostumiselle (Fornäs 1998: 160-161).

Vastarinnan syy on usein sosiaalisessa vallassa, jota vallalla oleva taho ihmisille tuottaa. Sosiaalisen vallan lisäksi valta voi ilmetä suorana väkivaltana tai epäsuorana vaikuttamisena. Useimmiten vastarintaan noustaan silloin, kun tunnetaan jotain puutetta tai halutaan jotain muutosta. (Fornäs 1998: 161.) Joskus vastarinta onnistuu muuttamaan valtasuhteita. Epäonnistumiseen taas vaikuttavat valtaa pitävien onnistunut puolustautuminen, vastarinnan väärät keinot tai sopimuksen tekeminen vallan kanssa. (Fornäs 1998: 162.) Juuri näin näen käyneen Kiakkovierasjuhlien tapauksessa. Joko päämäärä oli epäselvä, rivit alkoivat rakoilla tai sitten keinot olivat väärät.

Vaikka päämääriin ei päästäisikään, vastarinta ei mene hukkaan. Muutos, joskin ehkä vielä tois-
laiseksi näkymätön, on mahdollisesti saatu aikaan. Jollei muuta, ainakin kulttuuri on muuttunut (Fornäs 1998: 162-163.) Kiakkovierasjuhlien onnistumisesta on monia mielipiteitä. Kiakkovierasjuhlat saivat aikaan ainakin sen, että kuokkavierasjuhla-perinne heräsi henkiin. Näin kulttuurinen muutos saatiin aikaan.

2.6.2 Alakulttuuri, liike, vastakulttuuri

Kulttuurilla viitataan siihen, että tietyt sosiaaliset ryhmät muodostavat omia elämäntapojaan. Täten he antavat omalle elämäntyylilleen ja kokemukselleen maailmasta tietyn ilmaisevan muodon. Kulttuuri on se muoto, jolla ryhmät käsittelevät sosiaalisen ja materiaalsen olemisensa raaka-ainetta.

Kulttuuri voidaan nähdä myös tietyksi elämäntyyliseksi. Kulttuuri sisältää merkityskarttoja, joilla ymmärrämme kulttuuria. (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 4.)

Kulttuurissa on aina eri ryhmiä ja luokkia. Valtakulttuurin asemaan pääsee se ryhmä tai luokka, jolla on eniten valtaa. Valtakulttuuri yrittää sisältää ja määritellä kaikki muut kulttuurit. (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 5.) Jollei tätä valtakulttuuria haasteta, se näyttäytyy luonnollisena ja yleismaallisena kulttuurina (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 5-6). Tämän valtakulttuurin alaiset muut kulttuuriset rakennelmat yrittävät horjuttaa valtakulttuurin hegemoniaa. Valtakulttuuri ei tietenkään ole yhtenäinen rakennelma vaan monien eri kerrostumisen kokonaisuus. Alakulttuurit eivät ole jatkuvassa sodassa valtakulttuurin kanssa, vaan ne saattavat elää sisäkkäin pitkiäkin aikoja. Yhteiselo pohjautuu tällöin neuvotteluun. (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 6.)

Alakulttuuri muodostuu erilaisissa ryhmissä. Alakulttuurilla voi olla löysät tai tiukat rajat. Jotkut alakulttuurit voidaan nähdä sen yläkulttuurin osasina, jotkut taas muodostavat näkyvän oman identiteettinsä ja muotonsa. (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 1975/1997: 94.) Alakulttuurin tehtävä on ratkaista tiettyjä sosiaalisissa rakenteissa olevia ongelmia, joita sen valta- tai yläkulttuuri ovat tuottaneet (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 20).

Alakulttuuri poikkeaa valtakulttuurista. Etuliite 'ala' antaa viitteen siitä, että alakulttuuri on todella valtakulttuurin tai yläkulttuurin alainen. Yläkulttuurilla tarkoitetaan sellaista laajempaa kulttuurista kokonaisuutta, johon alakulttuuri kuuluu mutta joka ei ole kuitenkaan valtakulttuurin asemassa. Alakulttuuri alisteisesta asemastaan johtuen koostuu osittain samoista aineksista kuin esimerkiksi sen yläkulttuuri. (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 6.) Alakulttuuri tuleekin suhteuttaa sen yläkulttuuriin sekä valtakulttuuriin (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 7). Esimerkiksi anarkistisen kulttuurin kohdalla tämä tarkoittaa sitä, että anarkistinen alakulttuuri voidaan katsoa kuuluvaksi tietynlaiseen uusvasemmistolaiseen yläkulttuuriin, joka taas on valtakulttuurin alainen. Vaikka suomen kielessä käytetään etuliitettä 'ala' olen samaa mieltä Clarken, Hallin, Jeffersonin ja Robertsin kanssa siitä, että kulttuurin kerrostumat elävät enemmän kerroksittain ja limittäin kuin välttämättä missään täydellisessä hierarkkisessa asemassa toisiinsa.

Kiakkovieraiden tapauksessa tämä kulttuurien sisäkkäisyys tulee esille siinä, että vaikka pyritään olemaan valtakulttuuria vastaan, se tehdään kuitenkin sen omilla ehdoilla. Tämä näkyy konkreettisesti

siinä, että vaikka mielenosoitus äityi ehkä silmissämme anarkiaksi, mielenosoitus ei ollut loppuen lopuksi mitään valtakulttuurista poikkeavaa. Meille on annettu tietty tyyli osoittaa suomalaisittain mieltämme ja ennen kaikkea me saamme osoittaa mieltämme. Ehkä juuri tästä syystä pienetkin yllälyönnit, kuten muutaman ikkunan rikkominen, aiheuttavat valtakulttuurissa tai valtamedioissa suhteellisen voimakkaita reaktioita.

Lehtosen mukaan alakulttuuri on merkitysjärjestelmä. Näitä merkitysjärjestelmiä luovat erilaiset ryhmät. Merkitysjärjestelmän tarkoituksena on tulla toimeen niiden ristiriitojen kanssa, joita alakulttuuriin kuuluvien sosiaaliseen sijaintiin liittyy. Alakulttuuri on tekevä ja toimiva, ja sen tarkoituksena on muun muassa erottua valtakulttuurista ja luoda omaa tilaa. (Lehtonen 2000: 203.)

Fornäsin mukaan liike on kollektiivinen, liikkeessä oleva muodostelma, joka yrittää liikuttaa valtara-kenteita ja yhteiskuntaa. Liikkeeseen kuuluu yhteistoiminta, pyrkimys muuttaa vallitsevaa sosiaalista järjestystä sekä liikkeessä toimivien ihmisten tahto laittaa päämäärä toteen. Liike toimii usein jonkin organisaation kautta. (Fornäs 1998: 101.) Vastarinnan lisäksi liike pyrkii luomaan uutta todellisuutta. Liikkeen tarkoituksena on myös paljastaa vallan muotoja. (Fornäs 1998: 102.) Liike ei välttämättä ole aina hyvällä asialla (Fornäs 1998: 130): esimerkiksi Suomessa toimii niin Vastarintaliike kuin Rajat kiinni! -liike.

Alakulttuuri on Fornäsin mukaan kollektiivinen sosiokulttuurinen malli, jota voidaan kutsua myös elämäntyyliseksi (Fornäs 1998: 133). Alakulttuuri määrittyy suhteessa toisiin alakulttuureihin, sekä yhteiskunnan muihin kategorioihin (Fornäs 1998: 135). Jos alakulttuuri oli ennen hyvin avantgardistinen, nykyaikana se on saattanut muodostua hyvinkin konservatiiviseksi ja traditionaaliseksi (Fornäs 1998: 136). Alakulttuuri luo uusia identiteetin muotoja (Fornäs 1998: 137). Alakulttuuri on elämäntyylä, joka tunnistetaan laajassa sosiaalisessa sfäärissä ja jonka jakaa useampi ihminen. Alakulttuuri myös kokoaa ihmisiä yhteen. Ihminen voi olla osa montaa eri alakulttuuria. Tästä moninaisuudesta rakentuu persoonallisen elämäntyylin pohja. (Fornäs 1998: 140.) Yksi ihminen ei täten voi luoda yksinään alakulttuuria, vaan se vaatii muiden ihmisten sosiaalista osallistumista.

Kuten kulttuuri, myös alakulttuuri muuttuu koko ajan. Kulttuuri on kuin muurahaiskeko jossa kaikki tekevät jotain, ja joka muutamassa hetkessä voi muuttaa muotoaan. Samoin keko on sään eli yhteis-

kunnallisten muutosten armoilla. Tuuli tai sade saattaa pyyhkäistä osan kekoa pois. Auringon lämmittäessä, suotuisissa sääolosuhteissa kuhina on suurinta, talven kylmyydessä keko näyttää kuolleelta, vaikka sisällä saattaisi tapahtua koko ajan.

Alakulttuuriin osallistuvat usein tietävät ottavansa osaa kyseessä olevaan kulttuuriin. Kuitenkaan suoraa nimeämistä yksilöiden puolelta ei yleensä tapahdu. Jos ihminen ei tiedosta sitä kollektiivista muodostumaa, johon hän on osallinen, kyseessä on enemmänkin sosiaalinen kategoria kuin alakulttuuri. (Fornäs 1998: 145.) Alakulttuurit ovat myös tietystä määrin tarkoituksellisia, koska niihin kuuluvat yksilöt tekevät tietoisia valintoja, jotka sitten määrittelevät kulttuuria. Alakulttuurilla voi olla tämän lisäksi jokin historia, johon se nojaa. (Fornäs 1998: 146.)

Kaikilla alakulttuureilla on oltava näkyvyyttä, julkisuutta. Tämä johtuu siitä, että näin se voidaan nähdä. Jos alakulttuuri ei olisi näkyvä, mikään ei edustaisi sitä ulospäin. Tämä ulospäin näkyvyys on osa alakulttuurin edustamaa identiteettiä. (Fornäs 1998: 148.) Ymmärrän Fornäsin tarkoittavan tällä sitä, että alakulttuurin julkinen aspekti tuo alakulttuurille elintärkeää kommunikaatiota sekä siihen kuuluvien, että siihen kuulumattomien kesken. Esimerkiksi minä käyn tätä tutkielmaa tehdessäni kommunikaatiota monien eri tahojen kanssa. Jos en tätä tekisi, tutkielma olisi vain minun henkilökohtainen, päiväkirjamainen kirjoitukseni käsittelemästäni ilmiöstä eikä sitä voitaisi pitää kovinkaan tieteellisenä. Alakulttuuria ajatellen tämä kommunikaatio on erityisen tärkeää siksi, että tätä kautta se kehittyy ja pysyy elinvoimaisena sekä parhaassa tapauksessa saa jonkin kulttuurisen muutoksen aikaan.

Osa alakulttuureista on helposti havaittavissa, osa taas piilossa niin, että niiden löytäminen vaatii etsimistä ja ymmärrystä (Fornäs 1998: 148). Esimerkiksi Kiakkovierasjuhlat olivat hyvin konkreettinen ja julkinen ilmentymä tietystä kulttuurista. Kuitenkin kulttuurin muut puolet saattavat olla hyvin paljon näkymättömämpiä, ja niiden löytämiseksi täytyy tietää mitä ja mistä etsitään. Juuri tämän näkymättömyyden aste aiheuttaa päänvaivaa myös tässä tutkielmassa. Vaikka olen tietoinen monesta kulttuurin fyysisestä ilmentymästä, en varmastikaan tiedä läheskään kaikkea. Alakulttuurit saattavat myös piiloutua sellaisten merkkien taakse, joita ulkopuolinen ei ymmärrä (Fornäs 1998: 148).

Alakulttuuria ei voida tutkia vain sen ulospäin näkyvien ilmentymien kautta, vaan on tutkittava sitä, miten kulttuurin julkinen ja yksityinen puoli liittyvät toisiinsa (Fornäs 1998: 148). Kiakkovieraiden

tapauksessa päätelmää mielenilmauksesta ei voi rakentaa vain valtamedioiden tekemien tulkintojen varaan, vaan on tutkittava myös sitä, mitä mieltä Kiakkovieraat itse olivat juhlista. Vaikka olen tähän tutkielmaan ottanut mukaan nämä molemmat näkökulmat, kaikkea vastamediatkaan eivät tuo ilmi. Myös vastamedia on jonkin valitun joukon ääni eikä se edusta jokaista yksilöä.

Alakulttuuri voi olla pieni ja marginaalinen, tai suuri ja yleisempi (Fornäs 1998: 149). Kiakkovieraiden tapauksessa tämä tarkoittaa sitä, että tapahtuma liittyy suhteellisen pieneen ryhmään tai liikkeeseen, joka taas on osa hieman laajempaa kulttuuria. Toisen katsontakannan mukaan Kiakkovieraat voi nähdä omana, yksittäisenä liikkeenä, joka ei välttämättä kuulu mihinkään ala- tai vastakulttuuriin, mutta ei myöskään itsenään muodosta sellaista.

Sellaisten alakulttuurien, joiden toiminta katsotaan normaaliksi, voidaan nähdä muodostavan oma, repaleinen valtavirtakulttuurinsa (Fornäs 1998: 149). Näen, että kyse on siitä, mihin olemme tottuneet. Saatamme olla tottuneet hippeihin ja kasvissyöjiin, mutta emme ole tottuneet anarkiaan pyrkiviin mielenosoittajiin. Voimme kokea, että hipit ja kasvissyöjät ovat osa valtakulttuuriamme, mutta anarkiaan pyrkivät mielenosoittajat eivät. Näen tämän johtuvan pitkälti siitä, että toisin kuin hipit ja kasvissyöjät, anarkiaan pyrkivät mielenosoittajat tuntuvat uhkaavan valtakulttuuria.

Fornäs tuo esille sen, että välttämättä mitään valtavirtakulttuuria ei ole olemassa, vaan kyseessä saattaa olla vain symbolinen rakennelma, jota alakulttuurit tarvitsevat oman identiteettinsä rakentamisen vuoksi. Asia on niin, että kukaan meistä ei tunnista olevansa osa juuri tätä valtavirtakulttuuria, vaan katsoo enemmänkin osallistuvansa erilaisiin alakulttuureihin. (Fornäs 1998: 149.) Esimerkiksi minä en miellä itseäni valtavirtakulttuuriin kuuluvaksi, kun joku toinen voi nähdä minut juuri sellaisena vaikkapa opintojeni, työpaikkani, vuokra-asuntoni ja materiaalisen omaisuuteni vuoksi.

Eroja alakulttuurien alistetun ja hallitsevan aseman välillä voidaan tehdä myös vertaamalla niitä enemmistön, eliitin ja keskiluokan kulttuureihin tai rinnastamalla ala- ja vastakulttuuri luokkaeroksi verraten valtakulttuuriin (Fornäs 1998: 149-150). Luokkaero tulee Kiakkovieraiden tapauksessa ilmi siinä puhetyylissä, mitä blogissa käytettiin. Blogin julkaisuissa puhuttiin toistuvasti esimerkiksi sällissodasta sekä punaisten ja valkoisten erosta, ja siitä, miten Kiakkovieraat ovat nimenomaan punaisten jälkeläisiä.

Dick Hebdigen mukaan alakulttuuri ilmentää vallalla olevien ja vallanalaisten ryhmien välistä jännitettä (Hebdige 1979/1984: 2). Kulttuurilla tarkoitetaan sekä kulttuurista prosessia, että kulttuurin tuotetta (Hebdige 1979/1984: 5). Hegemonialla tarkoitetaan sitä tilannetta, missä jotkut tietyt sosiaaliset ryhmät ovat valtasuhteessa toisiinsa, vallanalaisiin ryhmiin (Hebdige 1979/1984: 15-16). Hegemonia nojaa luonnollisuudelle. Tässä luonnollisuudella ei tarkoiteta sitä, että luonnollisuus tulisi kuin itseltään, vaan sitä, että hegemonisessa asemassa olevat pystyvät näyttämään asemansa luonnollisena. Hegemonia pitää aina voittaa puolelleen ja sitä pitää uudistaa ja pitää yllä. (Hebdige 1979/1984: 16.) Alakulttuurin tehtävä on taistella tätä niin sanottua luonnollisuutta ja normaaliutta vastaan. Hegemonisessa asemassa olevia voidaan kutsua myös hiljaiseksi enemmistöksi. (Hebdige 1979/1984: 18.)

Alakulttuuria verrataan usein juuri sen valtakulttuuriin (Hebdige 1979/1984: 73). Kyse on polarisatiosta, jolla tarkoitetaan tässä yhteydessä sitä, että on olemassa kaksi vastakkaista napaa (Hebdige 1979/1984: 74.) Hebdige viittaa Clarkeen, Halliin, Jeffersoniin ja Robertsiiin määriteltäessä kulttuurin olemaan jonkin sosiaalisen ryhmän muodostama tietty elämäntapa, joista muodostetaan ilmaismuotoja jotka määrittelevät sosiaalista ja materiaalista kokemusta (Hebdige 1979/1984: 80). Alakulttuuria muovaavat tietyt yhteiskunnan rakenteet, joiden kanssa olemme tekemisissä. Tällaisia rakenteita voivat olla esimerkiksi koulu ja työ. Kyse on eri struktuurien välisestä vuoropuhelusta. Asioita verrataan toisiinsa niin erojen kuin yhteenkuuluvuuksien kautta. Voimme verrata toisiinsa niin koulua ja vapaa-aikaa tai vaikkapa kapitalismia ja työläisyyttä. Tämä vuoropuhelu muodostaa sosiaalisia muodostelmia. Sosiaaliset muodostelmat pohjautuvat sekä dominoiviin että niiden alaisiin ryhmiin. Tämä vallalla ja alisteisessa asemassa oleva aseteltu synnyttää niin sanottua raaka-ainetta, josta esimerkiksi Hall puhuu. (Hebdige 1979/1984: 84.)

Hebdigen mukaan medially on suuri rooli sinä, miten katsomme maailmaa (Hebdige 1979/1984: 84-85). Tämä johtuu siitä, että erilaiset mediat, esimerkiksi televisio, sanomalehdistö ja elokuva, antavat meille malleja, joilla ymmärtää sosiaalista todellisuutta (Hebdige 1979/1984: 85). Klassinen esimerkki tästä on vielä nykyäänkin vahvana elävä chick-flick -perinne jota voisi suomentaen kutsua nykyaikaiseksi prinsessasaduksi. Niin elokuvissa, televisiosarjoissa kuin naistenlehdissä tätä prinsessasatua uusinnetaan koko ajan. Vaikka tarinan naispäähahmo yritettäisiinkin esittää vahvana ja itsenäisenä, lähes aina tarinan niin sanottu opetus on siinä, että naisen elämä ei voi olla täyttä ilman miestä. Alakulttuurin asema tässä kuviossa on siinä, että vaikka se on osa tätä kokonaisuutta ja osallistaan uusintaa totuttuja malleja, sen tehtävä on myös haastaa näitä vanhoja rakennelmia (Hebdige

1979/1984: 85-86). Ei ole siis väärin pitää prinsessasaduista, mutta naisen tulee tiedostaa se, että mies, parisuhde ja avioliitto eivät voi olla ratkaisu kaikkiin ongelmiin.

Jokainen alakulttuuri reagoi raaka-aineessa havaittuihin ongelmiin ja haasteisiin eri tavoin (Hebdige 1979/1984: 87). Alakulttuuri pyrkii usein olemaan valtakulttuurin toinen. Tällä toiseudella, tai valtakulttuurin navan vastakkaisuudella, pyritään haastamaan esimerkiksi luonnollisina nähtyjä stereotyyppisiä. (Hebdige 1979/1984: 89.) Myös kieltä voidaan käyttää rikkomaan totuttuja tapoja (Hebdige 1979/1984: 90). Tämä tehdään rikkomalla totuttuja kielenkäyttötapoja. Myös sosiaalisia koodeja voidaan rikkoa. Kun totuttuja koodeja rikotaan, se nähdään usein häirintänä. Koodien rikkomista voi olla esimerkiksi kielen tasolla tai vaikkapa tiettyjen käytöstapojen rikkomisen tasolla. (Hebdige 1979/1984: 91.) Totuttujen tapojen rikkominen voidaan nähdä luonnottomana (Hebdige 1979/1984: 92). Jos totuttu järjestys nähdään äänenä, tämä alakulttuurien totuttujen tapojen kyseenalaistamiseen tähtäävä toiminta on meteliä (Hebdige 1979/1984: 90). Useimmiten tämä meteli, eli tyylillinen muutos, kiinnittää median huomion (Hebdige 1979/1984: 93).

Kun alakulttuurille muodostuu oma tyylinsä sekä visuaalinen ja verbaalinen sanastonsa, siitä tulee tunnetumpi (Hebdige 1979/1984: 93-94). Mitä tunnetumpi alakulttuuri on, sitä helpommin se voidaan istuttaa johonkin tunnettuun ympäristöön. Alakulttuuri ikään kuin palautetaan ruotuun. Juuri tässä medialla on suuri tehtävä. Se sekä esittelee alakulttuuria, mutta myös sijoittaa sen valtakulttuuriin. (Hebdige 1979/1984: 94.) Kiakkovieraiden kohdalla tämä voidaan nähdä siinä, että toisaalta Kiakkovieraat esitettiin vihollisina jotka hajottavat paikkoja, toisaalta heitä neutralisoitiin humalatilaa ja lapsellisuuden kautta.

Toiseus voidaankin nähdä juuri vihollisuutena. Tämä vihollisuus yritetään parantaa kahdella tavalla. Ensimmäinen tapa on normalisoida alakulttuurin merkit massakulttuuriin. Toinen tapa on nimetä tämä poikkeava toiminta vallalla olevien kautta. (Hebdige 1979/1984: 94.) Ensimmäistä tapaa on huomattavissa siinä, että itsenäisyyspäivän mielenosoituksia jopa odotetaan. Toista tapaa on nähtävissä Kiakkovieraiden tapauksessa paljon, onhan se tämän tutkielman aihekin. Vallalla olevat antoivat Kiakkovieraille monia erilaisia nimiä ja kuvauksia.

Mikä sitten tekee alakulttuurista vastakulttuurin? Alakulttuurin tarkoitus on osallistua taisteluun kulttuurisesta ja poliittisesta hegemoniasta. Se aste, mikä määrä vastustusta ja yhteiskuntakritiikkiä alakulttuurissa on, vaihtelee. Toiset alakulttuurit voivat olla selvästi hallitsevia tahoja vastaan, toiset taas näyttävät olevan osa niitä. Hyvin usein alistettu alakulttuuri työstää vain edellisen sukupolven luokkakulttuurin ongelmia, eikä näin todellista yhteiskuntakritiikkiä hallitsevaa kulttuuria kohtaan pääse syntymään. Keskiluokkaisessa ja täten vähemmän alisteisessa alakulttuurissa vastarintaa käydään tavallaan omaa kulttuuria kohtaan. (Fornäs 1998: 150.) Eron alakulttuurin ja vastakulttuurin välillä tekee näin se, esittääkö alakulttuuri jonkin yhteiskuntakritiikin. Ongelma tässä määrittelyssä on kuitenkin siinä, että luokkia ei perinteisessä mielessä enää ole. Täten näissä kulttuureissa on sekä ala- että vastakulttuurin piirteitä. Myöskään tiettyyn kulttuuriin osallistuminen ei ole enää luokkakysymys. (Fornäs 1998: 151.) Esimerkiksi yksityisyrittäjä voi olla anarkisti, tällöin asiaan vaikuttavat hänen henkilökohtaiset valintansa.

Vastakulttuuri vastustaa aktiivisesti vallitsevaa yhteiskuntajärjestystä. Tällöin myös yhteiskunnallinen liike voidaan nähdä vastakulttuurina. Sosiaalinen liike taas on tietyiltä muodoiltaan samankaltainen kuin ala- tai vastakulttuuri, mutta se on monimuotoisempi siihen kuuluvien yksilöiden moninaisuuden vuoksi, eivätkä kaikki siihen kuuluvat allekirjoita toistensa kaikkia näkemyksiä. (Fornäs 1998: 151.) Tämä tukee tuonnempana esittämäni väittämää siitä, että Kiakkovieraat eivät ole yhtä kuin anarkistit. Kiakkovierasjuhliin osallistui ihmisiä monista eri kulttuurisista lähtökohdista. Vaikka joitakin yhteisiä tekijöitä on löydettävissä, kaikki intressit eivät käyneet yksiin.

Keskiluokkaiset vastakulttuurit ovat alakulttuureja hajonneempia muodoltaan, sekä enemmän yksilökuin ryhmäkeskeisiä. Vastakulttuuri pyrkii muuttamaan yläkulttuuriaan. Tämä voi tapahtua vaikkosen kautta, että vastakulttuuri pyrkii esittämään yläkulttuurille vaihtoehtoisia elämäntapoja. (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 45.) Jos alakulttuuri on enemmän sosiaalinen, vastakulttuuri on ideologinen ja poliittinen. Kuitenkin sekä alakulttuuri että vastakulttuuri toimivat valtakulttuurin moraalinvartijoina. (Clarke, Hall, Jefferson & Roberts 2006: 48.)

Fornäs taas arvostelee kansan ja eliitin sekä korkea- ja populaarikulttuurin yksipuolista vastakkainasettelua. Fornäsin mukaan tämä yksinkertaistaminen poistaa kulttuuristen ilmiöiden monimutkaisuuden ja muuttaa kategoriat kiinteiksi, vaikka kulttuuri muuttuu jatkuvasti. Tämä kiinteä vastakkainasettelu ei myöskään tuo esille niitä ristiriitoja, joita kulttuurien sisällä on. (Fornäs 1998: 153.) Tämän

lisäksi Fornäs huomauttaa, että kansa ei ole mikään kiinteä taho joka luo kulttuuria, vaan se itse muodostuu juuri näissä kulttuurisissa käytännöissä. Myöskään korkeakulttuuria ei voi yksinkertaistaen pitää populaarikulttuurin vastakohtana. (Fornäs 1998: 154.)

Albert K. Cohenin mukaan alakulttuurinen toiminta on ongelmien ratkaisua. Jokainen valinta on toimintaa, jokainen toiminta valinta. Kulttuuriset ongelmat nousevat kahdesta tasosta, joko toimijan omasta viitekehystä tai sitten tilanteista, joita hän kohtaa. Kaikki ongelmat nousevat Cohenin mukaan näissä kahdessa tasossa tapahtuvasta muutoksesta ja ne ovat ratkaistavissa muutoksilla, joita tasoilla tehdään. (Cohen 1955/1997: 50.)

Jos esimerkiksi haluan uuden auton, minun täytyy joko hankkia laina tai säästää rahaa, tai sitten tyytyä ajatukseen, etten saa uutta autoa. Kiakkovierasjuhlien tapauksessa kahden tason muutos voidaan nähdä esimerkiksi siinä, kun Vanhan kirkon ikkunoita alettiin rikkoa. Tällöin tapahtui muutos käsillä olevassa tilanteessa. Muutos voidaan ratkaista sillä, että toimija lähtee pois tilanteesta (kohdatun tilanteen muutos) tai hän pyrkii sopeutumaan tilanteeseen (toimijan sisäinen muutos). Muutos toimii myös siten, että muutaman toimijan sisäisellä muutoksella (ruvetaan rikkomaan paikkoja) aiheutettiin tilanteen muutos (mielenosoittajajoukon sisäistä hajontaa). Kaikki on aina kiinni siitä, mikä näkökulma toimijalla on (Cohen 1955/1997: 51). Joku voi nähdä ikkunoiden rikkomisen aktina näyttää tyytymättömyytensä yhteiskuntaa kohtaan, joku toinen taas voi nähdä sen lapsellisena riehumisena joka syö tapahtuman poliittista sanomaa.

2.7 Antifasismi ja vastakulttuuri

”Nähdään Näsilinnankadulla puoli kuuden maissa. Kaikki ovat tervetulleita paitsi tiätty natsit ja fa-sistit. Toivotaan kanssa, että tulet omana itsenäsi etkä esim. puolueen tai järjestön edustajana.” (KVB_2108_1)

”Kiakkovierastapahtumaa organisoi anarkistishenkinen ryhmä, sanoi ylikomisario Harri Nojonen tiedotustilaisuudessa.” (AL0712_1311)

Edellä olen yrittänyt selventää sitä, mitä anarkismi ideologisella tasolla on sekä erotellut liikkeen, alakulttuurin ja vastakulttuurin välisiä eroja. Vaikka seuraavassa luvussa esitän väitteen, että puhuttaessa Kiakkovieraista ei voida puhua ykskantaan anarkisteista, totta on kuitenkin se, että juhlia oli alun perin järjestämässä Tampereen seudun ”anarkistishenkinen” porukka. Kuitenkin tämän ryhmän nimeäminen juuri anarkisteiksi on hieman ongelmallista. Ei siksi, etteikö ryhmä edustaisi anarkismia, vaan siksi, että tämä ei ole koko totuus ryhmän hallitsevasta identiteetistä.

Yllä oleva Kiakkovierasblogin lainaus antaa hyvän kuvan siitä, mitä alkuperäiset Kiakkovieraat eivät ole: natseja tai fasisteja. Mietittäessä sitä, mitä tämä alkuperäisten Kiakkovieraiden joukko edustaa, asiaa on helpompi lähestyä juuri sen kautta, mitä tämä joukko ei ole. Kuten anarkia on järjestäytyneen valtion vastakohta, myös näillä alkuperäisillä Kiakkovierailla on vastakohtansa, fasistit. Täten puhuttaessa tästä ”anarkistishenkisestä” porukasta, anarkisteja osuvampi nimitys on antifasistit. Antifasismi voi ilmetä myös poliisiin kohdistettuna vihamielisyytenä. Tämä poliisin vihaaminen johtuu siitä, että poliisi saatetaan nähdä valtion ylläpitämänä fasistisena kurinpitokoneistona, joka puuttuu yksilön vapauteen.

Anarkismi ja antifasismi ovat perustavilta ajatuksiltaan lähes identtiset. Anarkismin tarkoitus on kuitenkin taistella enemmän kaikkia ihmistä alistavia valtarakenteita vastaan, kun antifasismi taas keskittyy nimenomaan fasismin kukistamiseen. Antifasistien mukaan fasismi on kapitalismin kriisien ja ihmisvastaisuuden konkretisoituma. Suomen antifasistien toimintaan kuuluvat esimerkiksi keskustelut, erilaiset tapahtumat sekä fyysiset yhteenotot fasistien kanssa. (Varisverkosto 2017.) Antifasistit ja anarkistit tavataan niputtaa varsinkin valtamedioissa yhteen, eikä syyttä. Nämä kaksi identiteettiä ovat todella lähellä toisiaan ja useimmiten anarkisti on antifasisti sekä toisinpäin. Käytän tässä alkuperäisistä Kiakkovieraista nimitystä antifasistit.

Nykypäivän tunnetuin suomalainen kansallissosialistinen ryhmittymä on Suomen Vastarintaliike, josta käytetään myös nimitystä patriootit. Liike kertoi toiminnastaan vuonna 2013 seuraavaa:

”Suomen Vastarintaliike (SVL), jonka johtajana toimii Juuso Tahvanainen, on osa Pohjoismaista Vastarintaliikettä (PVL), joka toimii Suomen, Ruotsin, Tanskan ja Norjan alueella. PVL:n johtaja on Klas Lund. Vastarintaliike tunnustaa kansallissosialistisen maailmankatsomuksen. [...] Suomen Vastarintaliike kasvattaa yhteiskunnallisesti tiedostavia sekä liikunnallisia aktivisteja. Kaikki toimintamme tähtää lopulta pohjoismaiseen vallankumoukseen sekä oikeudenmukaisen, turvallisen ja voimakkaan yhteiskunnan rakentamiseen.” (SVL 2013)

Viime vuosina antifasistit ovat keskittyneet ottamaan yhteen äärioikeistolaisten vastakulttuuristen ryhmien kanssa. Pääasiassa tukkanuottasilla on oltu nimenomaan Suomen Vastarintaliikkeen kanssa. Tästä johtuen myös poliisin reagointi ääriyhmien tekemisiin tuntuu olleen viime vuosina äkkinäisempää ja tilanteita on, kuten Kiakkovierasjuhliin liittyvä tietopyyntö osoittaa, arvioitu mahdollisten uhkien kannalta jo etukäteen.

Mainittujen ääriyhmien välillä on tapahtunut väkivaltaisia yhteenottoja. Esimerkkeinä antifasistien ja patrioottien yhteenotoista voi nostaa esille niin sanotun Tampereen vaalikojujupakan vuonna 2012 sekä Jyväskylän kirjastopuukotuksen Äärioikeisto Suomessa -kirjan esittelytilaisuudessa vuonna 2013. Uudempi esimerkki on Helsingissä syksyllä 2016 tapahtunut Asema-aukion pahoinpitely. Kun väkivalta tulee tapahtumiin mukaan, poliisi on velvoitettu takaamaan kaikkien turvallisuus. Viime vuosina toiminnassa on ollut havaittavissa myös sitä ilmiötä, että nämä kaksi ryhmää järjestävät mielenosoituksia samassa paikassa samaan aikaan. Perimmäisenä tarkoituksena saattaa olla tietoinen konfliktin hakuisuus.

Tahallisesta konfliktin hakuisuudesta kertoo myös se, että nämä ääriyhmät seuraavat toinen toisiaan internetissä ja täten tietävät, missä vastapuoli liikkuu ja saattavat niin sanotusti sattumalta osua paikalle. Jälkeenpäin yhteenotoista julkaistaan molempien ryhmien medioissa raportit tapahtuneesta. Hyvin konkreettinen esimerkki vihanpidosta on vielä muutama vuosi sitten antifasistien ylläpitämä ”Viikon patriootti” -internetsivu, jolle kerättiin aktiivisesti Vastarintaliikkeessä mukana olevien kuvia, nimiä, osoitteita ja jopa sosiaaliturvatunnuksia.

Patrioottien tuominen esiin tässä yhteydessä on tärkeää siksi, että patriootit edustavat kaikkea sitä, mitä antifasistit eivät ole, sekä siksi, että antifasistien viime vuosina tapahtuneeseen esiinmarssiin on liittynyt vahvasti juuri näiden kahden ääri liikkeen keskinäinen suhde. Voidaan jopa sanoa, että liikkeiden välillä vallitsee kauhun tasapaino ja kierolla tavalla ne tarvitsevat toinen toisiaan itsensä määrittelyssä kuten vastakulttuuri tarvitsee valtakulttuuria tai anarkismi vallassa olevia.

Tämän keskinäisen vihanpidon ja vastakkaisen liikkeen toiminnan vaikeuttamiseen keskittyvän aktivismin vuoksi olikin yllättävää, että joulukuussa 2013 vastarinta osoitettiin suoraa valtaapitäviä kohtaan. Jos vastakulttuurin ja -liikkeen tarkoitus on osoittaa kritiikki juuri vallassa olevia tahoja kohtaan ja anarkismin tarkoitus taistella alistavia tahoja vastaan antifasismen keskittyessä pääasiassa fasismin

kitkemiseen, tällöin Kiakkovierasjuhlien järjestäjien tapauksessa voidaan katsoa kyseessä olevan vastarintaan pyrkivä ryhmä tai pieni liike, joka on sekä antifasistinen mutta samalla myös anarkistinen. Liikkeeksi määrittelyä syö kuitenkin yhteiskuntakritiikin vaillinaisuus. Yhteiskuntakritiikiksi ei riitä se, että todetaan asioiden olevan huonosti, vaan epätäydellisinä nähtäville asioille tulee osoittaa vaihtoehtoinen ratkaisu.

Jos vastakulttuuri, mistä Kiakkovierasjuhlat nousivat, nähdään osana kasviskeittoa ja juhlat itse kauhallisena tätä keittoa, antifasistit ovat yksi lusikallinen tätä soppaa. Lusikallinen, joka kuuluu sekä vastakulttuuriin että Kiakkovierasjuhliin, lautaselle ja koko keittoon. Yhteiskuntakritiikin vaillinaisuuden vuoksi antifasismia ei voida nähdä vastakulttuurina eikä täysin yhteiskunnallisena liikkeenäkään. Kyseessä on enemmänkin tiettyä tarkoitusta ajava ryhmä, jolla ei tiettävästi ole esittää sen suurempaa yhteiskuntakritiikkiä kuin fasismin ja yleinen yhteiskunnan tilan vastaisuus.

Jos taas mietitään sitä vastakulttuuria, mistä Kiakkovierasjuhlat nousivat, on edessämme, kulttuurille tyypilliseen tapaan, hyvin monivivahteinen keitto. Tätä vastakulttuuria voisi kutsua pispalalaisuudeksi. Tarkoitan pispalalaisuudella eritoten Tampereen Pispalassa konkretisoituvaa vastakulttuuria. Tietyn paikan nimeämisen ei kannata antaa johtaa harhaan, kyseessä olevaa vastakulttuuria on nähtävissä muuallakin kuin vain Pispalassa tai Tampereella. Pispalalaisuus on enemmän mielentila kuin täysin sidoksissa juuri Pispalaan. Tarkoitan pispalalaisuudella sitä Tampereen ja sen välittömien lähi-seutujen vastakulttuuria, joka tähtää uudenlaisen yhteiskunnan luomiseen.

Uudenlaisen yhteiskunnan luomiseen tähtäävä toiminta pyrkii muuttamaan vanhoja, totuttuja tapoja kollektiivisempaan muotoon. Jos ihminen nyt toimii yksin ja on pitkälti riippuvainen omasta toiminnastaan sekä häntä ympäröivästä yhteiskunnasta, tämä uudenlaisen yhteiskunnan luomiseen tähtäävä vastakulttuuri yrittää tarjota tilalle tasavertaisista yksilöistä rakentuvaa kollektiivisuutta ja yhteiskunnasta riippumattomuutta. Täten vastakulttuuri voidaan nähdä tietyllä tapaa hyvin anarkistisena.

Vaikka vastakulttuuri tähtää uuteen, osa sen keinoista ja tarkoituksista on vanhoja. Ne vain ovat uusia tässä yhteiskunnassa, tässä tilanteessa, jossa nyt elämme. Konkreettisia esimerkkejä tästä vastakulttuurisesta toiminnasta ovat erilaiset talon- ja kadunvaltauukset, Kurpitsatalo, Keltainen talo, Hirvitalo, Vastavirta ja Tikkutehdas -toiminta. Musiikki on olennainen osa tätä vastakulttuuria, sitä edustavat Vapaa Nekala, Puntala-rock ja muut pienemmät festivaalit. Viestinnällisesti kulttuuria pitävät yllä

erilaiset sosiaalisten medioiden ryhmät, Takku, Punk in Finland ja vaikkapa Toinen vaihtoehto. Näiden lisäksi järjestetään erilaisia mielenosoituksia, luentoja ja ”sivistysiltamia”. Myös ruoka, sen omavaraisuus ja osittainen kollektiivisuus näyttelevät osaansa tässä kulttuurissa. Ruoka pyritään joko dyykkaamaan tai tuottamaan itse yhteisessä puutarhassa. Tämä vastakulttuuri pyrkii hyvin konkreettisin keinoin luomaan uudenlaista yhteiskuntaa ja uutta tilaa ihmisille. Uutta tilaa voidaan äärimmäisissä tapauksissa ottaa konkreettisesti valtaamalla katu autojen käytöstä ihmisten tilaksi.

Fornäsin mukaan vastarinnan toiminnan tyyppejä ovat 1) instituutiot (tässä tapauksessa esimerkiksi antifasistien verkosto), 2) yhteisö (esimerkiksi Hirvitalon puutarhaan osallistuvat), 3) kulttuuri, joka perustuu kollektiivisesti jaettuun elämäntyyliin, 4) ryhmä, mikrokulttuuri joka perustuu kasvokkaiseen kontaktiin sekä 5) subjekti, toimijuuden perusyksikkö (Fornäs 1998: 164-165).

Tähän vastakulttuuriin kuuluu niin antifasisteja, anarkisteja, punkkareita, hippejä kuin sen pahemmin itseään mihinkään kategoriaan luokittelevia ihmisiä. Ryhmään kuulumisen tunnustetaan toimintaan osallistumisen kautta. Riippumatta toiminnasta tai siihen liittyvistä tavoista, kaikella tällä toiminnalla on kaksi yhteistä piirrettä, jonka kautta niiden voi katsoa kuuluvan samaan vastakulttuuriin. Tarkoitus on luoda uutta, erilaista yhteiskuntaa DIY (do it yourself) -hengessä.

Kiakkovierasjuhlien tapauksessa ei voi siis puhua kokonaisesta vastakulttuurista. Kiakkovierasjuhlat ovat enemmänkin jonkin tietyn antifasistisen ryhmän järjestämä, sosiaalisen liikkeen kaltainen avoin tapahtuma. Jos juhlat ovat sosiaalinen liikkeen kaltainen ja antifasismi ryhmä josta se nousi, antifasismi taas voidaan nähdä edellä käsittelemääni vastakulttuuriin sidoksissa olevana. On kuitenkin muistettava, että kaikkien näiden rajat ovat häilyviä ja toistensa kanssa risteäviä eivätkä ne ole muodoltaan kiinteitä vaan alituisen muuttuvia. Tämä on hyvä pitää mielessä eritoten silloin, kun Kiakkovierasjuhla verrataan joko vanhaan tai uuteen kuokkavierasperinteeseen tai pyritään samaan selville jonkun tapahtuman järjestäjiä.

2.8 Parviosallistuminen

”Tampereen mellakoija: ”Join viinaa ja pottuilin poliisille”. Itsenäisyyspäivän mellakoista kiinniotettu tamperelainen Pete, 21, vapautui lauantaiaamuna sellistä ja sai muistoksi 60 euron sakkolapun poliisia vastaan niskoittelusta.

En tehnyt mitään muuta kuin join viinaa ja vittuilin poliisille, Pete kertoo.

[...] Miksi itsesi luokittelet, oletko anarkisti?

Peruspulliainen, sanoo Pete. IS:n toimittajan kysyttyä tarkennusta asiaan Pete ilmoitti olevansa perussuomalainen.” (Ilta-Sanomat 7.12.2013, liite I)

Vaikka juhlat oli ehkä alun perin suunniteltu anarkistien, vasemmiston ja muiden aatemaailmaltaan kohtaavien mielenilmaukseksi, niiden saama medianäkyvyys poliisin tietopyynnön julkistamisen jälkeen – käsittelen tietopyyntöä ja julkisuutta tuonnempana – toi paikalle muutakin porukkaa. Enää ei ollut kyse siitä, että juhlat olisivat jonkin pienen ihmisryhmän mielenilmaus, vaan juhlien saama julkisuus teki tapahtumasta koko kansan Kiakkovierasjuhlat. Tarkoitan tällä sitä, että ei tarvinnut olla aatemaailmaltaan anarkistinen tai vaikkapa kansalaistottelematon, vaan osallistumisen syyksi riitti pelkästään se, että halusi tuoda julki tyytymättömyytensä yhteiskuntaan, sen tilaan tai vain yksittäiseen osaan siitä. Tai kuten Peten tapauksessa: syy voi olla myös viinan juonnissa ja poliisille vittuilussa.

Petestä kertovan uutisen ilmiselvä tarkoitus on luoda sekä juhlista että juhlijoista hieman koomista kuvaa. Kuitenkin tuomalla ilmi, että kaikki Kiakkovieraat eivät olleet anarkisteja ja kaikkien juhliin osallistuneiden syy ei välttämättä ollut ideologisesti syvällinen tai esimerkiksi yhteiskuntakriittinen, uutinen nostaa esiin kaksi hyvin tärkeää asiaa: 1) Kiakkovieraat eivät ole yhtä kuin anarkistit/antifasistit ja 2) paikalla oli juhlijoita juhlien takia.

En toki voi sanoa varmaksi, etteikö Petellä olisi ollut joitain antipatioita poliisia kohtaan. Mahdollisen yhteenoton poliisin kanssa voi nähdä yhdeksi syyksi osallistua juhliin, mutta uutisesta jää kuva, että Pete oli paikalla vain pitämässä hauskaa. Juhliin osallistuttiin pelkästään juhlien vuoksi. Tämä ilmenee esimerkiksi Rytöhongan esiin tuomassa sivullisten osallistujien (esimerkiksi Rytöhonka 2004: 53) joukossa. Juhliin juhlien vuoksi osallistumista voi yleisen kiinnostuksen lisäksi selittää FoMO:lla (Fear of Missing Out) eli sillä, että pelätään jäävän pois jostain tärkeästä. Innostus osallistua juhliin voi olla siis pelkästään sitä, että voi kertoa olleensa paikalla tai parhaimmassa tapauksessa, jos jotain radikaalia ilmenee, voi muistella vielä vuosien päästäkin sitä, miten oli osallinen tapahtumaan.

Vaikkakin Kiakkovierasjuhlia oli järjestämässä ”anarkistishenkinen ryhmä”, Kiakkovieraista ei voi puhua anarkisteina. Sitä, mikä osa juhlijoista oli anarkisteja ja mikä osa jotain muuta, tai mikä oli väkivaltaisiin tekoihin ryhtyneiden poliittinen identiteetti, on hyödytöntä ainakin tässä yhteydessä

spekuloida. Tämä toteamus on erityisen tärkeä kuitenkin juuri siksi, että puhuttaessa Kiakkovierasjuhlista tai Kiakkovieraista ei voi puhua ykskantaan anarkisteista, vaikkakin tapahtuman alullepanijat saattoivat heitä olla ja joissakin medioissa tätä nimeämistä juhlijoista käytettiin.

Kiakkovierasjuhlien tilannetta kuvaa hyvin Tapio Häyhtiönkin (2010) käyttämä termi parviosallistuminen. Parviosallistuminen on sitä, kun jokin joukko ihmisiä kerääntyy yhteen jonkin tietyn yksittäisen asian vuoksi. Toiminnasta voi käyttää myös termiä ad hoc -toiminta, mikä tarkoittaa jotain tiettyä tarkoitusta varten luotua toimintaa. Käytän kuitenkin tässä termiä parviosallistuminen, koska se luo konnotaation toiminnan kiinnostavuudesta toiminnan itsensä vuoksi. Kuten linnut lentävät parvissa sen enempää ajattelematta, näen termin kuvastavan kuinka ihmisiä saattaa kerääntyä sinne, missä on ihmisiä ja toimintaa, ilman sen suurempaa syytä.

Häyhtiö käyttää esimerkkinä parviosallistumisesta vuonna 2005 internetissä käytyä tekijänoikeuskustelua. Eduskunnassa valmisteltiin lakia, joka asettaisi tiukemmat rajat digitaalisen materiaalin käytölle. Laki tarkoitti sitä, että omaan käyttöön kopioidusta musiikista ja elokuvista tuli laitonta. (Häyhtiö 2010: 78.) Samantyylistä toimintaa oli harjoitettu vuosia kopioimalla musiikkia c-kasetilta toiselle tai vaikkapa nauhoittamalla elokuva televisiosta vhs-kasetille.

Yksittäiset blogin pitäjät onnistuivat tekemään lakiehdotuksesta poliittisen kysymyksen, ja asiasta uutisoitiin niin lehdissä kuin televisiossa (Häyhtiö 2010: 78-79). Monet sadat verkkosivut ja blogit aloittivat protestin lakiehdotusta vastaan. Sivustoille lisättyjen bannereiden (linkittävien kuvatiedostojen) lisäksi järjestettiin sähköpostikampanja, jonka kohteena olivat kansanedustajat, sekä mielenosoitus. (Häyhtiö 2010: 79). Parviosallistumisen lisäksi Häyhtiön esimerkki on erinomainen näyttämään myös sen, mitä sähköisellä, marginaalisella viestinnällä voi konkreettisesti saada aikaan myös fyysisessä maailmassa. Kiakkovierasjuhlissa on havaittavissa samoja piirteitä.

Tällaisessa uudenglaisessa poliittisessä viestinnässä yksilö ottaa vastuuta tekemisistään, eikä ole esimerkiksi jonkin puoleen johtajan tai pienemmän sosiaalisen ryhmän käskyjen alainen. Tämä yksilöllistyminen ei kuitenkaan sulje pois poliittisen toiminnan kollektiivista luonnetta. (Häyhtiö 2010: 79.) Uudenglainen poliittinen liikehdintä ei ole perinteisesti organisoitua ja hierarkkista, vaan pikemminkin verkostomaista, toimivista yksilöistä koostuvaa toimintaa. Kiinnostavien asioiden ympärille kerääntyy yksittäisten toimijoiden parvi. Erilliset yksilöt löytävät täten yhteisen asian, jonka puolesta lähteä

toimimaan. Täten hyvin erilaisilla ihmisillä voi olla sama mielenkiinnon kohde, joka nähdään tärkeänä. (Häyhtiö 2010: 80.)

Michele Micheletti, johon Häyhtiökin työssään viittaa, käyttää parviosallistumisesta termiä individualisoitunut kollektiivinen toiminta. Tähän termiin sisältyvät niin yksilön omat mielenkiinnon kohteet kuin yleinen hyvä. Tällainen toiminta poikkeaa yksilökeskeisyyden lisäksi perinteisestä poliittisesta toiminnasta siten, että se voi tapahtua missä vain ja hyvin spontaanisti. Selkeästi perinteisemmällä poliittisella toiminnalla taas on esimerkiksi tietyt paikat, tavat ja tyyli, joilla se toimii. (Micheletti 2003: 25-26.) Ymmärrän individualisoituneen kollektiivisen toiminnan niin, että se tulee ja menee yhtä lailla kuin siinä toimivat ihmiset. Tällaista toimintaa leimaa sen ainutkertaisuus ja toistamisen mahdottomuus. Kuten kulttuuri on jatkuvan muutoksen alainen eikä sitä voi toistaa kahta kertaa samanlaisena, näen individualisoituneen kollektiivisen toiminnan noudattavan näitä samoja kulttuurin sääntöjä.

Oili Salminen käyttää kyseisestä ilmiöstä nimityksiä älykäs rahvas, parviäly ja mobiilijoukko. Kuitenkin kyseessä on sama tilanne, jossa tuntemattomat ihmiset kerääntyvät nopeasti yhteen ilman sen suurempaa organisointia, tilapäisesti vain jonkin tietyn tarkoituksen vuoksi. (Salminen 2007: 69.) Kuten Häyhtiö osoittaa, huomionarvoista on, että parviosallistuminen on mahdollista myös verkossa. Täten se voi toimia hyvin nopeasti sekä globaalisti (Salminen 2007: 69). Tämä tarkoittaa sitä, että parviosallistuminen ei välttämättä tarvitse mitään reaali maailmassa olevaa fyysistä paikkaa toteutukseen. Kiakkovieraiden tapauksessa parviosallistumista oli sekä internetissä että reaali maailmassa (hyvänä esimerkkinä paikan rajoittamattomuudesta Helsingistä tapahtumaan osallistuneet Kiakkovieraat jotka tuottivat niin sisältöä Kiakkovierasblogiin kuin osallistuivat itse Kiakkovierasjuhliin). Tämän lisäksi parviosallistuminen tuntuu perusajatukseltaan hyvin anarkistiselta. Tapahtuma järjestetään yhdessä eikä sitä johda kukaan, ja kun tarkoitus on saavutettu, seuraa hiljaisuus.

Tätä tutkielmaa ajatellen eronteko sen välillä, että Kiakkovieraat eivät ole yhtä kuin anarkistit, on tärkeää siksi, että medioihin, joista olen aineistoni kerännyt, kuuluu sekä vasta- että valtamedioita. Täten on oletettavaa, että nimeämiset eroavat toisistaan ja niillä tarkoitetaan eri asioita. Juuri näiden erojen selvittäminen on tämän tutkielman tehtävä. Näiden perustelujen kautta selvyden säilyttä-

miseksi tulen käyttämään tässä tutkielmassa kaikista Kiakkovierasjuhliin osallistuneista mielenosoittajista - anarkisteista, Petestä, vasemmistolaisista, rauhanpuolustajista, perussuomalaisista, poliittisesti sitoutumattomista – nimitystä Kiakkovieraat.

3 KIAKKOVIERASJUHLAT

”Tapahtuma lähti pahasti käsistä myös siihen nähden, kuinka järjestäjät tapahtumaa kuvailivat Kiakkovierasjuhlat-blogissa.” (AL0612_2330)

Kiakkovierasjuhlat alkoivat pienen ryhmän ideana järjestää Tampereella Kuokkavierasjuhlien vastine nyt, kun istuva presidentti kaupunkiin saatiin. Juhliin liittyi vahvasti erilaisia medioita. Toisaalta media mahdollisti järjestäytymisen, toisaalta se aiheutti poliisin tietopyynnön. Tietopyynnön julkistaminen mediassa taas aiheutti valtamedioiden kiinnostumisen aiheesta, mikä aiheutti vastamediassa ja kulttuurissa lumipalloreaktion. Täten on syytä lyhyesti pohtia median, julkisuuden ja vallan välisiä suhteita.

3.1 Media, valta ja julkisuus

”Anarkistien ylläpitämällä Takku-verkkosivulla [linkki] Kiakkovieraat tapahtuman [sic] järjestäjiksi esittäytyneet henkilöt kiittivät mellakointiin osallistuneita.” (HS0712_2257)

Niin kauan kuin kieltä on käytetty, se on ollut sosiaalisen elämän keskiössä. Informaatiota tuotetaan, säilötään ja jaetaan ympäriinsä. Tämä sosiaalinen viestintä tekee meistä ihmisiä. Kuitenkin viestintä on muuttunut erilaisten medioiden kehittyessä. John B. Thompsonin mukaan media on kulttuurista. Tämä tarkoittaa sitä, että media on niin merkityksellisiä symbolien muotoja kuin näihin liittyvää sosiaalista kontekstuaalisuutta. (Thompson 1995: 10.) Media on siis niin symbolien kautta tapahtuvaa viestintää kuin näiden yksilöille merkittävien sisältöjen muodostamista, lähettämistä ja vastaanottamista (Thompson 1995: 10-11). Medioiden avulla tapahtuva viestintä onkin aina jonkin sosiaalisen kontekstin ilmiö. Ilmiö rakentuu sosiaalisessa kontekstissa, joka taas vaikuttaa viestintään. (Thompson 1995: 11.) Täten media luo sosiaalista kontekstia ja sosiaalinen konteksti mediaa.

Viestintä on aina teko. Kielenkäyttö on sosiaalinen teko, joka uusintaa ihmisten välisiä suhteita. (Thompson 1995: 12.) Symbolisten muotojen muodostamiseen ja niiden välittämiseen tarvitaan tekninen media. Teknisellä medialla tarkoitetaan niitä materiaalisia keinoja, jolla viesti saadaan kulkemaan lähettäjältä vastaanottajalle. Tällaisia voivat olla esimerkiksi jokin tekninen laite tai jopa äänihuulet. (Thompson 1995: 18.) Se tekninen laite, mitä viestin välittämiseen käytetään, mahdollistaa

viestin muodon muokkaamisen ja määrittää sen muokkauksen tason. Jos esimerkiksi puhelimessa puhuminen on suhteellisen muokkaamatonta viestin välitystä, elokuvan kautta viestiminen taas mahdollistaa viestin muokkaamisen enemmissä määrin. Useat, todella teknisinä nähtävät mediat sisältävät myös viestin säilyttämisen ominaisuuden. (Thompson 1995: 19.) Nykymedioissa tämä tarkoittaa sitä, että varsinkin sosiaaliset mediat jo itsessään asettavat meille tiettyjä rakenteellisia rajoituksia, joiden sisällä me voimme käyttää tätä teknistä mediaa (esimerkiksi merkkien rajallinen määrä, aiheutunnisteet). Samoin lähes kaikki uudemmat tekniset mediat sisältävät viestin säilyttämisen ominaisuuden (esimerkiksi tekstiviesti, Facebook-päivitys).

Tekninen media mahdollistaa myös monien kopioiden samanaikaisen tuottamisen (Thompson 1995: 20). Tekninen media aiheuttaa myös aika-tila -akselilla viestin lisääntyntä irtautumista sen kontekstista (Thompson 1995: 21). Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että jos joku laittaa minulle sähköpostin, hän kirjoittaa sen tietyssä kontekstissa, tietyssä ajassa ja tilassa. Kuitenkin minä voin vastaanottaa sen täysin eri kontekstissa ja täysin eri ajassa ja tilassa. Viestin irtoamista kontekstista on aina ollut (Thompson 1995: 22). Kuitenkin esimerkiksi kasvokkain tapahtuvassa viestinnässä tätä irtoamista on vähemmän kuin vaikkapa juuri sähköpostin kautta käydyssä viestinnässä. Irtoamisen pituus määrittyy aina käytetyn teknisen median mukaan. (Thompson 195: 22.)

Thompsonin mukaan mediakeskeinen vuorovaikutus irrottaa viestiä kontekstistaan ja näin venyttää ajan ja tilan määritelmää. Tästä kontekstin irrallisuudesta johtuen, symbolisten merkkien valikoima on supistunut ja viestintä on usein keskitetty jollekin tietylle joukolle. Tämän tyyppinen viestintä pohjaa dialogille. (Thompson 1995: 85.) Jos esimerkiksi kirjoitamme ystävän tai ystävien luettavaksi tarkoitetun Facebook-päivityksen, kirjoitamme sen usein jokin tietty yleisö mielessämme ja pidämme kielen mahdollisimman yksinkertaisena tai yksiselitteisenä väärinymmärrysten välttämiseksi.

Tämän lisäksi on mediakeskeistä näennäisvuorovaikutusta, joka on muuten samanlaista kuin mediakeskeinen vuorovaikutus, mutta sen yleisö on rajoittamaton ja määrittelemätön sekä sen viestintä perustuu monologiin. (Thompson 1995: 85.) Tällaisena mediakeskeisenä näennäisvuorovaikutuksena voidaan nähdä esimerkiksi Kiakkovierasblogi, joka on toki avoin mutta sen julkaisuja ei voi kommentoida. Vaikka yleisöä tiedetään olevan, sen ei anneta vaikuttaa suuressa määrin julkaisuihin tai käytettyyn kieleen.

Janne Seppäsen ja Esa Väli-verrosen mukaan mediaesitykset perustuvat sille, että niissä on kaikille yhteisiä merkityksiä. Täten mediaesitys on jaettua todellisuutta. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 16.) Sen lisäksi, että olemme median kuluttajia, olemme usein myös sen tuottajia (Seppänen & Väli-verronen 2012: 25). Tuottavuus tulee esille varsinkin erilaisten sosiaalisten medioiden (esimerkiksi YouTube, Facebook, Twitter tai Instagram) kautta (Seppänen & Väli-verronen 2012: 36). Medioitumisella tarkoitetaan sitä, että erilaiset mediat ovat koko ajan läsnä niin ihmisen arjessa kuin yhteiskunnassa. Yhteiskunnallisella tasolla esimerkiksi urheilu, politiikka ja tiede ovat riippuvaisia mediasta ja julkisuudesta. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 41.) Ihminen taas on riippuvainen mediasta siksi, että sen kautta saamme yhteyden toisiin ihmisiin. Media antaa meille myös rakennusainetta identiteettimme ja maailmankuvamme rakentamiseen. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 42.)

Yksityisen ja julkisen raja on hämärtynyt. Tämä tulee esille siinä, miten käytämme erilaisia sosiaalisia medioita ja miten paljon niissä itsestämme paljastamme. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 46.) Rajan hämärtyminen tulee esille perinteisissä medioissa esimerkiksi siinä, että niissä julkisuuden ihmiset saattavat kertoa hyvin henkilökohtaisia asioita itsestään (Seppänen & Väli-verronen 2012: 47). Kun julkisen ja yksityisen ero hämärtyy, hämärtyy myös ero sen välillä, milloin ihminen toimii kansalaisena ja milloin kuluttajana (Seppänen & Väli-verronen 2012: 49). Jos esimerkiksi ostamme jonkun tuotteen tai kannatamme jotain lehteä sen verkkoversion lukemisen kautta, kyse on kuluttajasta. Jos taas päätämme boikotoida jotain lehteä sen julkaisemien juttujen takia, kyse on toki kuluttajan toiminnasta, mutta myös kansalaisen poliittisesta toiminnasta. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 50.) Media on myös aina taloutta (Seppänen & Väli-verronen 2012: 125). Mediaryityksillä on kahdet markkinat. Toisaalta ne myyvät kuluttajille tuotteita, toisaalta mainostajille yleisöä. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 131.)

Mediayhteiskunnassa on valtaa (Seppänen & Väli-verronen 2012: 170). Valta voidaan jakaa kolmeen ulottuvuuteen, jotka eivät sulje toisiaan pois, vaan enemmänkin lomittuvat toisiinsa. Vallan ulottuvuudet ovat valta resurssina, valta yhteistoimintana ja valta rakenteena. Ensimmäinen tarkoittaa jonkun toisen valtaa johonkin toiseen, toinen on vallalla ja toinen alisteisessa asemassa. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 172.) Valta yhteistoimintana perustuu ihmisten määrään. Ihmiset pystyvät yhdistämään valtansa kollektiiviseksi suuremmaksi vallaksi, jolloin asioihin voidaan vaikuttaa paremmin, kuin yhden ihmisen olisi mahdollista. (Seppänen & Väli-verronen 2012: 173.) Valta rakenteena taas

tarkoittaa sitä, että valta itsessään antaa meille identiteettejä ja subjektiviteetin (Seppänen & Väliverronen 2012: 174). Voimme omaksua esimerkiksi anarkistin identiteetin sen kautta, missä suhteessa olemme alisteisessa asemassa ja mikä on meitä alistavan vallan muoto. Subjektius ilmenee sen kautta, miten valta käyttää meitä ja miten me käytämme valtaa (Seppänen & Väliverronen 2012: 174-175). Anarkisti voi kokea, että hänen vapauttaan rajoitetaan valtaapitävien tahojen toimesta ja päättää tämän vuoksi käyttää omaa subjektiivista valtaansa esimerkiksi ikkunoiden rikkomisen muodossa. Anarkistilla ei olisi tätä valtaa, jos ei olisi anarkistia alistavaa valtaa.

Juha Herkmanin mukaan medially on valtaa politiikassa. Tämä näkyy esimerkiksi niin, että medially on aktiivinen rooli siinä, mistä poliittisista asioista julkisuudessa puhutaan. (Herkman 2011: 12.) Poliitiikan voidaan katsoa medioituneen 1980-luvun lopulta lähtien. Medioitumisella tarkoitetaan sitä, että medially on sanansa sanottavana politiikassa ja se pystyy vaikuttamaan politiikan toimintakulttuuriin. (Herkman 2011: 22.) Sen lisäksi, että mediasta on tullut politiikan näyttämö, media toimii myös poliittisen informaation välittäjä. Me saamme mediasta tietoa poliittisista päätöksistä tai esimerkiksi valitsemme äänestämämme ehdokkaan hänen mediassa esiintymisensä perusteella. (Herkman 2011: 24.) Poliitiikan medioituminen voi vaikuttaa myös syvälle poliittiseen järjestelmään (Herkman 2011: 28). Esimerkiksi Anneli Jäätteenmäen, Irak-papereiden ja median yhteyttä asian julkitukseen ja sen lopputulokseen ei käy kiistäminen. Medioituminen ei kuitenkaan ole vain yksipuolista, mitä tulee mediaan ja politiikkaan. Myös politiikka vaikuttaa medioihin. (Herkman 2011: 29.) Tästä hyvänä esimerkkinä Juha Sipilä ja hänen näpäytyksensä Yleä kohtaan.

Herkmanin mukaan, siellä missä on valtaa, on politiikkaa (Herkman 2011: 36). Poliittista valtaa voidaan käyttää sellaisiin päätöksiin, jotka koskevat myös muita kuin sinua itseäsi. Vallalla on kuitenkin taipumus karata käyttäjältään, jollei käyttäjä koko ajan lunasta sitä takaisin erilaisten kamppailujen ja neuvottelujen kautta. (Herkman 2011: 39.) Mediajulkisuutta on sekä valtavirtajulkisuutta että vastajulkisuutta. Valtavirtajulkisuus on tiukan poliittista ja sen voidaan katsoa olevan hegemonisessa asemassa verraten vastajulkisuuteen. Valtavirtajulkisuuden tarkoitus on tukea yhteiskunnallista hegemoniaa. Vastajulkisuus on sellaista poliittista julkisuutta, joka näyttää sijoittuvan politiikan ja vallan ulkopuolelle. Myös vastajulkisuus voi olla tiukan poliittista, poliittisuus vain tulee esille epävirallisissa reiteissä. (Herkman 2011: 80-81.) Valtavirtajulkisuutena voidaan nähdä eduskunnan kyselytunti, kun taas vastajulkisuutta voi olla esimerkiksi kansalaisten toimesta järjestetty mielenosoitus. Valtavirtajulkisuutta hallitsevat poliitikot ja yhteiskunnalliset vaikuttajat, vastajulkisuutta ihmiset.

Vastajulkisuudesta voi tulla valtavirtajulkisuutta sitä kautta, että vallitseva poliittinen järjestelmä nostaa vastajulkisuudessa esiin tuodun asian valtavirtajulkisuuteen. Tämä johtuu usein siitä, että julkinen poliittinen paine olla käsittelemättä asiaa on käynyt liian kovaksi. (Herkman 2011: 80-81.) Tätä kautta tavalliset ihmiset voivat saada asioita hegemoniselle poliittiselle kentälle.

Median ja politiikan suhde voidaan nähdä nyky maailman poliittisella kentällä myös siinä, että Risto Kuneliuksen, Elina Nopparin ja Esa Reunasen mukaan poliitikoille on tärkeää päästä julkisuuteen ja osoittaa siellä osaamisensa (Kunelius, Noppari & Reunanen 2010: 412). Julkisuudessa luodaan mielikuvia, joiden uskotaan vaikuttavan oikeassa päätöksentekotilanteessa. Poliitikko voi julkisuudessa esimerkiksi liioitella närkästyksensä tiettyyn asiaan liittyen ja pyrkii täten julkisuuden kautta vaikuttamaan asioihin. (Kunelius, Noppari & Reunanen 2010: 437.) Suurin vaikutus poliittisella julkisuudella onkin jonkin asian käsittelyn alkuvaiheissa, kun julkisuus onnistuu tuomaan asialle suurta huomiota (Kunelius, Noppari & Reunanen 2012: 447).

Jürgen Habermasin mukaan samalla, kun yksityiselämästä on tullut julkista, myös julkisuus itsessään on muuttunut intiimimmäksi (Habermas 1990/2004: 234). Anu Kantolan mukaan yhteiskunnan julkisuuden muutokseen voi ottaa kaksi katsontakantaa. Joko voidaan katsoa, että ihmiset ovat eristäytyneet koteihinsa tai että uudenlainen julkisuus on avannut meille mahdollisuuksia osallistua siihen enemmän ja tasapuolisemmin. (Kantola 2011a: 11.)

Jos vielä toisen maailmansodan jälkeen elettiin korkeassa modernissa ja julkisuudessa esiinnyttiin arvokkaasti oman yksityisyytensä säilyttäen (Kantola 2011b: 24), notkeassa modernissa julkisuus on hajonnut osajulkisuuksiksi (Kantola 2011b: 28). Notkean modernin julkisuus kulminoituu erilaisissa julkisissa kohuissa ja skandaaleissa. Skandaaleista voidaan erottaa kolme päätyyppiä: seksi-, talous- ja valtaskandaalit. (Kantola 2011b: 29.)

Salli Hakalan mukaan notkean modernin politiikka tarvitsee julkisuutta. Sen kautta luodaan yhteys kannattajiin ja äänestäjiin. (Hakala 2011: 89.) Poliitikon on esiinnyttävä julkisuudessa ja laitettava henkilökohtaisia asioitaan likoon (Hakala 2011: 90). Nykypoliitikot käyttävät mediaa mutkattomasti. Tarvittaessa ei odoteta toimittajan yhteydenottoa, vaan ollaan itse yhteydessä mediaan. Myös kevyempää julkisuutta pyritään saavuttamaan enemmän kuin ennen. Mediassa saatetaan kertoa hyvin hen-

kilökohtaisista asioista sen perusteella, että erilaisiin medioihin ja täten ihmisten silmien alle päästään. (Hakala 2011: 101.) Nykypoliitikko haluaa julkisuuteen, mutta on tietoinen sen ongelmista ja pyrkii tarvittaessa säätelemään julkisuutta (Hakala 2011: 110).

Nick Couldry ja James Curranin mukaan vaihtoehtoisen median tarkoitus on haastaa keskittynyttä mediavaltaa (Couldry & Curran 2003: 7). W. Lance Bennetin mukaan ihminen ei ole enää median sisällön vastaanottaja, vaan tuottaja ja lähetin (Bennett 2003: 34). Kun vastaanottajasta tulee tuottaja, poliittista informaatiota ei säätele enää vain tietty eliitti, vaan siitä tulee demokraattisempaa ja vähemmän editoitua. Yksittäinen ihminen voi kertoa poliittisista kokemuksistaan samaan aikaan pitäen informaation laadun tasokkaana. Pitkässä juoksussa tämä saattaa mullistaa poliittisen mediaympäristön. Enää ei ole kyse siis lukijan osallistumisesta mediaan vain klikkauksien ja äänestyksen muodossa. (Bennett 2003: 35.)

John D. H. Downingin mukaan nykyajan anarkisti miettii ekologisuuden ja tasa-arvon lisäksi esimerkiksi sitä, miten toimia massakulttuurissa, mitä kautta vaikuttaa yhteiskuntaan ja kuinka vastata kultuttamiseen (Downing 2003: 249). Eräissä vanhoissa anarkistisiksi lehdiksi nähtävissä julkaisuissa on huomattu tiettyä ongelmatonta suoruutta. Kansan täytyi vain kuulla viesti ja se ryhtyi toimimaan. (Downing 2003: 250.) Valtio ja valtamedia nähdään tämänkaltaisessa kulttuurissa myrkyttäjinä. Anarkistisena nähtävä media nojaa ruohonjuuritason organisoinnille, itsenäisyydelle ja DIY-henkeen. Toisin kuin valtamedioissa, tällä tavoin saadaan kansan ääni kuuluville heidän itsensä kertomana. (Downing 2003: 251.)

Downingin mukaan anarkistisissa piireissä ei ole tähän mennessä sen suuremmin uhrattu aikaa median miettimiseen (Downing 2003: 253). Kuitenkin monet anarkistit ovat innoittuneet uudemman teknologian antamista mahdollisuuksista. Uudemmillä medioilla on anarkismia ajatellen sellaisia hyviä puolia kuin avoimuus, paikallisen ja globaalin sekoittaminen, itsenäisyys ja se, että se voi nojata täysin sosialistisen anarkismin traditioon. (Downing 2003: 254.)

Curranin mukaan kansalaismedioiden sektori tukee aktivisteja. Näitä aktivistisia organisaatiota voivat olla niin yhteisen mielenkiinnon kohteen jakavat ryhmät, alakulttuuriset verkostot kuin sosiaaliset liikkeet. (Curran 2002/2005: 241.) Näillä kansalaismedioilla voidaan katsoa olevan kolme kerrosta,

jotka myös sekoittuvat keskenään. Ensimmäinen kerros on perinteinen, tiettyyn poliittiseen puolueeseen sidottu media, joka kytkee yhteiskunnan organisaatiot ja median yleisön yhteen. Toinen kerros on alakulttuurin media, joka keskittyy tiettyyn sosiaaliseen ryhmään. Kolmannessa kerroksessa ovat niin sanotut järjestömediat, joiden tarkoitus on pönkittää jotain kollektiivista identiteettiä. Poliittisesti suuntautuneet sekä järjestömediat ovat kuihtumassa, kun taas alakulttuurin mediat kukoistavat. (Curran 2002/2005: 242.)

Kiakkovieraat käyttivät juhlien organisoimisessa hyväkseen valtamedioista poikkeavia viestintäkanavia. Keskustelua juhlista käytiin esimerkiksi Punk in Finland -foorumilla ja Takussa, informaatiota jaettiin juhlia varten perustetussa blogissa. Medioiden sähköistymisen ja yleistymisen vuoksi informaation kulku on nykyään hypernopeaa ja sitä on paljon. Tämän lisäksi se on kaikkien saatavilla. Ainoa mitä tarvitsee, on internetliittymä ja laite, jolla selata mediaa.

Vastakulttuureilla on omat mediasa jotka tukevat ja luovat kulttuuria. Näiden medioiden tarkoitus on, kuten medioiden yleensäkin, jakaa informaatiota. Tämän lisäksi vastamedioiden tarkoitus on ylläpitää kulttuurin sisäistä ja sen ulkopuolelle suunnattua kommunikaatiota. Kuten edellä on tullut ilmi, kulttuuri perustuu kommunikaatiolle.

Myös Salmisen mukaan ihminen on siirtynyt median kuluttajasta sen tuottajaksi (Salminen 2007: 60). Tätä ovat edesauttaneet moninaistuneet viestintävälineet. Erilaisia viestintäkanavia ja medioita on paljon, sekä niiden käyttömahdollisuudet ovat lisääntyneet. Perinteisempiä sähköisiä medioita edustavat tavalliset ja kommunikatiiviset verkkosivut (Takku, blogi), uudempia erilaiset sosiaaliset mediat (Facebook, Twitter) sekä videopalvelut (YouTube). Kaiken lisäksi nämä sähköiset mediat ovat suurimmaksi osaksi täysin ilmaisia ja helppokäyttöisiä. Kun kuka tahansa meistä voi luoda informaatiota internettiin, lähdekriittisyys nousee vielä suurempaan arvoon.

Mediateknologiat mahdollistavat sen, että reaali maailmassa olevaa fyysistä paikkaa ei enää tarvita sosiaaliseen kanssakäymiseen. Tämä ajan ja paikan rajoittamattomuus ei kuitenkaan tarkoita sitä, että julkinen tila lakkaisi olemasta. (Fornäs 1998: 117.) Tila on vain muuttunut ja muuttanut sähköiseen maailmaan. Sähköisessä maailmassa on kuitenkin muistettava se, että siellä vallitsevat lähestulkoon samat säännöt kuin reaali maailmassa. Tästä sääntöjen ymmärtämättömyydestä voi antaa esimerkin

kärjistettyjen mielipiteiden lisääntymisessä. Kehityssuunta tuntuu olevan se, että internetissä mielipiteet esitetään kärkkäämmin (osittain myös viestintävälineen rajoitusten kuten merkkimäärän vuoksi), eikä oteta huomioon sitä, että yksityiseltä tuntuva kirjoittelu on eri lailla julkista kuin ennen, jolloin kärkkäät mielipiteet kerrottiin vain hyvälle ystävälle kahvipöydässä. Tai kuten Häyhtiö asian ilmaisee: verkkopolitikointi on entistä karnevalistisempaa (Häyhtiö 2010: 81).

Kiakkovierasjuhlien tapauksessa julkista on montaa eri astetta. Julkinen riippuu yleisöstä. Jos vastaanottaja on Kiakkovieras, julkista hänelle on esimerkiksi blogi, lehtijutut, Takku. Jos vastaanottaja on tavallinen kansalainen, julkista ovat tällöin vain valtamedioiden lehtijutut. Jos yleisönä taas on anarkisti, hänelle julkista on blogi, Takku, lehtijutut sekä muut sellaiset viestintäkanavat, joista esimerkiksi minä en ole tietoinen. Tällaisia kanavia voivat olla Facebookin salaiset ryhmät, yksityisviestit, puhelinkommunikaatio, kasvokkain kommunikointi ja tietyissä salaisissa paikoissa tapahtuneet kokoontumiset.

Ari Rasimuksen mukaan kollektiivisessa kansalaisaktivismissa käytetään hyväksi mediajulkisuutta yhteisöllisyyden luomiseen. Julkisuuden kautta yksittäiset ihmiset voivat löytää kaltaisiaan yksilöitä, ja täten verkostoituminen mahdollistuu. (Rasimus 2006: 14.) Tämä tarkoittaa sitä, että kun toiminta saatetaan julkisuuteen, toimijat löytävät toisensa. Samoin he saavat vahvistuksen siitä, että maailmassa on juuri minun ajatusmaailmani jakavia ihmisiä. Juuri tästä muodostuu kansalaisaktivismin yhteisöllisyys. Ihminen ei tunne olevansa yksin ajatustensa kanssa, vaan tuntee tekevänsä työtä yhdessä meille yhteisten, tärkeiden asioiden puolesta. (Rasimus 2006: 14-15.)

Kiakkovieraiden tapauksessa tämä tarkoittaa sitä, että kun vaikkapa Kiakkovierasblogi perustettiin, se annettiin julkisuuteen, josta samoin ajattelevat ihmiset voivat sen löytää ja tätä kautta löytää toisensa. Blogin aloittajat ja siihen kirjoittaneet taas saattavat tuntea toisensa jo entuudestaan ja ovat verkostoituneet jossain muualla. Kun Kiakkovierasjuhlat sitten nousivat valtamedioiden kautta vielä suurempaan julkisuuteen, juhliin tuli tätä kautta lisää osallistujia, vielä monimuotoisemmin toimijoita. Verkostoitumisesta kaikkien kesken ei voi välttämättä puhua, mutta kollektiivista kansalaisaktivismia Kiakkovierasjuhlat kokonaisuudessaan olivat.

Julkisuuteen ja tiedon levittämiseen liittyy vastakulttuurin kannalta muutamia ongelmia. Koska julkaisualueet ovat avoimia, kuka tahansa voi luoda tietoa ja kella tahansa on pääsy tähän tietoon. Esimerkiksi Takun kohdalla vaaditaan rekisteröityminen sivustolle kommentointia varten, mutta muuten lähes kaikki materiaali on saatavilla jo sillä, että löytää sivulle. Tämä avoimuus on toki osa vastakulttuuria, mutta jos/kun tieto on kenen tahansa saatavilla, sillä on mahdollisuus päätyä myös väärin käsiin. Tässä tapauksessa poliisin tai patrioottien.

Ongelma on myös siinä, mitä luvun alussa olevan Helsingin Sanomien lainauksen on tarkoitus osoittaa. Julkisuuteen tulemisen jälkeen vastakulttuuri ei voi toimia enää piilossa. Kun vastakulttuurin mediasta tulee julkinen, se saattaa päätyä esimerkiksi Helsingin Sanomien uutiseen ja näin suuren yleisön tietoisuuteen. Kulttuuri joutuu päivänvaloon, jolloin sen toimintaa voi tarkastella paremmin. Ennen maan alla tapahtunut toiminta on nyt kaikkien nähtävillä. Kiakkovierasjuhliin liittyen suurin ongelma tulevaisuudessa tulee olemaan siinä, että nyt kun tiedetään, missä ja miten vastakulttuuri toimii ja viestii, sen konkreettisia ilmentymiä, kuten mielenosoituksia, pystytään hallitsemaan ja tarvittaessa rajoittamaan paremmin.

Julkisuudella on seurauksensa. Esa Reunanen ja Auli Harjun mukaan julkisuus voi toki tuoda valtaa ja tunnettuutta, mutta myös kritikoita ja jopa väkivaltaa (Reunanen & Harju 2012: 147). Tämän lisäksi se, miten julkisuudessa esiinnyttä, vaikuttaa maineeseen. Jos maine menee, menee usein myös uskottavuus. (Reunanen & Harju 2012: 156-157.) Toisaalta se, että maine ja uskottavuus menetetään valtamediassa ja -kulttuurissa, voi olla positiivista vastakulttuurissa. Tämän voi nähdä tarkoittavan sitä, että vastakulttuuri ei ole hyväksytty valtakulttuurissa, mikä taas tarkoittaa sitä, että siinä on jotain sellaista (vallankumouksellista) potentiaalia, minkä valtakulttuuri yrittää nitistää. Tietenkään tämä ei aina pidä paikkaansa.

Julkisuus on kuitenkin ohimenevää. Se, mikä Kiakkovierasjuhlien aikaan oli julkista, ei välttämättä ole julkista enää. Yhteiskunta unohtaa, kun kulttuurin ilmentymä painuu jälleen maan alle. Tämän lisäksi olisi typerää olettaa, että Helsingin Sanomien uutiseen päättymisen jälkeen kyseessä oleva vastakulttuuri ei kehittäisi uusia viestintätapoja ja medioita. Vastakulttuurin ja julkisuuden välisessä suhteessa tuntuu olevan sellainen vallan epätasapaino, että vastakulttuuri saa itse pitkälti määritellä sen, missä ja kuinka paljon se näkyy.

Reunanen ja Harju käyttävät siitä julkisesta ympäristöstä, jossa medioiden kautta poliittisesti toimitaan, nimeä poliittinen mediakulttuuri (Reunanen & Harju 2012: 83). Poliittisessa toiminnassa media ja sen tuoma julkisuus on tärkeää. Tällä julkisuudella voi edistää sekä omaa uraa että niitä asioita, jotka koetaan tärkeiksi (Reunanen & Harju 2012: 84). Aktivistit käyttävät julkisuutta niin oman uskottavuutensa todentamiseen kuin heidän ajamansa asian hyväksyttämiseen julkisesti (Reunanen & Harju 2012: 98). Kiakkovieraiden tapauksessa on kuitenkin otettava huomioon, että juhlien alullepanijat pyrkivät säilyttämään anonymiteettinsa koko ajan, vaikka antoivatkin haastatteluja eri medioille. Toisaalta tällä pyrittiin tuomaan esille nimenomaan asian tärkeys, toisaalta anonymiteetti voi syödä uskottavuutta suuren yleisön silmissä.

Reunanen ja Harju nostavat esille sen seikan, että valtamedia ja yhteiskunta kulkevat käsi kädessä. Media luo niin sanottua yleistä mielipidettä ja yleinen mielipide luo median sisältöä. (Reunanen & Harju 2012: 123.) Käytännössä tämä tarkoittaa sitä, että valtamedioissa uutisoidaan asioista tavalla, joiden oletetaan kiinnostavan mahdollisimman suurta joukkoa kansalaisia. Samalla tämä uutisointi luo yleistä mielipidettä. Me luemme mediasta uutisia, joiden pohjalta muodostamme mielipiteemme.

Salmisen mukaan media pystyy ohjaamaan sitä, miten katsomme maailmaa. Tämä tapahtuu niin, että media nostaa julkisuuteen tiettyjä asioita, jotka sitten omaksumme. Tämä valtavirtaistaa ihmisten maailmankäsitystä ja samankaltaistaa mielipiteitämme. (Salminen 2007: 47-48.) Miten vastamedia voisi tapella tätä dualismia vastaan? Ensimmäinen asia, mikä tulee pitää mielessä, on se, että välttämättä mitään yleistä mielipidettä ei ole. Kuten Fornäsin mukaan ei välttämättä ole mitään valtavirtakulttuuria, me kaikki kuulumme johonkin marginaaliryhmään. Täten on ymmärrettävää, että meille on juuri ne meidän marginaaliryhmiemme omat mediat. Täten vastakulttuuria ja -medioita tarvitaan kulttuurin moninaistamisen lisäksi pitämään yllä näitä kokonaiskulttuurin eri alueita. Medioiden lukumäärä ja niiden maailmankatsomukselliset katsontakannat lisääntyvät koko ajan. Tämän vuoksi vastamedioilla on tärkeä tehtävä yhteiskunnassa. Valtavirrasta poikkeavat mediat voivat monipuolistaa näkemystämme maailmasta ja onnistua luomaan myös kulttuurista monimuotoisuutta.

Salmisen mukaan vastamedian käyttötarpeita on sekä käytännön (organisointi ja koordinointi) että ideologisella tasolla (tunnettuus, tietoisuuden lisääminen, imago, viestintä) (Salminen 2007: 30). Kiakkovierasjuhlien tapauksessa blogia käytettiin tapahtuman organisoimiseen siten, että siellä jaet-

tiin kutsuja, neuvoja ja tapahtuman lähestyessä tarkempia tietoja esimerkiksi tapahtumapaikasta. Blogin ideologinen puoli taas tulee esille tietynlaisessa retoriikassa, tietoisuuksissa ja suorissa kannanotoissa tapahtumiin. Kisastudio toimi taas tilannekohtaisen tiedon levittäjänä sekä osaltaan loi kokonaiskuvaa tapahtumasta sekä niille, jotka olivat paikalla, että niille, jotka eivät paikalle päässeet.

Salminen esittää, että kansalaismedia tarvitsee valtamediaa siksi, että se tuo huomiota (Salminen 2007: 67). Valtamediaan pääseminen tuo huomiota ja julkisuutta vastamedian ajamilla asioille. Kiakovierasblogin tapauksessa tämä näkyi konkreettisesti siinä, että blogin julkaisuja lainattiin moniin eri valtamedioiden julkaisuihin ja blogi taas lainasi näitä julkaisuja omiin julkaisuihinsa. Julkisuutta saatiin nyt kahdella tavalla, sekä valtajulkisuutta että vastajulkisuutta valtajulkisuuden avulla, ikään kuin valtamedioihin pääseminen olisi luonut vastamediasta ja sitä kautta myös tapahtumasta itsestään, vakavammin otettavaa kuvaa. Samaa intertekstuaalisuutta ja julkisuuden luomista nähdään myös siinä, miten esimerkiksi Kisastudio lainasi valtamedioissa julkaistuja uutisia ja valtamediata taas vastamedioiden julkaisuja. Täten julkisuudesta itsestään tuli konkreettinen paikka, jossa tapahtuma tapahtui.

Rasmus näkee, että valtamedian suhde liikkeeseen on kaksijakoinen. Toisaalta se on liikkeen toiminnan väline, toisaalta sen toimintaa ulkoisesti ehdollistava tekijä. (Rasmus 2006: 196.) Poliittista keskustelua käydään yhä enemmän juuri median kautta (Rasmus 2006: 198). Täten jokin marginaalinenkin liike voi päästä mukaan poliittiseen keskusteluun, jos se onnistuu pääsemään mediaan, julkisuuteen. Toimintaa ehdollistavana tekijänä valtamedian voi nähdä siten, että marginaalinen liike ei voi sanoutua irti mediasta ja sen tulee noudattaa median toimintalogiikkaa (Rasmus 2006: 202-203.) Marginaalinen liike on siis riippuvainen mediasta sen antaman julkisuuden vuoksi, mutta liikkeen täytyy noudattaa tiettyjä sääntöjä, että yhteistyö olisi hedelmällistä.

Kuten sanottu, Häyhtiön mukaan internet on sekä viestinnän kanava että paikka missä toimia. (Häyhtiö 2010: 82). Internet on mahdollistanut sen, että kansalaistoiminta on verkostomaista, minkä lisäksi toiminnan liikkeelle paneminen on helpottunut. Internetissä voi levittää itse tuotettua, valtamedioista poikkeavaa vaihtoehtoista sisältöä. Internetin kautta yksittäinen toimija voi saada valtaa. Jos ajettu asia on tarpeeksi samaistuttava, asialle saattaa kerääntyä paljonkin seuraajia. (Häyhtiö 2010: 84.)

Internetissä olevat henkilökohtaiset yhteydet voivat parhaassa tapauksessa kasvaa verkostoksi, joka pystyy konkreettisiin tekoihin (Häyhtiö 2010: 84-85). Kiakkovierasjuhlat on tästä hyvä esimerkki. Internet voi opettaa meidät käyttämään eri medioita, lisäämään poliittista kriittisyyttä sekä luomaan sisältöä erilaisiin medioihin (Häyhtiö 2010: 85).

Jollakin tempauksella saavutettua mediajulkisuutta voi käyttää hyväksi siten, että sillä voi yrittää saada aikaan yhteiskunnallista muutosta, sillä voi yrittää vaikuttaa niin sanottuun yleiseen mielipiteeseen tai sillä voi yrittää saada aikaan vastarinnan ja vallalla olevien välille kommunikaatiota.

3.2 Lyhyesti laista

” ”Poliisi ei tällaisessa tilanteessa halua lähteä provosoimaan, vaan pyrimme vain pitämään tilanteen rauhallisena”, sanoi ylikomisario Mika Kyrönviita. Hän totesi myös, että ihmiset saavat osoittaa mieltään.” (HS0612_1613)

Kuten sanottu, tämän tutkielman tarkoitus ei ole ottaa kantaa siihen, kuka mahdollisesti toimi Kiakkovierasjuhlissa oikein tai väärin. Aineistossa esiintyvät puolin ja toisin heitellyt mielipiteet sekä eri medioissa esiintyvät näkökulmat ovat kuitenkin paikoittain sen verran kärkkäitä, että on hyvä tarkastella muutamia tapahtumaan liittyviä lakeja kevyesti.

Poliisilaissa (22.7.2011/872) säädetään poliisin oikeuksista seuraavaa:

Poliisilla on oikeus eristää tai tyhjentää yleisessä käytössä oleva paikka, jos se on tarpeen yleisen järjestyksen ylläpitämiseksi. Poliisilla on myös oikeus hajottaa väkijoukko, jos kokoontuminen uhkaa yleistä järjestystä, turvallisuutta tai on liikenteen esteenä. Jollei hajaantumismääräystä noudateta, poliisilla on oikeus hajottaa väkijoukko voimakeinoin. Voimakeinoja voidaan käyttää esimerkiksi vastarinnan murtamiseksi ja vaarallisen teon tai tapahtuman estämiseksi. Poliisin tulee kuitenkin ensin varoittaa kohdetta voimakeinojen mahdollisesta käytöstä. Ampuma-asetta poliisi saa käyttää vain silloin, kun mahdollisuutta käyttää lievempiä voimakeinoja ei ole. Väkijoukkoa ei saa hajottaa ampumaseella, ellei aseessa ole kaasupatruunoita tai muita vastaavia ammuksia. Poliisi saa sitoa virkatehtävän kohteena olevan henkilön, muttei tuottaa tälle vaaraa tai tarpeetonta kipua.

Suomen perustuslaissa (11.6.1999/731) säädetään kansalaisen sananvapaudesta ja oikeudesta kokoontua:

Jokaisella ihmisellä on sananvapaus. Tämä tarkoittaa sitä, että saamme ilmaista, julkistaa ja vastaanottaa esimerkiksi tietoja ja viestejä ilman ennakkosensuuria. Meillä on myös vapaus järjestää mielenosoitus sekä osallistua niihin: lupaa ei tarvita.

Kokoontumislaisissa (22.4.1999/530) kuitenkin säädetään että:

Mielenosoituksen, eli yleisen kokouksen, tulee olla avoin ja kokous on järjestettävä rauhanomaisesti, kenenkään turvallisuutta vaarantamatta tai oikeuksia loukkaamatta. Myöskään ympäristölle ei saa aiheuttaa huomattavaa haittaa. Julkisen vallan on turvattava kokoontumisvapauden käyttämistä. Kokouksen järjestäjällä on ilmoitusvelvollisuus. Tämä tarkoittaa sitä, että ulkona, yleisellä paikalla pidettävästä kokouksesta tulee antaa joko suullinen tai kirjallinen ilmoitus poliisille. Jos kokouksen järjestäminen esimerkiksi vaarantaa ihmisten turvallisuuden tai aiheuttaa haittaa omaisuudelle, poliisi voi osoittaa kokoukselle toisen paikan. Järjestäjällä on velvollisuus huolehtia turvallisuudesta ja järjestyksestä. Poliisin tehtävä on kokoontumisvapauden käyttämisen turvaamisen lisäksi valvoa, että järjestäjä täyttää velvollisuutensa. Jollei näin tapahdu, poliisilla on oikeus ryhtyä toimenpiteisiin. Yleiseen kokoukseen ei saa tuoda ampuma-aseita, räjähteitä, teräaseita tai muita sellaisia esineitä ja aineita, joilla voi uhata toisen ihmisen henkeä.

Tietopyyntöön liittyen, laissa viranomaisen toiminnan julkisuudesta (21.5.1999/621) säädetään seuraavaa:

Viranomaisen asiakirja tulee pitää salassa, jos se on lain nojalla määrätty salassa pidettäväksi. Asiakirjaa – tai sen kopiota – ei saa näyttää tai luovuttaa sivullisille. Tämä koskee myös teknisiä yhteyksiä. Salassa pidettäviä tietoja ei saa käyttää hyväksi, eikä myöskään kenenkään vahingoksi.

3.3 Tietopyyntö ja siihen reagointi

”Kytitiikin kiinnostaa!” (KVB_0410)

Yksi oleellinen asia, joka vaikutti Kiakkovierasjuhliin, oli poliisin tietopyyntö. Kaikki lähti siitä, kun Punk in Finland -foorumilla aloitettiin elokuun 21. päivänä keskusteluketju, joka koski Kiakkovie-

rasjuhlia. Ketjun aloitti kutsu suunnittelukokoukseen, joka oli myös tuona samaisena päivänä Kiakkovierasblogin ensimmäinen julkaisu. Parin seuraavan päivän aikana kutsua oli käynyt kommentoimassa muutama ihminen esimerkiksi ”tämä kiinnostaa!”, ”Hahaa! Tää kiinnostaa! Saako ottaa komposiittimailan mukaan?” ja ”Itsehän ajattelin hommata koko varustesetin tänne” -kommentein.

Kolmen elokuisen julkaisun jälkeen Kiakkovierasblogi hiljenee, samoin keskustelu asiasta Punk in Finland -foorumilla. Lokakuun alussa molemmat kanavat aktivoituvat jälleen. Poliisin 3.10.2013 päivätty tietopyyntö ilmestyi ensin Punk in Finland -foorumin keskusteluketjuun, sitten Kiakkovierasblogiin. Tämän jälkeen tietopyyntö levisi erinäisiin sosiaalisiin medioihin. Tietopyynnössä poliisi pyytää muutaman foorumilla kirjoittaneen sähköpostiosoitteita ja/tai käyttäjätunnuksen rekisteröitymistietoja (katso liite II). Foorumilla tietopyynnön julkaissut keskustelija kommentoi pyyntöä seuraavasti:

”Salassapitorikos tai ei, tää on mun mielestä liian paksua. Keskusrikospoliisi vaatii Punk in Finland -keskustelufoorumin ylläpitoa luovuttamaan tähän viestiketjuun postanneiden käyttäjien henkilö- ja tunnistetiedot Pirkanmaan poliisilaitokselle [...] Sakkoa tai enintään vuosi vankeutta, bring it.” (Punk in Finland 3.10.2013.)

Tämän jälkeen tietopyynnöstä – ja siinä sivussa Kiakkovierasjuhlista – uutisoivat monet valtamediat (esimerkiksi Helsingin Sanomat, Aamulehti ja Yle 4.10.2013), mikä nosti suunnitellut juhlat suuremman yleisön tietoisuuteen. Mielenkiintoisinta asiassa on kuitenkin tietopyynnön julkistamisen jälkeen foorumilla käyty keskustelu. Ottaen huomioon, että esimerkiksi punk-kulttuurissa usein käytetään termiä A.C.A.B (All Cop(per)s Are Bastards), poliisi tuli tietopyynnöllään heittäneeksi bensaa liekkeihin. Seuraavat lainaukset ovat ensimmäisiä kommentteja keskusteluketjussa välittömästi tietopyynnön julkistamisen jälkeen:

”Mäkin haluan mukaan moiseen tietopyyntöön [sic]”, ”Itse tapahtuma ei niin hirveesti kiinnosta.”, ”Eikö fobbille oo lähetetty kutsua”, ”Hei, minä lupaan räjäyttää venäläisen atomipommin Tamperella joulukuussa, että minun tietojani kannattaa ehdottomasti urkkia vähän tarkemminkin! Näin vinkkinä!”, ”Ei helvetti sentään. Polttopullot jo täytetty. Huomenna hakemaan radanvarresta sepeliä.” ja ”Threadin alkua lukiessa ehdin jo miettiä, että kyllä näitä väsyneitä ”meen tonne ja olen protesti”

kokoontumisia sitten riittää.. hommat ottiki odottamattoman käänteen paljon mielenkiintoisempaan suuntaan! Kyttä se on natsisika vaikka voissa paistaisi.” (Punk in Finland 3.10.2013.)

Edellä olevat kommentit antavat hyvän kuvan siitä, mitä mieltä poliisin tietopyynnöstä oltiin. Viimeisin lainaus taas kuvastaa sitä, miten Kiakkovierasjuhliin oli ennen tietopyyntöä suhtauduttu ja miten poliisin sekaantuminen asiaan teki koko juhlista paljon mielenkiintoisemman sekä tapahtuman, johon ottaa nyt osaa. Rivien välistä on luettavissa myös innostusta mahdollisiin yhteenottoihin poliisin kanssa. Osaltaan poliisin toimia jollain tavalla ymmärrettiinkin:

”Se, että poliisi lukee nykyään nettikeskusteluja ja reagoi niihin on seurausta siitä, kun Jokelan ja Kauhajoen massamurhien jälkipuinnissa kävi ilmi, miten olematonta Suomen poliisin internet-osaa minen on. En voi hyväksyä tai edes käsittää, miten poliisi kehtaa käyttää saamiaan uusia resursseja tällä tavalla, urkkiakseen tietoja ihmisistä, jotka keskustelevat mielenosoituksesta, jonka on tarkoitus tapahtua joskus tulevaisuudessa.” (Punk in Finland 3.10.2013.)

Tietopyynnön leviäminen eri medioissa ja kiinnostus sekä sitä, että pyyntöön johtanutta keskustelua kohtaan huomattiin myös foorumilla:

”Sosiaalisen median kiinnostus kuormittaa nyt kovasti palvelinta, ei voi mitään.”, ”joo, aika kulovalkean tavoin tää jytky leviää tuolla veispuukissa.”, ”piffi hidastelee ja kirjautuu automaattisesti ulos mun tunnuksilta” sekä ”asioita joista suivaannuin 1. veroeurojeni käyttö poliisien tämänkaltaiseen pelleilyyn 2. piffauskaistani käyttö kaikenmaailman separeiden kylläilyyn tämän pelleilyn vuoksi -> ON AIKA PUDOTTA A POMMEJAAAAAAAAA”. (Punk in Finland 3.10.2013.)

Myös poliisin oikeuksia sekaantua mielenosoitukseen epäiltiin:

”Minkäköhän takia mielenosoitukseen osallistuminen kiinnostaa poliisia? Johtuuko hirmuisten anarkistien mellakoinnin ja kujeilun pelosta? Luulis kuitenkin, että jo perustuslaissa määrätään kokoontumisen vapaus, joten ihmiset saavat mieltää rauhassa osoittaa ilman paskalakkien yysintää. Vai onko jokin Supo määritellyt punkkarit presidentti-instituutiota uhkaavaksi voimaksi ja, että kaikki resurssit on saatava käyttöön? Mun mielestä mitä vähemmän turvajärjestelyihin käytetään rahaa sitä vähemmän poliiseilla on keulunut mopo käsistä. Oon monta kertaa ollut kuokkiksilla ja kerran saanut jopa siellä pampusta vaikka en tehnyt yhtään mitään, joten haista sinä skoude poliisihevosen torttua! Ei mitään järkeä tehdä tällaisia ylilyöntejä. ps. Cocolon/piffin sakkotukikeräyksessä messissä.” (Punk in Finland 4.10.2013.)

Kommentit on kerätty keskustelun sivuilta 1-4 (tähän päivään mennessä sivuja on kertynyt 64 ja viimeinen kommentti on kirjoitettu 12.11.2015). Poliisin tietopyyntö johti siihen, että Kiakkovierasjuhlat saivat etukäteisjulkisuutta – melkeinpä mainosta – hyvin lyhyessä ajassa enemmän, kuin millään vastamedialla tai vastamedioilla olisi voitu saavuttaa. Samoin tietopyyntö johti siihen, että jos mielenosoitus tuntui ”väsyneeltä”, nyt kiinnostus sitä kohtaan kasvoi. Myös kapinoinnin kohde tuntui selkiintyvän. Jos Kiakkovierasblogin ensimmäisissä julkaisuissa kritisoitiin Linnan juhliin osallistuvia ja istuvaa presidenttiä, tässä keskusteluketjussa vihollisena nähdään poliisi, konkreettinen paha jonka kaiken lisäksi tiedettiin olevan osa tulevaa mielenosoitusta.

3.4 Juhlat

Se, miten juhlat etenivät, on selvitettävissä aineiston pohjalta. Juhlat alkoivat Tammelan torilla noin kello 16.00. Väkeä paikalla oli muutamia satoja ihmisiä. Poliisi oli seuraamassa tilannetta. Aloituseriä juhliin esiintyi artisteja. Puoli kuudelta illalla joukko lähti Tammelan torilta Sorsapuistoa kohti. Kiakkovieraiden oman arvion mukaan ihmisiä oli kerääntynyt joukkoon yli viisisataa, poliisin arvion mukaan mielenosoittajia oli noin kolmesataa, joista aktiivisia noin sata.

Kun mielenosoittajat saapuivat Tampere-taltoa ympäröivän aidan äärelle, tapahtui ensimmäinen yhteenotto poliisin kanssa. Kuitenkin tämän jälkeen tilanne rauhoittui ja mielenosoittajat alkoivat tehdä lähtöä Sorsapuistosta Itsenäisyydenkatua pitkin kohti Kyttälänkatua. Kyttälänkadulle pyrkiminen johtui siitä, että poliisi oli estänyt mielenosoittajien pääsyn Hämeenkadulle. Tässä vaiheessa on rikottu Handelsbankenin ja Stockmannin ikkunoita. Tämän jälkeen mielenosoittajat kulkivat Hotelli Tammerin kautta kohti keskustoria. Keskustorilla oltiin noin kello 19.00 ja tässä yhteydessä Vanhan kirkon ikkuna tai ikkunoita on rikottu.

Keskustorilta lähti muutama sata mielenosoittajaa takaisin kohti Sorsapuistoa. Poliisi rakensi sumpun Yliopistonkadulle, mistä mielenosoittajat puskiivat läpi. Tässä kohdin tapahtui toinen suurempi yhteenotto, jossa poliisi ilmeisesti alkoi ottaa mielenosoittajia myös kiinni. Noin kello kahdeksan yksi ihminen jäi poliisihevosen alle, puoli yhdeksän maissa aita revittiin jälleen nurin ja poliisi turvautui pippurikaasuun. Aidan kaatumisista huolimatta mielenosoittajat eivät päässeet – tai eivät halunneet

päästä – missään vaiheessa Tampere-talolle. Vähän ennen yhdeksää illalla Kiakkovierasjuhlat lopuivat.

Juhlissa loukkaantui muutama poliisi ja yksi hevonen sai haavoja jääkiekkomailasta. Kiinniotettuja mielenosoittajia oli 28. Aineelliset vahingot arvioitiin ensin sadoiksi tuhansiksi, mutta suhteellisen pian summa aleni viisimääräiseksi. Kuten sanottu, kyseinen lyhyt kuvaus on koottu aineiston pohjalta pääpiirteittäin antamaan yleinen kuva mielenosoituksen etenemisestä. Absoluuttisesta totuudesta ei tietenkään ole kysymys.

Usein käytetty nimitys Kiakkovierasjuhlien kaltaisesta toiminnasta on kansalaistottelemattomuus, joka tarkoittaa pakottavaa, moraalista tarvetta vastustaa yhteiskunnassa tapahtuvia ja/tai sen sallimia vääriksi nähtyjä asioita protestoimalla niitä julkisesti. Perimmäisenä tarkoituksena on saada jokin muutos aikaan. Tähän pyritään väkivallattomasti ja julkisuutta hyväksi käyttäen. Esimerkkinä kansalaistottelemattomuudesta voidaan antaa vaikkapa Vietnamin sota vastustaneiden opiskelijoiden protestit tai Martin Luther King Jr. ja kansalaisoikeusliike. (Brownlee 2016.) Selvää on, että osa Kiakkovieraista ei tyytynyt pelkkään väkivallattomaan protestointiin.

Rasimuksen mukaan kollektiivinen kansalaisaktivismi poikkeaa perinteisestä poliittisesta aktivismista esimerkiksi siinä, että entisen hierarkkisyyden sijaan kyse on verkostosta, jossa yksilöt eivät ole hierarkkisesti järjestäytyneitä, vaan toimivat yhdessä. Se, miten paljon nämä verkostoon kuuluvat ihmiset toimivat tai ovat kanssakäymisessä keskenään, vaihtelee. Joku voi osallistua toimintaan aktiivisesti, toinen taas vähemmän. (Rasimus 2006: 14.) Esimerkiksi Kiakkovieraiden tapauksessa aktiivinen toimija on järjestämässä juhlia alusta loppuun ja vastaa vaikkapa blogin sisällöstä, kun taas vähemmän aktiivinen toimija vain ilmestyy Kiakkovierasjuhliin tunniksi osoittamaan mieltään.

Rasimus näkee, että erilaisten liikkeiden tarkoituksena on pyrkiä kommunikaatioon hallitsevan järjestelmän kanssa. Täten se, miten protesteihin vastataan, on erittäin tärkeää. Jos protesti esimerkiksi hiljennetään väkivallalla, tuloksena ei ole kovinkaan hedelmällinen keskustelu. (Rasimus 2006: 16.) Herää kysymys, oliko Kiakkovieraiden tarkoituksena lainkaan kommunikaatio hallitsevan järjestelmän kanssa, vai oliko kommunikointitapa vain liian radikaali. Myös poliisin, järjestelmän, tavassa kommunikoida mielenosoittajien kanssa on nähtävissä paljon puutteita. Jos ei oteta huomioon sitä, että tietoja yritettiin saada jo paljon ennen tapahtumaa, myös tapahtumaan varustautuminen hevosin

ja kymmenin poliisiautoin antoi Kiakkovieraille viestin, että valtio on varautunut vastarintaan ja sen nitistämiseen. Nämä lähtökohdat huomioon ottaen yllättävämpää olisi ollut se, jos minkäänlaista konfliktia mielenosoittajien ja hallitsevan järjestelmän kesken ei olisi tapahtunut.

Rasimuksen mukaan suomalaiset liikkeet ovat pääasiassa lainkuuliaisia. Tämä näkyy esimerkiksi siinä, että jos jotain omaisuutta vahingoitetaan, se pyritään korvaamaan. Tätä kautta liike näyttäytyy asiallisena ja vakavasti otettavana, tahona jonka kanssa voidaan käydä neuvotteluja. (Rasimus 2006: 18.) Rasimus kuitenkin myöntää, että kansalaisaktivismi on viime vuosina muuttunut. Esimerkiksi edellä mainitun omaisuuden varjelun sijaan yksityistä omaisuutta voidaan pyrkiä vahingoittamaan tahallaan. (Rasimus 2006: 19.) Sitä ei voi sanoa varmaksi, onko mielenosoitusten tietynlainen väkivaltainen luonne tullut jäädäkseen, mutta Kiakkovieraiden tapauksessakin vain pieni osa mielenosoittajista ryhtyi hajottamaan paikkoja. Täten ei voi puhua yleistäen mielenosoituskulttuurin väkivaltaistumisesta. Se, mikä funktio tällä paikkojen hajottamisella saattoi olla, oli nimenomaan mediaajulkiisuuden saavuttaminen.

Mietittäessä poliisin tietopyyntöä ja sen tarkoitusta tämän kansalaisaktivismin verkostomaisuus nousee hyvin esille. Poliisin tarkoituksena oli saada selville, keitä Kiakkovierasjuhliä järjestäneet ihmiset olivat. Ongelma on kuitenkin siinä, että tällaisella uudentyyppisellä verkostoituneella toiminnalla ei välttämättä ole yhtä tai kahtakaan johtohahmoa, vaan kyse on ryhmästä, jonka toimintaan kaikki siihen kuuluvat yksilöt osallistuvat enemmän tai vähemmän. Tietopyynnössä on juuri se ongelma, että vaikka Punk in Finland -keskusteluketjun olisikin aloittanut tapahtuman järjestäjä tai yksi järjestäjistä, ketjuun kommentoineet eivät välttämättä ole missään oleellisessa roolissa, mitä tulee tapahtuman järjestämiseen. Enemminkin voi nähdä, että tietopyyntöön joutuneiden rooli tapahtumassa on enemmän siihen osallistumista, oman panoksen antamista tähän kollektiivisen toiminnan näkyvään tuotokseen, Kiakkovierasjuhliin.

Jos ennen poliittisessa aktivismissa oli tietty, nähtävissä oleva organisoija tai organisoiva taho, nykyään tämän selville saaminen on vaikeaa jo kollektiivisen kansalaisaktivismin perusluonteen vuoksi. Kaikki osallistuvat, kaikki tekevät. Kiakkovierasjuhlien kaltaisissa tapauksissa tällaisten organisoijien etsiminen on vaikeuden lisäksi myös riskialtista sen vuoksi, että kyseisessä ryhmässä poliisi nähdään tietynlaisena vihollisena, joten poliisin sekaantuminen asioihin aiheuttaa välittömän vastareaktion. Tämän lisäksi kyseessä oleva ryhmä nojaa pitkälti anonymiteettiin niin reaali maailmassa kuin

verkossa, eikä sen moraaliseen luonteeseen kuulu paljastaa, keitä ryhmässä toimijat ovat. Jos esimerkiksi Suomen Vastarintaliikkeellä on nimetty johtaja, tässä vastakulttuurisessa ryhmässä johtajaa ei ole. Ryhmän tapauksessa tällaista johtajaa ei ole jo siitä syystä, että heidän aatemaailmansa nojaa anarkistisen mallin mukaisesti yksilöiden väliseen tasa-arvoisuuteen ja yksilön vapauteen kaikista alistavista tekijöistä. Tiettyjen ihmisten etsiminen tai heidän nimiensä selville saaminen on turhaa myös siksi, että ne, jotka olivat järjestämässä Kiakkovierasjuhlia, eivät välttämättä ole järjestämässä seuraavaa mielenilmausta tai vastakulttuurista tapahtumaa. Kuten vastakulttuuri elää koko ajan, myös ryhmä muuttuu koko ajan ja sen toimijat saattavat vaihtua.

Salmisen mukaan kansalaisosallistumisessa voidaan nähdä niin sovinnaisia kuin epäsovinnaisia tapoja: ihminen voi osallistua yhteiskuntaan sen eri instituutioiden kautta, tai sitten niiden ohi. Vaikka kansalaisten annetaan osallistua yhteiskuntaan ja jopa sen päätöksentekoon, sen täytyy tapahtua tiettyjen sääntöjen mukaan. Jos näitä sääntöjä rikotaan, kyse on aktivismista ja kansalaistottelemattomuudesta. Aktivismilla saa kuitenkin helpommin näkyvyyttä kuin perinteisellä toiminnalla. (Salminen 2007: 46.)

Kansalaisliikkeet voivat pyrkiä sekä nopeaan että pitkäjänteisempään vaikuttamiseen. Nopeasta vaikuttamispyrkimyksestä voi antaa esimerkkinä mielenosoituksen, pitkäjänteisestä taas vaaleihin osallistumisen. (Salminen 2007: 47.) Täten Kiakkovierasjuhlat pyrki nopeaan vaikuttamiseen, mikä näkyy konkreettisesti esimerkiksi blogin elinkaareissa ja käyttötarkoituksessa. Kuitenkaan tämä nopeaan vaikuttamiseen pyrkivä toiminta ei sulje pois sitä, etteikö jossain voisi olla myös pitkäjänteisempään vaikuttamiseen tähtäävää toimintaa.

Tapio Keskitalo katsoo liikkeen eroavan kollektiivisesta toiminnasta siten, että kollektiivinen toiminta ilmenee hetkellisinä turskahduksena kulttuurissamme. Liike taas viittaa sellaisiin toiminnan muotoihin, joilla pyritään saamaan aikaan sosiaalista muutosta. Usein tämä muutokseen pyrkiminen aiheuttaa konflikteja. Liikkeen toimintaa kannattelee yhteinen käsitys siitä, mitä tavoitteet ovat ja miten niihin päästään. Lisäksi liikkeen erottaa muusta kollektiivisesta toiminnasta sen jatkuvuus. (Keskitalo 2008: 6.)

Kiakkovierasjuhlat näyttää täyttävän liikkeen kriteerit. Kyseessä ei ollut vain yksittäinen mielenilmaus Tampereella tai sen lähialueilla, vaan vastakulttuurista liikehdintää on ollut jo usean vuoden

ajan. Tämän lisäksi Kiakkovierasjuhlilla on sekä historia että jatkumo, vanha ja uusi kuokkavierasperinne. Kuitenkaan Kiakkovierasjuhlia ei voi pitää liikkeenä, vaan enemmänkin kollektiivisena toimintana jo sen parviosallistumisaspektin vuoksi. Tämän lisäksi näen, että Kiakkovieraiden monet eri intressit aiheuttivat hajontaa ryhmän sisällä, mikä voi tulevaisuudessa johtaa ryhmän murenemiseen ja pahimmassa tapauksessa lakkaamiseen.

Keskitalo käyttää termiä 'uusi politiikka'. Tällainen politiikka ottaa lähtökohdaksi yksilön ja hänen valintansa. Täten henkilökohtaisesta tulee poliittista. (Keskitalo 2008: 10.) Tätä uutta poliittisuutta voi olla nykyaikana oikeastaan mikä tahansa asia, joka keksitään liittää poliittisuuteen. Kasvissyönnön ja turkiksista kieltäytyminen ovat vanhempia esimerkkejä. Anarkistisena esimerkkinä esiin voi nostaa äänestämisestä kieltäytymisen. Uudempaa uutta poliittisuutta edustaa vaikkapa elektroniikan valitseminen sen perusteella, sisältääkö se hämärissä olosuhteissa kaivettuja ja tuotettuja metalleja vai ei.

Väkivalta johti Kiakkovieraiden sisäiseen hajontaan, mikäli valitsemieni medioiden aineistoa on uskominen. Niin Aamulehden, Helsingin Sanomien kuin Kisastudion aineistosta löytyy maininta Vanhan kirkon ikkunoista. Helsingin Sanomat puhuu yhdestä rikotusta ikkunasta. Aamulehti kertoo, että rikottuja ikkunoita olisi ollut useita ja että osa mielenosoittajista alkoi buuata siinä vaiheessa, kun ikkunoita alettiin rikkoa. Myös Kisastudio mainitsee asian ja käyttää ikkunan/ikkunoiden rikkojasta nimitystä "neropatti" negatiiviseen sävyyn. Oli syynä Vanhan kirkon ikkunoiden rikkominen tai ei, ilmeisesti tässä vaiheessa kuitenkin osa mielenosoittajista ei ole päättänyt jatkaa matkaansa takaisin Sorsapuistoon.

4 AINEISTO

Olen rajannut aineistoni käsittämään Kiakkovierasblogin sisällön, Aamulehden ja Helsingin Sanomien verkkolehtien uutiset aiheesta sekä Takun kohdalla Kiakkovierasjuhlien kisastudion. Blogin olen valinnut siitä syystä, että se toimi juhlien järjestäjien virallisena äänenä. Kiakkovierasblogin ja Kisastudion välillä on nähtävissä suora suhde. Kun Kiakkovierasblogi hiljenee juhlien ajaksi, Kisastudio aktivoituu. Kun Kisastudio lopettaa juhlien loppuessa, Kiakkovierasblogi aktivoituu vielä hetkeksi. Aamulehti tuo aineistoon paikallisuutta, Helsingin Sanomat valtakunnallisuutta. Tämän lisäksi tutkielmassa on satunnaisia artikkeleita muista julkaisuista. Nämä eivät kuulu tutkittavaan aineistoon, vaan niiden tarkoituksena on palvella jotain toista funktiota.

Olen kerännyt aineistoni syksyllä 2014. Sen lisäksi, että aineisto koostuu vain verkossa julkaistuista uutisista, olen rajannut aineistoni koskemaan pääasiassa sekä juhlia edeltävää että juhlien aikaista uutisointia. Juhlien aikaiseen uutisointiin olen laskenut mukaan myös muutama päivä juhlien jälkeen julkaistut uutiset. Itsenäisyyspäivää seuranneen viikonlopun jälkeisiä uutisia en ole ottanut mukaan, ellei niillä ole ollut erityistä painoarvoa.

Jälkiuutisoinnin olen jättänyt pois siksi, että vaikka uutisointi eri medioissa jatkui vielä viikkoja juhlien jälkeenkin, tuolloin tietynlainen uutisen elementti oli tippunut jutuista pois, ja sävy oli muuttunut enemmän analyttiseksi ja spekuloiivaksi (miksi näin tapahtui, kuka on vastuussa). Juhlia edeltävän uutisoinnin olen ottanut mukaan tutkimukseen siksi, että se on mielestäni olennainen osa juhlien luomista.

Vaikka aineisto on pääasiassa rajattu muutamaan päivään, olen kuitenkin katsonut tärkeäksi ottaa aineistoon mukaan sellaiset joulukuun kuudennen päivän jälkeen julkaistut uutiset, joista voi saada tärkeää informaatiota itse juhlan tapahtumista. Tämä tarkoittaa käytännössä sitä, että jutussa täytyy olla uutisen sävy ja sen tulee sisältää nimenomaan informaatiota juhlista. Aineistoa kerätessä huomasin, että ajallisesti tämä tarkoittaa valtamedioiden kohdalla pääasiassa joulukuun seitsemättä ja kahdeksatta päivää. Jo maanantaihin, yhdeksänteen päivään, mennessä mielenilmaukseen liittyvät valtamedioissa julkaistut jutut olivat pääsääntöisesti saaneet analysoivamman ja jopa syyttävän sävyn. Täten olen jättänyt kahdeksannen päivän jälkeisen aineiston pois, ellei se nimenomaan kerro jotain hyvin olennaista juhlista. Kiakkovierasblogin osalta juhlia edeltävää aineistoa on enemmän kuin juhlien aikaista tai jälkeistä. Tämä selittyy sillä, että blogi oli luotu vain juhlia varten. Kisastudio taas keskittyy vain joulukuun kuudenteen päivään, nimenomaan juhlien aikaiseen uutisointiin.

Lehtosen mukaan tekstillä voidaan tarkoittaa niin oraalista, kuvallista kuin kirjoitettua materiaalia. Jo tämä olomuoto määrittelee sen, miten suhtaudumme tekstiin. (Lehtonen 2000: 89.) Tässä tutkielmassa analysoidaan nimenomaan kirjoitettuja mediatekstejä. Tämä jaotteluni esimerkiksi kuvan ja kirjoitetun tekstin välillä nousee siitä, että kuvat ja videot tässä tapauksessa ovat suhteellisen totuudenmukaisia kuvauksia tapahtumista, kun taas kirjoitetussa tekstissä nousee esille enemmän tiettyyn diskurssiin nojaavia asemoiteja. Tämä ei tietenkään sulje pois sitä, etteikö kuvissa diskursseja olisi tai etteivätkö ne olisi asemoitu jollain tietyllä tavalla. Kuvien ja videoiden tutkiminen ei ole tämän tutkielman tehtävä. Huomionarvoista on se, että kuvatestit ja videoihin liitetyt tekstit kuuluvat tutkimaani aineistoon. Jättämällä itse kuvat ja videot pois tästä aineistosta saadaan paremmin esille se, miten Kiakkovieraita kuvattiin juuri kirjoitetun tekstin kautta. Aineistoa kerätessäni huomasin juuri tämän tekstuaalisen sekavuuden ja nimeämisten paikoittaisen jyrkkyyden olevan mielenkiintoisin aineistosta nouseva asia.

Olen jättänyt aineistosta pois kuvien ja videoiden lisäksi myös uutisten kommenttiosuudet. Tarkoitukseni ei ole analysoida tekstiä tuottavaa tai siihen reagoivaa ihmistä, vaan sitä, mitä tekstillä tehdään, mitä teksti itsessään tekee. En tule selvittämään esimerkiksi sitä, kuka minkäkin uutisen on kirjoittanut. Tutkin aineistoa uutisina. Tutkimuksen asetelma on se, että julkaisuissa ei puhu toimittaja ihmisenä, vaan toimittaja uutisen tuottajana. Myös vastamedioista kerättyyn aineistoon tämä kasvotomuuteen nojaava raja toimii hyvin. Blogi on kirjoitettu anonymisti, samoin Kiakkovierasjuhlien kisastudio. Anonymiteetti ei tietenkään tarkoita sitä, etteikö aineistossa kuuluisi erilaisia äänensävyjä.

4.1 Tutkielmaan liittyvien vastamedioiden lyhyt esittely

Juhlia varten perustettu Kiakkovierasblogi löytyy osoitteesta <https://kiakkovierasjuhlat.noblogs.org/> Blogin usein kysytyt kysymykset -kohdassa blogin pitäjät määrittelevät Kiakkovierasjuhlia ja niiden sanomaa seuraavasti:

”Haluamme kritisoida eduskunnan ja vuorineuvoksien pröystäilyspektaakkelia. He juhliivat kun me maksamme viulut. Julkisten palveluiden alasajo ja yksityistäminen on osa työväenluokan sadan vuoden aikana saavuttamien voittojen murentamista. Meitä yritetään kääntää toisiamme vastaan pelottelemalla huonolla tulevaisuudella, syrjäytymisellä, maahanmuuttajilla ja kerjäläisillä; keskiluokasta putoamisella. [...] Kiakkovierasjuhlia on järjestämässä joukko ihmisiä erilaisista taustoista. Poliittisesti meitä yhdistää unelma vapaudesta ja luokattomasta yhteiskunnasta, jossa ihmiset ovat tasavertaisia ja voivat aidosti päättää ympäristöönsä ja itseensä liittyvistä asioista. [...] Kiakkovierasjuhlat on tamperelaisen Kiakkokansan vastaus Helsingin herroille ja niille maakuntatason pyrkyreille, joita harmittaa kun Tampereelta ei löydy Ideaparkia

hehkeämpää ostosbulevardia ja Ansiokalliota kummempaa rikkaiden kvarteeria.” (Kiakkovierasblogi 2013)

Kiakkovierasblogi on tätä tiettyä mielenilmausta varten perustettu blogi, jonka tarkoituksena oli toimia tapahtumaan liittyvän tiedon levittämiskanavana.

Takku on oman kuvauksensa mukaan:

”[...] tee-se-itse mediaprojekti, joka sanojen voimalla haluaa rohkaista meitä tavallisia ihmisiä välittömään, puolue-, ammattiliitto- ja järjestötoiminnasta riippumattomaan kapinaan (itse)tuhoisaa (epä)todellisuutta vastaan. Takun tarkoituksena on pyrkiä luomaan toimintaa, keskustelua ja kritiikkiä, ei ideologisia rakennelmia tai dogmeja. Haluamme edistää tasavertaisten yksilöiden ruohonjuuritasolla rakentuvaa antiautoritääristä toimintaa, antamatta tilaa erilaisille valtapyrkyreille. Tästä syystä jätämme julkaisematta ja poistamme kaiken rasistisen ja seksistisen paskan, eri puolueiden ja niiden nuorisojärjestöjen mainokset, sekä kaikenlaisen pohjoisko-reahehkutuksen ja ekofasismien (ja muun vastaavan). Kuka tahansa edellä mainitun hyväksyvä voi osallistua sisällön tekemiseen lähettämällä uutisia, pohdintoja, tapahtumia, kuvia, ääntä, julisteita, pamfletteja, linkkejä jne.. [sic] [...] Kollektiivi moderoi keskustelua ja sisältöä Takussa. Artikkeleiden kommentteja moderoidaan hieman ankarammalla kädellä kuin foorumia.” (Takku 2013)

Takku on siis kaikille käyttäjille avoin verkkosivusto, jota kuitenkin nimettömänä pysyttelevä ryhmä valvoo.

4.2 Aineiston kerääminen

Aineistoni on kerätty sähköisesti siksi, että suurin osa uutisoinnista tapahtui samaan aikaan reaali maailman tapahtumien kanssa. Tämän lisäksi kaksi valitsemistani medioista toimivat vain sähköisessä muodossa. On totta, etten ole koonnut aineistoani välittömästi niiden julkaisujen jälkeen. Tämä luo sen mahdollisuuden, että muutoksia alkuperäisiin julkaisuihin on voitu tehdä. Tämä muutoksen mahdollisuus liittyy pääasiassa valtamedioihin. Luotan kuitenkin hyvään journalistiseen tapaan ja uskon, että jos muutoksia sanomalehtien julkaisuihin on tehty, ne ovat vähäisiä ja tyypiltään alkuperäistä uutista täydentäviä. Viittauslistoissa aineisto on järjestetty alkuperäisen julkaisupäivän ja -ajan mukaan. Vastamedioiden osalta mitään muutoksia alkuperäisiin julkaisuihin ei ole tehty. Ainoa poikkeus on Kisastudion yksi vanhentunut kuva. Asia käsitellään kvantitatiivisessa katsauksessa.

Aineistoni keruun vahvuus on siinä, että luulen saaneeni kaiken halutun aineiston kuvatulta aikaväliltä haltuuni käyttämälläni menetelmällä. Olen tarkastanut tulokset kuluneiden vuosien aikana muuttamaan otteeseen välttääkseni aineistoon kuuluvien artikkeleiden puuttumisen. Jokaisella kerralla

olen päätynyt samoihin artikkeleihin ja samoihin määriin. Kun aloitin aineiston keräämisen, tallensin löytämäni materiaalin sellaisenaan itselleni. Täten uutiset ovat näiden kuluneiden vuosien aikana pysyneet muuttumattomina alkusyksystä 2014 lähtien.

Kiakkovierasblogin aineiston kerääminen oli helppoa. Aineisto kattaa kaikki blogin julkaisut. Blogiin liittyvät yleiset tiedot eivät kuulu analysoitavaan aineistoon. Kiakkovierasblogin ensimmäinen julkaisu on elokuulta 2013. Elokuulla julkaisuja on kolme, syyskuun on hiljaista. Lokakuussa blogi aktivoituu jälleen, tällöin julkaisuja on kahdeksan. Marraskuussa julkaisuja on neljätoista ja joulukuussa vielä kaksitoista. Tämän jälkeen blogi hiljenee. Julkaisuja on yhteensä 37. Julkaisuja on paljon ennen juhlia ja muutama juhlien jälkeen. Juhlien ajalta julkaisuja ei ole.

Blogi sisältää paljon kuvia, pääasiassa tulostettavaksi kehoitettua materiaalia, kuten lehtisiä, naama-reita ja erilaisia kutsuja. Huomionarvoista on se, että syyskuussa blogissa ei ole lainkaan julkaisuja, kun se sitten lokakuussa jälleen aktivoituu. Samaan aikaan tietopyyntö julkistettiin. Onko syyskuun hiljaisuuden takana mahdollinen poliisitutkinta vai saiko blogi vain uuden kipinän juuri tietopyynnöstä? Julkaisujen loppumisesta joulukuun seitsemänteen päivään voi päätellä sen, että blogi oli tarkoitettu vain ja ainoastaan juhlia varten.

Aineistoa Takusta etsiessäni hain tuloksia sanalla 'kiakkovierasjuhlat'. Tuloksista mielenkiintoisimmat olivat ketjut *Kiakkovierasjuhlien mediaseuranta* sekä *Kiakkovierasjuhlat onnistuivat yli odotusteni*. Hakutuloksia oli ymmärrettävästi todella paljon mutta suurin osa niistä kuitenkin viittaa juuri näihin kahteen ketjuun. Tässä törmäsin ongelmaan. Kirjoittelua aiheesta on paljon, mutta miten rajata se? Sen lisäksi suurin osa ennen juhlia julkaistuista kirjoituksista oli lähinnä valtamedioissa julkaistuja uutisia ja niiden kommentointia. Toinen suuri osa julkaisuista oli blogin julkaisujen suoraa jakamista vain eri alustalle. Koska näin tässä ennen juhlia tapahtuneessa keskustelussa tulevan selvää aineistollista kaksoiskappaletta, se rajautui pois aineistosta.

Mielenkiintoisin ja informatiivisin löytö oli kuitenkin *Kiakkovierasjuhlien kisastudio*. Se antaa kattavan kuvan siitä, miten juhlat ovat juhlijoiden näkökulmasta edenneet. Kisastudio sisältää päivitystä juhlista jopa vain muutaman minuutin välein. Sisällöltään se on normaaleja päivityksiä, lainattuja twiitteja sekä linkkejä muiden medioiden uutisiin. Tämän lisäksi se tuntuu jatkavan juhliin liittyvää vastamediallista uutisointia siitä, mihin Kiakkovierasblogissa jäätiin. Sama toistui myös juhlien jälkeen, kun Kisastudio hiljeni ja Kiakkovierasblogi aktivoitui vielä hetkeksi. Myös tässä aineistossa

tulee hyvin esille tapahtumasta uutisoineiden eri medioiden käymä keskinäinen vuoropuhelu, aineiston intertekstuaalisuus. Takun kisastudion julkaisuja on yhteensä 47.

Kuten muussakin aineistossa, keskityin Aamulehdenkin osalta uutisointiin ajalta ennen juhlia ja juhlien aikana. Aineistoa kerätessäni käytin hakusanoja 'kiakkovierasjuhlat', 'itsenäisyyspäivä', 'anarkistit' ja 'kiakkovieraat'. Näillä hakusanoilla saamieni tulosten lisäksi olen sukkuloinut hakutuloksissa suositeltuihin, aiheeseen liittyviin muihin uutisiin. Kuten sanottua, olen rajannut aineistosta pois kaikki mielipidekirjoitukset tai muut vastaavat mielipiteinä pidettävät julkaisut ja ei-uutiselliset artikkelit pitääkseni aineiston mahdollisimman uutispainotteisena. Samaa menetelmää käytin Helsingin Sanomien aineistoa kerätessäni. Aamulehden aineistoa on kahdenkymmenenseitsemän artikkelin verran, joista kaksikymmentäviisi on julkaistu joulukuussa.

Helsingin Sanomien aineisto on kerätty samalla menetelmällä ja hakusanoilla kuin Aamulehden artikkelit. Aineistoa kertyi kaksikymmentäkaksi artikkelia, joista kaikki muut, paitsi yksi on julkaistu joulukuun alussa.

5 ANALYYSIT

Tekemäni tutkimus on pääasiassa kvalitatiivista, menetelminä käytän sisällön erittelyä ja sisällönanalyysia sekä diskurssianalyysia. Analyysini etenevät kvantitatiivisesta katsauksesta sisällön erittelyyn ja sisällönanalyysiin ja siitä diskurssianalyysiin. Kvantitatiivinen katsaus pyrkii vain kuvaamaan aineistoa. Sisällön erittely ja sisällönanalyysi keräävät tiedot nimeämisistä ja diskurssianalyysi pyrkii nostamaan Kiakkovieraiden kuvauksiin liittyviä sävyeroja.

Laadullinen tutkimus tarkoittaa aineiston ja analyysin kuvausta ilman numeroita. Tämä ei kuitenkaan sulje pois sitä, etteikö aineistoa voisi käsitellä samalla myös kvantitatiivisesti. (Eskola & Suoranta 1998: 13.) Laadullisella aineistolla tarkoitetaan yksinkertaisimmillaan aineistoa, joka koostuu teksteistä. Tutkimussuunnitelma etenee usein yhtä matkaa tutkimushankkeen kanssa. (Eskola & Suoranta 1998: 15.) Tällä tarkoitetaan sitä, että kvalitatiivinen tutkimus on enemmän prosessi kuin jonkin tietyn aineiston analysointia jollakin ennalta lukkoon lyödyllä menetelmällä (Eskola & Suoranta 1998: 16).

Tutkijan asema laadullisessa tutkimuksessa tulee punnita. Tutkija voi pyrkiä täydelliseen objektiivisuuteen ja tutkia aihettaan täysin sen ulkopuolelta. Laadullisessa tutkimuksessa objektiivisuus kuitenkin tarkoittaa enemmän sitä, että tutkijan tulee eriyttää itsensä aiheesta niin, etteivät tutkijan omat uskomukset tai mielipiteet määrittele tutkimuksen suuntaa. Täten objektiivisuus syntyy juuri oman itsensä subjektiivisuuden ymmärtämisen kautta. (Eskola & Suoranta 1998: 17.)

Aineistolähtöinen analyysi tarkoittaa sitä, että tutkija lähtee niin sanotusti tyhjältä pöydältä, ja teoria ja tutkimus rakennetaan aineistosta käsin. Tällöin aineisto on kuitenkin tarkkaan rajattava, ettei tutkimus leviä täysin käsiin. (Eskola & Suoranta 1998: 19.) Tässä tutkielmassa mukaan on otettu kaikki aineiston alkuperäisten julkaisujen teksti. Tekstillä tarkoitetaan kirjoitetuista sanoista ja lauseista koostuvaa materiaalia. Tutkimuksen ulkopuolelle ovat rajautuneet kuvat ja videot, mahdolliset kommentoinnit tai jopa se, kuka tekstin on kirjoittanut. Tämän lisäksi tutkielma keskittyy nimenomaan ja ainoastaan Kiakkovieraisiin.

Laadulliseen ja eritoten aineistolähtöiseen analyysiin liittyy usein se, että mitään ennalta määriteltyä hypoteesia ei ole (Eskola & Suoranta 1998: 19). Tässä tutkielmassa tutkimus lähti liikkeelle siitä, että

minua kiinnosti Kiakkovierasjuhlat kulttuurisena ilmiönä. Tästä innostuneena päätin tehdä aiheeseen liittyvää mediatekstitutkimusta muutamasta sanomalehdestä. Kuitenkin näitä sanomalehtien uutisointeja tutkittuani minua alkoi kiinnostaa myös Kiakkovieraiden itsensä näkökulma lisänä tähän valtamedian näkökulmaan. Täten aineisto määritteli tutkimusta pitkälti jo sen alkuvaiheessa. Tutkielmani asetelma ei tietenkään tarkoita sitä, että minun analyysini tai edes aineistoni olisi ainoa mahdollinen tapa, jolla Kiakkovierasjuhliin liittyviä mediatekstejä tutkia. Joku voisi keskittyä pelkästään valtamedioiden uutisointiin, joku voisi ottaa täysin vastakulttuurisen näkökulman ja tutkia sitä, miten Kiakkovierasjuhlat vastakulttuurin edustajien mielestä menivät ja mitä niillä saatiin vastakulttuurisesti aikaan. Kuten sanottu, tässä tutkielmassa ei tutkita kyseessä olevan aineiston kuvia tai videoita, mikä jo sinällään olisi mielenkiintoinen tutkimuksen aihe.

Tutkijan asema laadullisessa tutkimuksessa on vapaampi kuin niin sanotuissa kovissa tieteissä. Tämä vapaus antaa joustavuutta niin suunnittelun kuin toteutuksen kannalta. Kuitenkin tämä vapaus tuo mukanaan myös vastuun. Tutkija on täysin vastuussa tutkimuksen onnistumisesta. Tutkijan tulee käyttää mielikuvitustaan niin menetelmien kuin vaikkapa kirjoitustavan kanssa. (Eskola & Suoranta 1998: 20.) Laadullista tutkimusta on kritisoitu subjektiivisena tiedontuottamistapana (Eskola & Suoranta 1998: 21). Kuitenkin tutkija- ja aineistolähtöisillä menetelmillä voidaan saada selville jotain, mitä muuten ei välttämättä saataisi selville (Eskola & Suoranta 1998: 22). Tässä tutkielmassa tulee ilmi nimeämisten lukumäärät (mikä sinänsä kertoo, miten paljon tiettyä nimeämistä käytettiin) mutta myös se, mitä tällä nimeämisellä saatiin aikaan. Täten määrällinen ja laadullinen tutkimus käyvät tietyssä määrin tutkielmassani käsi kädessä. Laadullinen tutkimus pyrkii tuomaan aineistosta esille sen tarinan (Eskola & Suoranta 1998: 23).

Laadullisessa analyysissä tietty vapaus voi johtaa siihen, että tutkimuksesta ei tule järjestelmällinen. Tutkijan tuleekin käyttää intuitiotaan. (Ehrnrooth 1990: 31.) Kun yhdistetään intuitio ja tarkka analyysi, tuloksena on useimmiten hyvää tutkimusta. Intuitivisti kysyy ja olettaa, analyytikko vastaa näihin kysymyksiin tieteellisen testaamisen kautta. (Ehrnrooth 1990: 32.) Intuitio on kuitenkin ulkoistettava. Käytännössä tämä tarkoittaa ajatusten uloskirjoittamista tutkimukseen. Kun ajatukset kirjoitetaan ulos, niitä voi tarkastella konkreettisesti. (Ehrnrooth 1990: 34.)

Laadullisen tutkimuksen aineisto voidaan katsoa kattavaksi silloin, kun se pystyy vastaamaan tutkimusongelmaan (Eskola & Suoranta 1998: 60). Aineiston koko määrittyy tähän samaan nojaten. Aineisto on tarpeeksi suuri silloin, kun se onnistuu kuvaamaan tapahtumaa, ymmärtämään toimintaa ja antamaan tulkinnan tutkimuksen kohteena olevasta ilmiöstä. (Eskola & Suoranta 1998: 61.) Laadullisessa tutkimuksessa aineiston riittävyyden yhteydessä puhutaan paljon myös saturaatiosta, eli siitä, kun aineisto on niin kattava, että uudet tapaukset eivät tuota enää uutta tietoa liittyen tutkimusongelmaan (Eskola & Suoranta 1998: 62).

Laadullisessa tutkimuksessa on se ongelma, että aineistoa löytyisi aina vain lisää. Tässä apuun tulee tarvittavat aineiston rajaukset. (Eskola & Suoranta 1998: 65.) Tämän tutkielman puitteissa olen rajannut aineistoa esimerkiksi keskittyen pelkkään kirjoitettuun tekstiin. Tämän lisäksi olen rajannut aineistosta pois mielipidekirjoitukset sekä selvät julkaisujen kaksoiskappaleet.

Koska laadullinen tutkimus on tapaustutkimusta, sen pohjalta ei voida vetää yleistyksiä. Tämä ei tietenkään poista sitä tosiseikkaa, etteikö tutkimusta voisi soveltaa esimerkiksi johonkin saman tyyppiin tapahtumaan. (Eskola & Suoranta 1998: 66.) Esimerkiksi tässä tutkielmassa on viitteitä muihin saman alan samankaltaisiin tutkimuksiin. Tutkielma pohjaa niin mediatekstien analyysiin, kuokkavierasjuhlaperinteeseen kuin vaikkapa yleiseen kulttuurin tutkimiseen.

Tässä tutkielmassa on huomattavissa etnografisia piirteitä. Etnografia tarkoittaa sitä, kun tutkitaan täysin luonnollisissa sosiaalisissa oloissa tapahtuvaa tapahtumaa (Eskola & Suoranta 1998: 104). Etnografiassa tutkija elää tutkimassaan yhteisössä ja yrittää oppia sen kulttuurin sisältä päin ja luoda tästä kokonaisvaltaisen kuvauksen. Ongelmaksi muodostuu se, että tutkimuksesta saattaa tulla liian subjektiivinen tai sitten se todella vain kuvaa tutkittavaa ilmiötä. (Eskola & Suoranta 1998: 106.) Esimerkiksi minä voisin kirjoittaa reilut sata sivua Kiakkovierasjuhlista ja yrittää kuvata tapahtumaa mahdollisimman laajasti ja eksaktisti. Kyseessä ei kuitenkaan tällöin olisi tutkimus.

Laadullisen aineiston analyysit ovat usein kuvailevia. Nykyaikainen laadullinen analyysi keskittyy aineistossa ilmeneviin eroihin ja moninaisuuteen. Kun tutkitaan tekstejä, teksti tulee ymmärtää osana sosiaalista toimintaa ja todellisuuden rakentamista. Tämä diskursiivinen lukutapa ymmärtää tekstin kulttuurituotteena. (Eskola & Suoranta 1998: 140.) Tällöin vastaukseksi ei etsitä yhtä totuutta, vaan monia eri totuuksia ja merkityksiä. Diskursiivisessa ajattelussa teksti ei siis ole vain todellisuuden

toistamista, vaan se tuotetaan ja se tuottaa sosiaalista todellisuutta. Täten yksi teksti luo vain yhden version tapahtumista. (Eskola & Suoranta 1998: 141.) Tekstillä on aina myös jokin tehtävä (Eskola & Suoranta 1998: 142). Laadullisessa analyysissä tulkitaan jo kertaalleen tulkittua tekstiä (Eskola & Suoranta 1998: 149). Tällä tarkoitetaan sitä, että joku on tehnyt jostain ilmiöstä oman tulkintansa (Aamulehden toimittaja Kiakkovieraista) jota minä sitten tulkitseen (miten toimittaja on kuvannut Kiakkovieraita).

Tutkija käy laadullisessa analyysissä dialogia aineiston kanssa (Ehrnrooth 1990: 36). Tutkimuksen tekeminen alkaa useimmiten siitä, että kun aineisto on kerätty, se käsitellään niin, että siitä karsitaan kaikki turha pois. Tällä turhalla tarkoitetaan nimenomaan sitä aineiston aineista, joka ei vastaa tutkimuskysymykseen. (Ehrnrooth 1990: 37.) Tämän käsittelyn jälkeen siirrytään analyysiin, joka toimii useimmiten mikro- ja makrotasolla. (Ehrnrooth 1990: 38). Mikrotasolla tarkoitetaan tämän tutkielman tapauksessa sitä, miten Kiakkovieraat yksinkertaisesti nimettiin aineistossa. Makrotasoksi taas voidaan katsoa se, miten Kiakkovieraat kuvattiin laajemmissa tekstikokonaisuuksissa.

Analyysia voi tehdä kahdella tapaa. Ensimmäinen tapa on sellainen, että analyysivaiheessa aineistosta tehdään tulkintoja. Toinen tapa on sellainen, että analyysivaiheessa aineistosta kerätään tutkimukseen liittyvä aines ja tästä luodaan dataa. Tämän datan pohjalta tehdään tulkinnat erillään aineksen keuruusta. (Eskola & Suoranta 1998: 151.) Sisällön erittelyn ja sisällönanalyysin kohdalla olen luonut ensin datan, jota analysoin. Diskurssianalyysin kohdalla taas olen tehnyt tulkintoja (erotellut diskursseja) jo analyysivaiheessa.

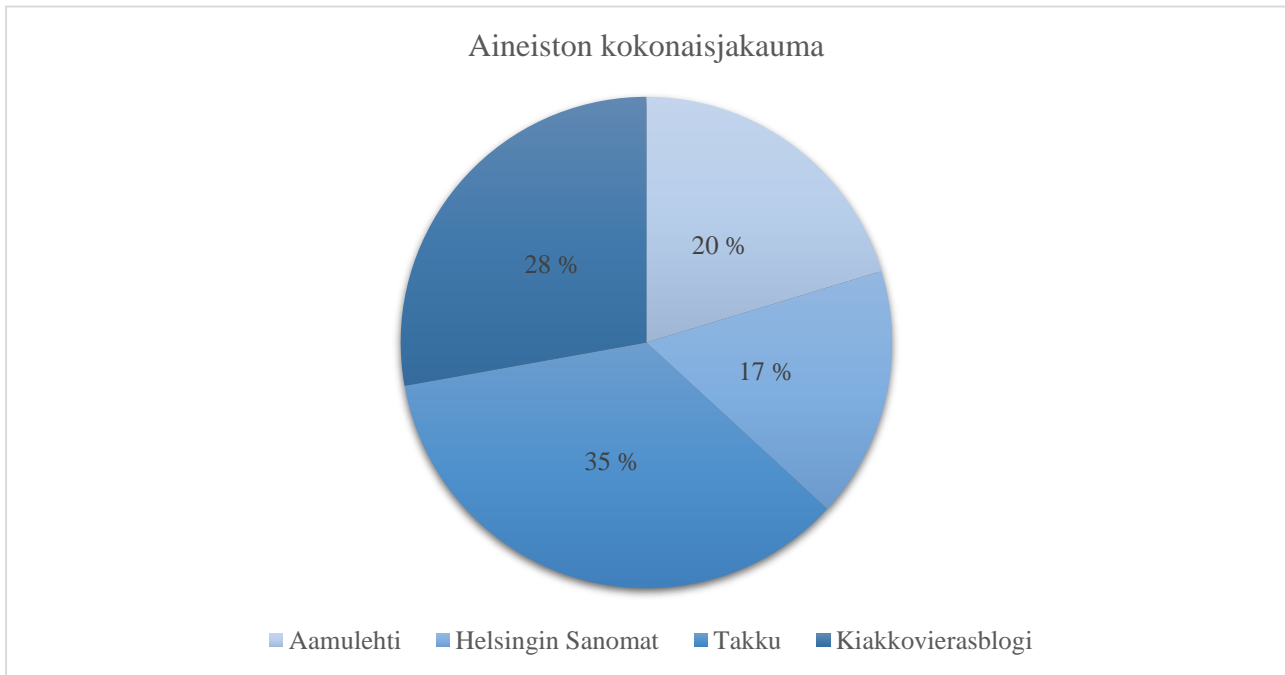
Laadullisessa tutkimuksessa on tärkeää, että tutkija pohtii tekemiään ratkaisuja koko ajan ja tuo ne näkyväksi työssään (Eskola & Suoranta 1998: 209). Laadulliseen tutkimukseen kuuluu se, että myönnetään tutkijan olevan tietyllä tavalla subjektiivinen. Tämä subjektiviteetti tulee ilmi siinä, että laadullisessa tutkimuksessa tutkija itse on tutkimusväline. (Eskola & Suoranta 1998: 211.) Kvalitatiivista tutkimusta tekevän tulee koko ajan yksityiskohtaisesti selittää, mitä hän on tekemässä ja miksi (Eskola & Suoranta 1998: 251).

Laadullisessa tutkimuksessa tulee ehdottomasti tarkastella sitä, mikä on aineiston kulttuurinen ja yhteiskunnallinen paikka (Mäkelä 1990: 47). Tämän lisäksi aineiston tulee olla riittävä. Aineistosta teh-

tävän analyysin tulee olla kattava ja sen pitää olla arvioitavissa ja toistettavissa. Aineiston kulttuurisella ja yhteiskunnallisella paikalla tarkoitetaan sitä, että tutkijan tulee selvittää tutkimukseen, missä ilmiö tapahtuu ja mitkä ovat perustelut sille, että ilmiö voi olla tutkimuksen kohteena. (Mäkelä 1990: 48.) Aineisto tulee kerätä niin, että sen kautta voidaan tehdä tieteellisesti pätevää tutkimusta (Mäkelä 1990: 52). Analyysin arvioitavuus tarkoittaa sitä, että tutkijan tulee selvittää tutkimukseen analyysinsa niin seikkaperäisesti, että lukija pystyy seuraamaan sitä ja halutessaan joko hyväksymään tai riitauttamaan tutkijan tulokset. Analyysin toistettavuudella tarkoitetaan sitä, että tutkimus on selitetty niin tarkasti, että tarvittaessa joku toinen tutkija päätyy samoilla metodeilla samoihin tuloksiin. (Mäkelä 1990: 53.) Tämä on mielestäni hieman ristiriidassa laadullisen tutkimuksen kanssa, jos laadullinen tutkimus nähdään nimenomaan tutkijalähtöisenä ja tutkijaan nojaavana.

5.1 Kvantitatiivinen katsaus

On hyvä tutustua aineistoon ensin lyhyesti kvantitatiivisesta näkökulmasta. Koko aineisto on koottu sähköisesti. Päädyin tähän ratkaisuun siksi, että Kisastudio ja Kiakkovierasblogi toimivat pelkästään sähköisessä muodossa, sekä Aamulehden ja Helsingin Sanomien osalta siksi, että julkaisut tapahtuivat reaaliajassa aktuaalisten tapahtumisen kanssa. Tämä sähköisen viestinnän mahdollistama uutisten julkaisun nopeus selittää osaltaan kyseessä olevista sanomalehdistä saadun aineiston määrää. Aineistoa kertyi kaiken kaikkiaan Aamulehdestä 27 artikkelia, Helsingin Sanomista 22 artikkelia, Kiakkovierasblogista 37 artikkelia ja Takusta 47 artikkelia: yhteensä 133 kappaletta. Alla oleva kaavio havainnollistaa jakaumaa prosentuaalisesti.

Kuvio 2. Aineiston kokonaisjakauma.

Olen koonnut kaikesta aineistosta listat, joihin viitataan loogisilla tunnisteilla. Tunnisteessa ilmenee ensin julkaisu (AL = Aamulehti, HS = Helsingin Sanomat, KVB = Kiakkovierasblogi, KS = Takussa julkaistu Kiakkovierasjuhlien kisastudio), jonka jälkeen päivämäärä ja kellonaika. Takun tunnisteissa on vain kellonaika, koska päivä pysyy samana, Kiakkovierasblogin tunnisteissa taas vain päivämäärä, koska kellonaikaa ei ole saatavilla. Jos esimerkiksi Helsingin Sanomissa on julkaistu uutinen 6.12.2013 kello 17.35, tunniste on tällöin HS0612_1735. Julkaisukohtaiset listat ovat liitteinä työn lopussa.

Kuten uutisissa yleensäkin, aineisto sisältää paljon kuvia ja jonkin verran videoita. Olen jättänyt pois tästä tutkimuksesta kaiken kirjoitetun tekstin ulkopuolelle jäävän materiaalin. Tämä siksi, että tutkielma keskittyy nimenomaan tekstuaaliseen ilmaisuun ja siihen, mitä tekstillä tehdään. Kun kuvat ja videot jätetään pois, aineisto saattaa kokonaisuusina ajatellen yksipuolistua. On kuitenkin otettava huomioon, että kuviin ja videoihin liitetyt tekstit (kuvatekstit, videoon liitetty lyhyt uutisellinen esittelyteksti) ovat mukana aineistossa. Huomioon on otettava myös se, että tämän tutkielman tarkoituksena ei ole tutkia uutisia kokonaisuusina tai niissä esiintyviä kuvia ja videoita, vaan nimenomaan vain Kiakkovieraisiin liittyviä kielellisiä nimeämisä ja kuvauksia.

Vaikka kuva- ja videomateriaali jäävät tutkielman ulkopuolelle, on tärkeää tietää, millaista tämä visuaalinen materiaali on. Sen syvemmin en lähde kuvia tai videoita analysoimaan, vaan tuon ne esille tässä kvantitatiivisessa katsauksessa siksi, että täten lukija saa paremman kuvan koko aineiston fyysisestä olemuksesta. Tutkimuksellisesti on myös tärkeää tietää, millainen koko lähtöaineisto on ollut ja mitä siitä on syystä tai toisesta jätetty pois. On myös hyvä selvittää aineiston rajaamiseen vaikuttaneet seikat.

Aamulehdessä ja Helsingin Sanomissa sekä Takun aineistossa julkaistut kuvat on sisällytetty tekstiin. Osa on perinteisiä uutiskuvia kuvateksteineen, osa vain tapahtumapaikoilta kuvattua aineistoa ilman sen suurempaa funktiota. Poikkeuksen tähän tekee blogissa julkaistu kuvamateriaali. Blogissa on useita julkaisuja jotka ovat vain esimerkiksi printattavaksi tarkoitettua materiaalia, kuten kutsuja, Timo Jutila -naamareita tai vaikkapa kuvia Tampereen rautatieasemalla roikkuvasta banderollista. Julkaisuihin ei välttämättä liity otsikkoa enempää tekstiä.

Aamulehden ja Helsingin Sanomien aineistossa on muitakin kuin vain Kiakkovierasjuhliin liittyviä kuvia. Tämä selittyy sillä, että vaikka artikkelissa puhuttaisiin Kiakkovierasjuhlista ja täten artikkeli kuuluu aineistooni, niissä saatetaan puhua myös muista itsenäisyyspäivään liittyvistä juhlallisuuksista. Tämä erotellaan alla. Yksi tärkeä seikka, mikä tulee myös ottaa huomioon, on aineiston intertekstuaalisuus sekä aineiston toistuminen joko osittain tai kokonaan toisessa julkaisussa tai samassa julkaisussa myöhemmin julkaistussa uutisessa. Tämä tarkoittaa sitä, että eri julkaisukanavat ovat lainanneet sisältöä toisiltaan (kuvia, videoita) ja esimerkiksi samaa valokuvaa on saatettu käyttää useassa saman julkaisun uutisessa. Koska visuaalinen materiaali jää pois, olen laskenut kuvat ja videot jokaisesta artikkelista erikseen. Kyseessä ovat siis kuvien ja videoiden kokonaisuudet. KV tarkoittaa alla Kiakkovierasta.

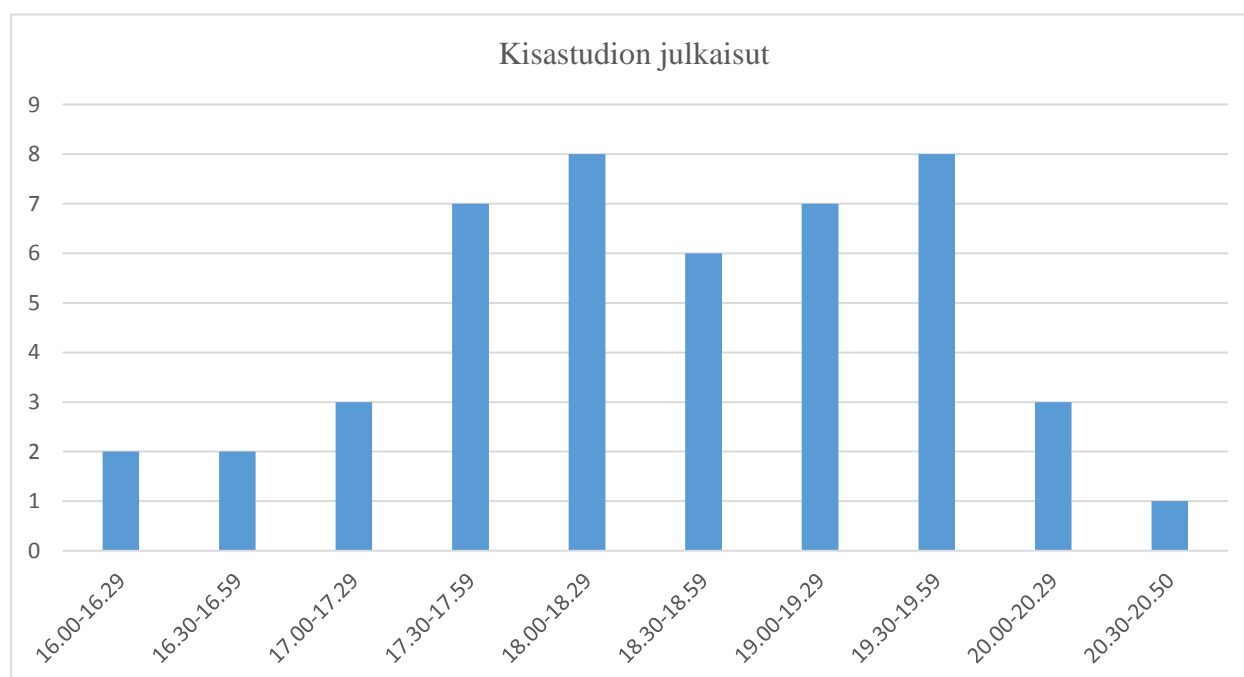
Taulukko 1. Kuvien ja videoiden osuus alkuperäisessä aineistossa.

Julkaisu	Kuvia	Videoita	KV-kuvat	KV-videot
Aamulehti	25	3	22	3
Helsingin Sanomat	44	9	17	8
Kiakkovierasblogi	35	4	35	4
Takku	5	0	5	0

Aamulehden aineistossa laskin juhliin liittyviksi kuviksi myös ne kuvat, joissa kuvattuna oli vain poliiseja. Toinen näistä oli Sorsapuistosta, toinen poliisin tiedotustilaisuudesta. En laskenut mukaan – vaikka Kiakkovierasjuhliin se olennaisesti tuntui kuuluvankin – Timo Jutilan kuvaa enkä myöskään kuvituskuvaa vuoden 2006 Kuokkavierasjuhlista.

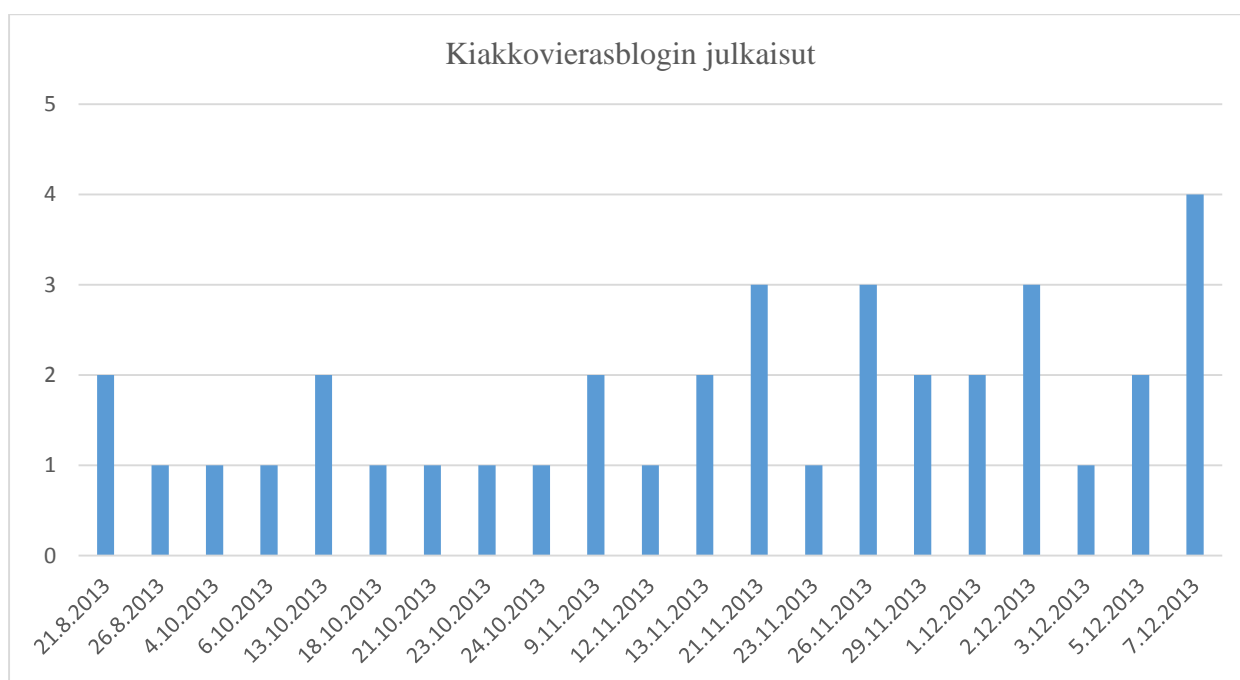
Kuten olettaa saattaa, Kiakkovierasblogin ja Takun aineistoissa kaikki kuvallinen materiaali liittyy Kiakkovierasjuhliin. Takun aineistossa kuvia on viisi, videoita ei yhtäkään. Takun aineistossa esiintyy yksi *image* -sana, mikä kielii siitä, että alun perin sanan paikalla on ollut kuva, joka on sittemmin poistettu tai jonka linkki on jo aineistoa kerättyäessä ollut vanhentunut. Täten alkuperäisiä kuvia on mitä ilmeisimmin ollut kuusi. Kiakkovierasblogin kuvamateriaali on pääasiassa kutsuja erilaisiin suunnittelutapaamisiin, julisteita ja flyereita tai naamareita. Muita kuvia ovat esimerkiksi poliisin tietopyyntö, jääkiekon taktiikkataulua imitoivat kuvat tai vaikkapa kuvat Hakametsän jäähallilta, missä Kiakkovieraat ovat olleet katsomassa Tappara-Kärpät -ottelua. Blogin videomateriaalia taas on Adolf Hitler -meemivideona tunnettu väännös otsikolla ”Niinistö kuulee Kiakkovierasjuhlista”, Toisen Kadunpojan musiikkivideo sekä videot Tampereen rautatieasemalta ja itse juhlista.

Takun aineisto jakaantuu ajallisesti seuraavasti:

Kuvio 3. Kisastudion julkaisujen ajallinen jakauma.

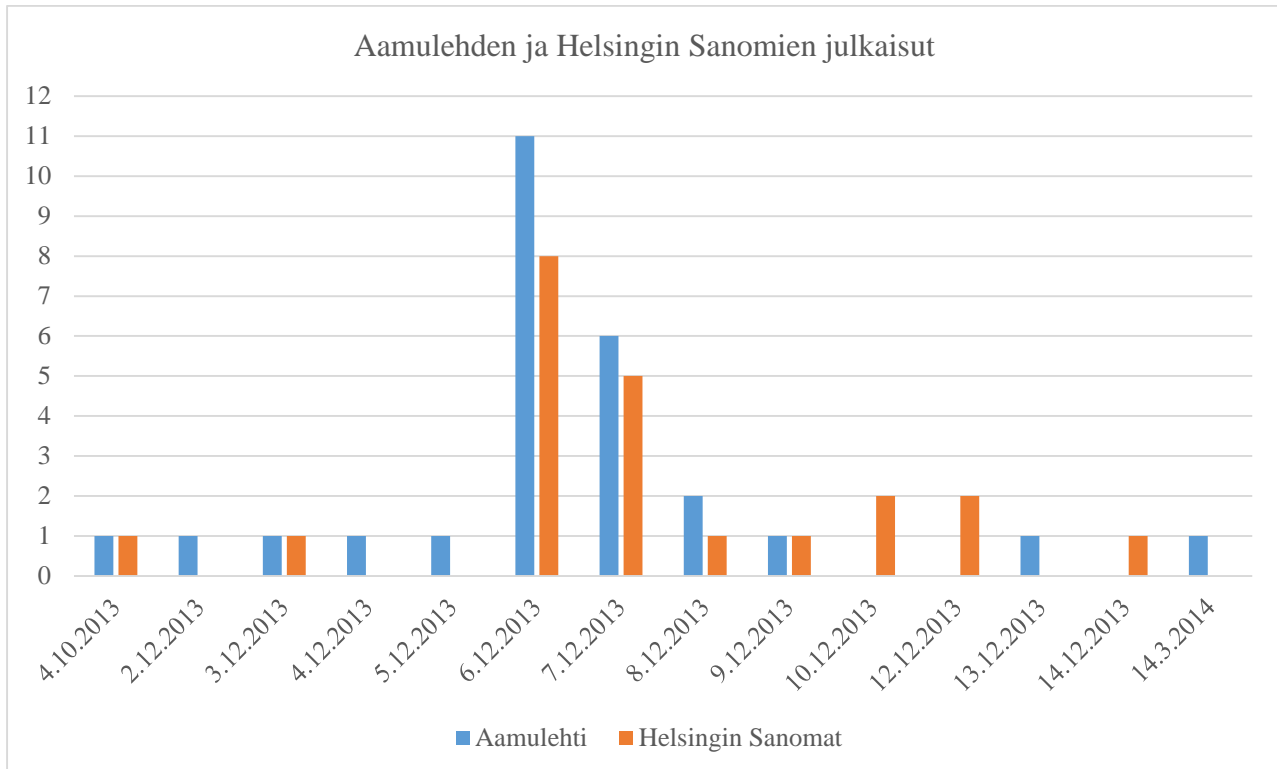
Kisastudion kaikki materiaali on itsenäisyyspäivältä 6.12.2013. Ensimmäinen julkaisu on kello 16.00 iltapäivällä ja viimeinen vähän ennen yhdeksää illalla. Kun tätä kaaviota verrataan Kiakkovierasblogin julkaisuihin, huomataan, että kun Takun aineisto on itsenäisyyspäivältä, Kiakkovierasblogissa julkaisuja ei tuolloin ole yhtäkään.

Kuvio 4. Kiakkovierasblogin julkaisujen jakauma.

Aamulehden aineistosta kaikki on julkaistu Kotimaa -osastolla, yksi (AL1312_2303) voidaan nähdä myös mielipidekirjoituksen tai näkökulman tyyppisenä artikkelina. Helsingin Sanomien aineistosta 16 julkaistiin Kotimaa -osastolla, joista yksi näistä on kuitenkin nimetty myös Näkökulmaksi (HS0712_1849). Aineistosta neljä on videoita joiden osastoa ei ole tarkemmin määritelty. Katson näiden kuitenkin olevan uutisia, koska niissä on uutisellinen teksti. Aineistoon sisältyvät myös yksi mielipidekirjoitus sekä pääkirjoitus, jonka sisältö on alun perin julkaistu toisessa lehdessä. Artikkelit on julkaistu Muut lehdet -osastossa, kyseessä on hieman epämääräinen referointi Savon Sanomien ja Iltalehden julkaisuista. Helsingin Sanomien aineistoa siis yhteensä 22 kappaletta.

Ajallisesti Helsingin Sanomien ja Aamulehden julkaisut sijoittuvat pääosin joulukuulle 2013. Lokakuun neljännen päivän uutisointi (molemmat lehdet) koskee epäiltyä salassapitorikosta, joka kohdistui Punk in Finland -foorumiin ja poliisin tietopyynnön julkaisemiseen. Aamulehden uutinen 14. maaliskuuta 2014 on aineistossa mukana siksi, että vaikka se ajallisesti on tapahtumasta kauempana, sen sävy on uutisellinen ja se sisältää tärkeää lisätietoa itse tapahtumasta.

Kuvio 5. Aamulehden ja Helsingin Sanomien julkaisujen jakauma.

5.2 Sisällön erittely ja sisällönanalyysi

”Mielenosoitus päässyt Tampere-taltoa ympäröivän aidan äärelle. Ratsupoliisit pamputtaa. Mellakka-poliisit tulleet esiin.” (KS_1751)

Mielenkiintoni keskittyy tässä osiossa siihen, miten Kiakkovieraita aktualisesti nimettiin eri medioissa. Esimerkiksi minusta itsestäni voitaisiin käyttää nimityksiä opiskelija, eteläpohjalainen, graduntekijä tai vaikkapa pianisti. Pyrin vastaamaan tähän nimeämisiin liittyvään kysymykseen yksinkertaisella sisällön erittelyllä ja sisällönanalyysillä.

Sisällön erittelyllä pyritään kuvaamaan tutkittavaa aineistoa kvantitatiivisesti (Eskola & Suoranta 1998: 186). Tässä tutkielmassa sisällönanalyysi ja sisällön erittely kulkevat rinnakkain. Sisällönanalyysi on teoriassa hyvin yksinkertainen. Ensimmäisenä tulee päättää, mikä aineistossa kiinnostaa. Toisena aineisto tulee käydä läpi ja erotella siitä ne asiat, jotka kuuluvat kiinnostuksen kohteeseen. Tässä tulee myös rajata kaikki muu pois tutkimuksesta. Löytynyt aineisto tulee kerätä yhteen. Kolmantena tulee luokitella, teemoitella ja tyyppitellä löydetty aineisto. Tämän jälkeen löydöistä tulee kirjoittaa yhteenveto. (Tuomi & Sarajärvi 2009: 91-92.)

Yleensä sisällönanalyysi onnistuu parhaiten silloin, kun tutkittavaksi otetaan hyvin tarkkaan rajattu, kapea ilmiö. Ilmiöstä tulee kuitenkin kertoa aivan kaikki, mitä siitä on kerrottavissa. (Tuomi & Sarajärvi 2009: 92.) Juuri luokittelun, teemoittelun ja tyyppittelyn kohta nähdään varsinaiseksi analyysiksi. Luokittelu on sitä, että aineista määritellään luokkia ja lasketaan montako kertaa ne esiintyvät aineistossa. Teemoittelu tarkoittaa lähes samaa kuin luokittelu, mutta teemoittelussa tuodaan ilmi enemmän sitä, mitä kukin teema tarkoittaa. Tyyppittelyssä aineisto ryhmitellään tyyppien mukaan. (Tuomi & Sarajärvi 2009: 93.)

Tekniikkani on erittäin yksinkertainen. Päätän, mitä aineistosta etsin, etsin sen – tai sen olemattomuuden – ja sen jälkeen kerron mitä löytämäni asiat tarkoittavat. Tekniikkani on myös aineistolähtöinen. Annan aineiston kertoa minulle, mitä löydettävissä on. Ensin käyn löytämäni asiat läpi media kerrallaan, tämän jälkeen luon jokaisesta oman yhteenvetonsa. Yhteenvetojen jälkeen luon koko aineistosta yhteenvetoon. Olen koonnut nimeämiset taulukoihin, joissa ensin ilmenee nimeävä sana, tämän jälkeen artikkelin tunniste jonka jälkeen mahdollinen selite, jossa on eroteltu lyhyesti sitä, mitä erikoista nimeämiseen mahdollisesti liittyy. Taulukot on koottu aikajärjestyksessä ja ne pääasiassa noudattavat kaavaa Aamulehti, Helsingin Sanomat, Kiakkovierasblogi ja Kisastudio.

Sisällönanalyysissa yksikkönä toimii yksi artikkeli. Nämä artikkelit tulee luetteloida. (Apo 1990: 65.) Sisällönanalyysi on useimmiten aluksi mikrotason analyysia ja se pyrkii päätyämään makrotason yleistyksiin (Apo 1990: 67). Sisällönanalyysissa on hedelmällistä tutkia aineiston variaatioita (Apo 1990: 68). Aineistoa voi analysoida teemoittelemalla sitä. Tällä tarkoitetaan sitä, että aineistosta lähdetään etsimään yhden teeman alle kuuluvia yksikköjä. (Apo 1990: 71.) Tässä tutkielmassa ensimmäinen teema on anarkia, toinen Kiakkovieraat, kolmas mielenosoittajat ja niin edelleen.

5.2.1 Anarkia

Koska Kiakkovieraat nimettiin monissa medioissa ykskantaan anarkisteiksi, lähdin ensimmäisenä etsimään aineistostani kaikki anarkiaan liittyvät nimeämiset. Olen ottanut tähän näinkin lavean katsontakannan siksi, että sanaa käytettiin hieman epämääräisesti. Anarkialla saatettiin tarkoittaa ihmistä tai ihmisjoukkoa, vaikka kyseessä ei ole suora nimeäminen (esimerkiksi anarkisti).

Kisastudiosta sanoja löytyi vain yksi, artikkelista KS_1937. Mielenkiintoista tässä tapauksessa on se, että kyseessä ei ole suora julkaisu vaan mikroblogipalvelu Twitteristä lainattua sisältöä. Lainauksessa on käytetty englanninkielistä aihetunnistetta #anarchyinfinland. Suorissa kisastudion julkaisuissa anarkiaan liittyviä sanoja ei ole lainkaan. Sama kaava toistuu Kiakkovierasblogin aineistossa, koko aineistosta ei löydy yhtäkään etsittyä nimeämistä. Tästä voisi päätellä, että kyseessä olevissa vastamedioissa julkaisseet ihmiset ovat halunneet vältellä Kiakkovieraiden suoraa nimeämistä anarkisteiksi tai heidän toimintansa kutsumista anarkistiseksi.

Valtamedioista kerättyyn aineistoon siirryttäessä tilanne muuttuu. Helsingin Sanomat käyttää rohkeasti anarkia-sanaa nimeämällä Kiakkovieraat suoraa anarkisteiksi. Helsingin Sanomien aineistosta anarkia-sanaa käytettiin kymmenen kertaa, kaikissa näissä tapauksissa nimettiin Kiakkovieraita.

Taulukko 2. Anarkia-sanan esiintyminen Helsingin Sanomien aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
anarkistien	HS0612_1613	kuvatekstissä
anarkistien	HS0612_1613	kuvatekstissä (sama kuin yllä)
anarkistit	HS0612_2358	
anarkistiksi	HS0612_V2	tekstiin liitetty video
anarkistihenkisiksi	HS0712_0906	ylikomisario Nojosen käyttämä nimeäminen
anarkistien	HS0712_0906	kuvatekstissä (sama kuin yllä)
anarkisteja	HS0712_1849	
anarkistien	HS0712_2257	
anarkistiporukkaa	HS0712_2257	rikoskomisario Kinnusen käyttämä kuvailu
anarkistit	HS0812_V1	tekstiin liitetty video

Olen erotellut taulukkoon myös sen, mikäli anarkia-sanaa käyttää alun perin jokin muu kuin kyseessä olevan lehden toimittaja. Samoin olen maininnut sen, mikäli sana esiintyy jossain muussa kuin itse artikkelin päätekstissä tai jos artikkeli on jotain muuta kuin perinteinen uutinen. Vaikka olen pyrkinyt

tekemään taulukosta kattavan ja selkeän, poikkeuksia kuitenkin löytyy. Tässä tapauksessa artikkelissa HS0612_V2 toimittaja käyttää sanaa anarkistiksi, mutta mainitsee kuitenkin, että ”Toistasataa anarkistiksi itseään nimeävää”. En toki voi varmaksi sanoa, mutta toimittaja ei välttämättä ole haastatellut kaikkia näitä toistasataa ihmistä ja kysynyt heiltä jokaiselta, ovatko he anarkisteja vai eivät. Täten näen, että kyseessä on toimittajan oma yleistäminen ja hänen itsensä käyttämä nimeäminen. Tämän lisäksi kaksi nimeämistä on lainauksia poliisien puheista. Kuitenkin Helsingin Sanomat nimeää itse kahdeksassa tapauksessa kymmenestä Kiakkovieraat anarkisteiksi.

Jos Helsingin Sanomissa anarkia-sanaa käytetään suoraan ja yksiselitteisesti, Aamulehdessä sanaa käytetään epämääräisemmin. Itse asiassa niin epämääräisesti, että tuntuu kuin suoraa nimeämistä haluttaisiin vältellä.

Taulukko 3. Anarkia-sanan esiintyminen Aamulehden aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
anarkisteja	AL0512_1941	puhe Kuokkavierasjuhlista
anarkiaa	AL0612_2105	haastateltu kuvailee tunnelmaa
anarkistishenkinen	AL0712_1311	ylikomisario Nojosen käyttämä nimeäminen
anarkismista	AL1312_2303	viittaus poliisin lausuntoon
anarkiaan	AL1312_2303	käytetään poliittisessa pohdinnassa
anarkiaksi	AL1312_2303	käytetään poliittisessa pohdinnassa
anarkisteja	AL1403_1514	viittaus sisäministeriön raporttiin
anarkisti- (ja muu...)	AL1403_1514	viittaus sisäministeriön raporttiin

Näyttää siis siltä, että Aamulehden toimitus pyrkii välttelemään anarkia-sanan käyttöä, tai jos se käyttääkin sitä, se pyrkii puhumaan jonkun toisen suulla. Seitsemässä kahdeksasta tapauksessa sanaa käyttää alun perin joku muu kuin toimittaja suoraan. Tähän seitsemän artikkelin joukkoon kuulumattomassa artikkelissakin (AL0512_1941) toimittaja käyttää sanaa kuvaillessaan Kuokkavierasjuhliin, ei nimenomaan Kiakkovierasjuhliin, osallistuneita ryhmiä. Pohjana tässä on mitä ilmeisimmin Samu Lindströmin haastattelu kyseessä olevassa artikkelissa. Lainausta Lindströmiltä ei kuitenkaan esitetä. Artikkelissa AL1403_1514 taas annetaan vahvasti ymmärtää, että juuri sisäministeriö on käyttänyt anarkia-sanaa raportissaan.

Kaiken kaikkiaan anarkisteiksi, anarkismiksi tai anarkiaksi nimeämistä löytyy koko aineistosta yhdeksäntoista kertaa, joista kymmenen on Helsingin Sanomissa, kahdeksan Aamulehdessä ja yksi Kiikastudiossa. Kun Kiakkovieraat nimetään anarkisteiksi, halutaan tuoda esiin ryhmän potentiaalisen

väkivaltaista luonnetta. Kiakkovieraat eivät missään vaiheessa nimeä itse itseään anarkisteiksi. Tämä voi johtua siitä syystä, että anarkisteiksi ei haluta leimaantua tai siitä syystä, että sitä vältellään tietoisesti juuri valtamedian ja vallalla olevien vuoksi. Jos Kiakkovieraat olisivat auliisti kertoneet olevansa juuri anarkisteja, ainakin media olisi reagoinut asiaan hyvin voimakkaasti. Anarkistisia mielenosoituksia oli nähty juuri näihin samoihin aikoihin ympäri Euroopan. Ehkä Helsingin Sanomat pyrki saamaan aikaan jonkinlaista speaktaakkelimaisuutta nimetessään Kiakkovieraat anarkisteiksi. Myös paikallisen ja valtakunnallisen median ero tulee tässä nimeämisessä ilmi. Voi olla hyvinkin mahdollista, että Aamulehden toimittajilla oli Helsingin Sanomien toimittajia enemmän tietoa tapahtumasta, sen järjestäjistä ja paikallisesta vastakulttuurisesta toiminnasta ja tästä syystä anarkistiksi nimeämistä välteltiin tai se pyrittiin tekemään jonkun toisen suulla.

5.2.2 Kiakkovieraat

Jos anarkistiksi nimeämistä käytetään varoen, Kiakkovieraista puhutaan hyvin suoraan. Kuitenkin aineistossa on huomattavissa se ongelma, että puhuttaessa Kiakkovierasjuhlista voidaan aktuaalisesti tarkoittaa juuri Kiakkovieraita. Tätä ilmenee varsinkin Kiakkovierasblogin aineistossa. Samoin taas Kiakkovieras-nimeämistä käytettiin kuvaamaan juuri tapahtumaa. Myös näiden molempien yhdistelmiä löytyy. Yhdellä nimeämisellä voidaan tarkoittaa sekä osallistujia että tapahtumaa. Tämän lisäksi Kiakkovieras-etuliitettä käytetään hyvin moninaisilla tavoilla. Aineistossa esiintyy esimerkiksi Kiakkovieras-ilta, Kiakkovieras-vastatapahtuma ja Kiakkovieras-mellakka.

Vaikka tutkielma keskittyy tutkimaan Kiakkovieraiden eli juhlijoiden nimeämistä, olen tässä maininnut myös sen, kuinka monta kertaa Kiakkovierasjuhlat-nimeäminen esiintyy aineistossa silloin, kun sillä nimenomaan tarkoitetaan juuri juhliä kokonaisuudessaan tai ainakin enemmän määrin. Näiden nimeämisten en katso kuuluvan analyysin päätuloksiin, mutta näen, että asia on hyvä mainita siksi, että Kiakkovierasblogin tapauksessa asiassa oli huomattavia epäselvyyksiä.

Taulukko 4. Kiakkovieraiksi nimeäminen Aamulehden aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
Kiakkovieras-	AL0410_2007	otsikossa, puhe tietopyynnön julkistamisesta
Kiakkovieraita	AL0412_2125	
Kiakkovieraat	AL0512_1941	
kiakkovierasjuhlijat	AL0512_1941	
”kiakkovieraat”	AL0612_1444	

Kiakkovieraaksi	AL0612_1732	puhe miten Kiakkovieraat kutsuvat itseään
Kiakkovieraiden	AL0612_1834	
Kiakkovieras-	AL0612_1908	
Kiakkovieraiksi	AL0612_1921	
Kiakkovieraat	AL0612_1921	
Kiakkovieraat	AL0612_2132	otsikossa
Kiakkovieraat	AL0612_2132	edessä Ns. (niin sanotut)
kiakkovieraat	AL0612_2330	otsikossa
Kiakkovieras-	AL0712_1311	puhe mellakoista
Kiakkovieraiksi	AL0712_1338	puhe miten Kiakkovieraat kutsuvat itseään
Kiakkovieraat	AL0712_1624	
Kiakkovieraat	AL0712_2104	otsikossa
Kiakkovieraat	AL0712_2104	
[...] kiakkovieraat”	AL0712_2104	blogista lainatun tiedotteen allekirjoitus
Kiakkovieraat	AL0712_2104	
kiakkovieraat	AL0812_1414	
Kiakkovieraat	AL1312_2303	otsikossa

Yhteensä Aamulehden aineistossa suoraa Kiakkovieraiksi nimeämistä käytettiin 22 kertaa. Näistä kolmen voidaan katsoa olevan Kiakkovieraiden itse käyttämiä nimeämisiä (AL0612_1732, AL0712_1338 ja AL0712_2104). Artikkelissa AL0410_2007 puhutaan Kiakkovieras-vuodosta. Tällä tarkoitetaan tietopyynnön julkistamista ja katson Kiakkovieras-nimeämisen tapahtuneen sillä perusteella, että kyse on nimenomaan yksittäisestä – mahdollisesti Kiakkovieraasta – ihmisestä, joka on julkistanut tietopyynnön, jossa käsitellään Kiakkovierasjuhliä kommentoineita ihmisiä, Kiakkovieraita. Ennemmin tässä tutkielmassa olen käsitellyt tietopyyntöä, ja näiden tietopyyntöön joutuneiden ihmisten kommentteista saa sen kuvan, että he olivat ainakin tuolloin osallistumassa juhliin. Täten he olivat sillä hetkellä potentiaalisia Kiakkovieraita. Artikkelissa 0712_1311 puhutaan Kiakkovieras-mellakoista. Katson tässä tapahtuneen Kiakkovieras-nimeämisen sen perusteella, että tässä tapauksessa mellakka on jokin Kiakkovieraiden tuottama tapahtuma.

Mainittuja epäselviä tapauksia on, en ole ottanut seuraavia esimerkkejä analyysiin, koska katson niiden edustavan enemmän juhlaa kuin juhlijoita kirjallisesta muodosta huolimatta. Artikkelissa AL0410_2007 Kiakkovieras-nimeämistä käytetään etuliitteenä, vaikka kuvataan enemmän tapahtumaa, kuin Kiakkovieraita: esimerkiksi ”kiakkovieraat-nimistä tapahtumaa” tai ”kiakkovieras-illasta”. Kyseessä oleva artikkeli on ensimmäinen Aamulehden uutinen, joka aineistoon on valikoitunut, kyseessä saattaa olla siis vain aiheen tuntemattomuus toimittajalle. Kiakkovieraista ja Kiakkovierasjuhlista ei ole vielä osattu puhua. Myös artikkelissa 0212_1854 käytetään nimeämistä Kiakkovieraat. Kyse ei ole kuitenkaan Kiakkovieraiden nimeämisestä vaan tällä tarkoitetaan juuri juhliä. Asia olisi

selkeämpi, jos Kiakkovieras-nimeämisen sijaan olisi käytetty esimerkiksi blogissa käytettyä Kiakkovierasjuhlat nimeä. Tätä osataan pääasiassa noudattaa jo näiden kahden artikkelin jälkeen. Kiakkovierasjuhlat mainittiin eri muodoissa Aamulehden aineistossa 34 kertaa.

Helsingin Sanomien aineistossa Kiakkovieraat nimettiin Kiakkovieraiksi 22 kertaa. Kiakkovieraiden nimeämisen juuri Kiakkovieraiksi voi nähdä Kiakkovieraita kunnioittavana, suhteellisen neutraalina ja helppona. Kun mielenosoittajilla on jokin heidän itsensä antama nimi, toimittajien ei tarvitse uhrata aikaa sen miettimiseen, mikä on ryhmän identiteetti tai poliittinen suuntautuminen. Jos anarkistiksi kutsuminen korostaa mahdollisen väkivallan uhkaa, Kiakkovieraaksi nimeäminen on laajempi, neutraalimpi ja yleinen. Vähän samalla tavalla kuin itse tässä tutkielmassa pohdin alkuperäisten Kiakkovieraiden ja Kiakkovierasjuhliin osallistuneiden identiteettiä, toimittaja on varmasti miettinyt tätä samaa. Kun käytetään Kiakkovieras-nimeämistä, sillä voidaan näppärästi kattaa kaikki tapahtumaan osallistuneet mielenosoittajat mutta myös ne, jotka päätyivät väkivaltaisuuksiin. Sellaisia tietyn raskeamman painon sisältäviä nimeämisiä, kuten juuri anarkisti, voidaan pyrkiä käyttämään varoen siitä syystä, että toimittaja ei varmastikaan halua olla väärässä näissä nimeämisisissään. Ongelma tässä Kiakkovieras-nimeämisessä on kuitenkin juuri sen laajuudessa. Jos paikkoja rikkoneesta Kiakkovieraasta käytetään nimitystä Kiakkovieras tai vaikkapa puhutaan yleistäen Kiakkovieraiden rikkoneen paikkoja, tällöin tullaan leimanneeksi koko joukko väkivaltaisiksi huligaaneiksi, vaikka totuus voi olla se, että väkivallantekoihin ryhtyi vain muutama kymmenen Kiakkovierasta.

Taulukko 5. Kiakkovieraiksi nimeäminen Helsingin Sanomien aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
”kiakkovieraat”	HS0612_1331	otsikossa
kiakkovieras-	HS0612_1331	puhe ryhmästä
Kiakkovieraiden	HS0612_1331	
kiakkovieraita	HS0612_1331	
Kiakkovieraat	HS0612_1613	
Kiakkovieraat	HS0612_1613	
Kiakkovieraiden	HS0612_1613	
Kiakkovieraiden	HS0612_1613	
Kiakkovieras-	HS0612_1613	puhe ryhmästä, kuvatekstissä
Kiakkovieraiden	HS0612_2146	otsikossa
Kiakkovieras-	HS0612_2251	puhe ryhmästä, kuvatekstissä (sama kuin yllä)
Kiakkovieraiden	HS0612_2251	
kiakkovieraiden	HS0612_V2	tekstiin liitetty video
kiakkovieraiden	HS0612_V2	tekstiin liitetty video (sama kuin yllä)
kiakkovieraiden	HS0712_0906	kuvatekstissä

Kiakkovieras-	HS0712_2257	otsikossa
”kiakkovieraiden”	HS1012_0159	
’kiakkovieraat’	HS1012_0159	lainaus Iltalehdestä
kiakkovieraat	HS1212_0200	
”Kiakkovieraiksi”	HS1412_0200	puhe miten Kiakkovieraat kutsuvat itseään
kiakkovieraiden	HS1412_0200	
Kiakkovieraat	HS1412_0200	

Verrattuna Aamulehteen Helsingin Sanomat käyttää Kiakkovieras-nimeämistä suuremmin, sekä erottelee Kiakkovieraat ja -juhlat toisistaan selkeämmin. Aineistosta ei tullut eteen yhtäkään sellaista kohtaa, jossa olisi ollut epäselvyyttä siitä, puhutaanko tapahtumasta vai tapahtumaan osallistujista. Vain kerran nimeäminen tehtiin sen kautta, että Kiakkovieraat itse kutsuvat itseään Kiakkovieraiksi (HS1412_0200). Tämän lisäksi yksi nimeäminen tehtiin toisesta lehdestä lainatun sisällön kautta (HS1012_0159). Helsingin Sanomien aineistossa Kiakkovieraista käytettiin myös nimeämistä Kiakkovieras-ryhmä (HS0612_1331, HS0612_1613 ja HS0612_2251). Tämän lisäksi sekä Aamulehdessä että Helsingin Sanomissa käytetään paikoin kaksoisnimeämistä. Esimerkiksi Kiakkovieras-mielenosoittajat (HS0712_2257 tai AL0612_1908). Kiakkovierasjuhlat mainittiin eri muodoissa Helsingin Sanomien aineistossa 12 kertaa. Kisastudiossa Kiakkovieraat nimetään Kiakkovieraiksi vain viisi kertaa.

Taulukko 6. Kiakkovieraiksi nimeäminen Kisastudion aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
kiakkovieraita	KS_1720	
Kiakkovieraat	KS_1723	
Kiakkovieraat	KS_1732	
Kiakkovieraat	KS_1738	
Kiakkovieraat	KS_1816	

Myös Kiakkovierasjuhlat mainittiin viisi kertaa. Kaikissa kerroissa on kyse Twitteristä lainatusta sisällöstä, joissa tunnisteena on #kiakkovierasjuhlat tai #Kiakkovierasjuhlat. Sama ilmiö tulee esiin Kiakkovierasblogin julkaisuissa, jossa Kiakkovieras-nimeämistä käytetään vain 12 kertaa.

Taulukko 7. Kiakkovieraiksi nimeäminen Kiakkovierasblogin aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
[...]kiakkovieraat	KVB_1211	nimeäminen osana sähköpostiosoitetta
Kiakkovieraitten	KVB_2911_1	otsikossa
kiakkovieras	KVB_0212_1	lainaus Yle Puheen Poliitikkaradiosta
Kiakkovieraille	KVB_0212_1	lainaus Vihreästä langasta

Kiakkovieraat-	KVB_0212_1	lainaus Vihreästä langasta
Kiakkovieras-	KVB_0212_2	lainaus Totuusradiosta
Kiakkovieraat	KVB_0512_1	otsikossa
kiakkovieraat	KVB_0512_1	
kiakkovieraat	KVB_0712_3	otsikossa
Kiakkovieraisiin	KVB_0712_3	
kiakkovieraat	KVB_0712_3	allekirjoituksessa
kiakkovieraat	KVB_0712_4	

Artikkelissa KVB_0212_1 käytetään nimeämistä kiakkovieraat-kollektiivia. Artikkelissa KVB_0212_2 Kiakkovieras-nimeämistä on jatkettu sanalla juhlijoiden (kokonaisuudessaan siis Kiakkovierasjuhlijoiden). Tämä jatke osaltaan saattaa antaa selityksen sille, miksi Kiakkovieras-nimeämistä ei esiinny aineistossa kovinkaan paljon, kun Kiakkovierasjuhlista taas puhutaan sitäkin enemmän. Ehkä Kiakkovieras-nimeämistä kartetaan siksi, että kuten juhlien järjestäjät artikkelissa KVB_0212_1 mainitsevat, tarkoituksena ei ole identifioida liikettä johonkin tiettyyn ihmiseen. Ehkä tietoisena tarkoituksena on puhua nimenomaan Kiakkovierasjuhlista kokonaisuutena eikä esimerkiksi Kiakkovieraista tai Kiakkovieraasta. Tätä tukee myös artikkelin KVB_2911_1 lapsukselta vaikuttava epäselvyys. Otsikossa puhutaan Kiakkovieraitten delegaatiosta mutta itse tekstissä heti perään Kiakkovierasjuhlien delegaatiosta. Sen sijaan Kiakkovierasjuhlista puhuttiin paljon, myös englanniksi (esimerkiksi KVB_1311_2) ja ruotsiksi (esimerkiksi KVB_2611_2). Kiakkovierasjuhlat mainittiin blogin aineistossa 76 kertaa.

Mielenkiintoista tässä Kiakkovierasjuhlien ja Kiakkovieraiden nimeämisen erossa vastakulttuurisesti on se, että miksi Kiakkovieraat eivät käytä itsestään heidän itsensä keksimää nimeä, vaan juhlien nimeä. Syy voi olla juuri edellä esittämässäni väitteessä, että Kiakkovieraat haluavat puhua juhlista kokonaisuutena eikä yksittäisestä Kiakkovieraasta. Tämä tuntuu kuitenkin jotenkin hassulta ja oudolta, aivan kuin Kiakkovieraat itsekään eivät tietäisi sitä, miten itseään kutsua. Ehkä asioita ei todella oltu mietitty elokuuta 2013 pidemmälle ja poliisin tietopyyntö tuli sotkeneeksi Kiakkovieraiden suunnitelmat pienimuotoisesta mielenilmauksesta. Yhtäkkiä oltiinkin sellaisen tilanteen edessä, missä juhlat piti kaikesta huolimatta järjestää, järjestäjät saivat kohtuullisen paljon julkisuutta ja selityksiä sekä syytä juhlien järjestämiselle alettiin vaatia. Oman identiteettinsä epäselvyys saattaa kieliä siitä, että koko tapahtuma kärsi suuresta organisoinnin, suunnittelun ja vakavuuden puutteesta verraten siihen, miten vahvasti poliisi alkoi vaatia foorumilla kommentoineiden tietoja ja miten väkivaltainen lataus tapahtumaan syntyi jo paljon ennen juhlia. Tietynlainen suunnitelmattomuus ja niin sanottu hevosen-

leikki näkyy aika ajoin hyvin konkreettisesti blogin sisällössä. Toisaalta voidaan uhotta, kuinka ammutaan lämäreitä päin porvareitten pläsiä, kun seuraavassa julkaisussa voi olla kuva käsinmaalatusta banderollista Tampereen rautatieaseman tunnelin aukon päällä. On ymmärrettävää että tietynlainen kieli kuuluu tällaiseen kulttuuriin ja tapahtumaan, mutta jotenkin kaikesta tästä tulee tunne, että alkuperäiset Kiakkovieraat eivät olleet varautuneet sellaisiin juhliin, mikä tapahtumasta kasvoi.

5.2.3 Mielenosoittajat

Jopa Kiakkovieraita yleisempi nimeäminen on mielenosoittajat. Törmäsin kuitenkin välittömästi ongelmaan, miten rajata mielenosoittaja-nimeäminen. Mielenosoittaja nimeää Kiakkovierasta, mielenosoitus taas enemmän koko Kiakkovierasjuhlat -tapahtumaa. Jos mielenosoittajat katsotaan nimeämään Kiakkovieraita, samaan täytyy päätyä mielenosoittajajoukon tapauksessa. Mielenosoittajajoukko kuvaa yksittäisistä ihmisistä, mielenosoittajista, koostuvaa ryhmää. Mielenosoitusjoukko taas kuvaa enemmän elimen tapaista, yksittäistä joukkoa, kuten mielenosoitus juhliä. Täten mielenosoitusjoukko ei kuulu tähän kategoriaan mutta mielenosoittajajoukko kuuluu. Esimerkiksi Aamulehti käyttää molempia termejä.

Seuraava ongelma tuli esiin siinä, että näitä mielenosoittajiksi nimeämisiä on aineistossa niin paljon, että edellisissä kohdissa toteutetun taulukkomaisen esityksen kanssa törmätään jo lukijamukavuuden rajoihin. Taulukot ovat suhteellisen pitkiä. Kuitenkin päädyin pitämään taulukkopohjan kautta analyysin samanlaisena siksi että katson tämän samalla tyylillä kautta linjan toteutetun taulukkomallin olevan selvempi ja informatiivisempi ja paremmin vertailtavissa.

Taulukko 8. Mielenosoittajiksi nimeäminen Aamulehden aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
mielenosoittajia	AL0612_1444	
mielenosoittajia	AL0612_1444	
mielenosoittajat	AL0612_1444	
Mielenosoittajille	AL0612_1444	väliotsikossa
mielenosoittaja	AL0612_1444	
Mielenosoittajia	AL0612_1707	otsikossa
Mielenosoittajat	AL0612_1732	otsikossa
mielenosoittajista	AL0612_1732	kuvatekstissä
mielenosoittajat	AL0612_1732	
Mielenosoittajat	AL0612_1732	
mielenosoittaja	AL0612_1834	otsikossa

mielenosoittaja	AL0612_1834	
mielenosoittaja-	AL0612_1834	
mielenosoittajista	AL0612_1908	otsikossa
-mielenosoittajat	AL0612_1908	
mielenosoittajat	AL0612_1908	
mielenosoittajista	AL0612_1908	
Mielenosoittajat	AL0612_1921	otsikossa
mielenosoittajat	AL0612_1921	
Mielenosoittajat	AL0612_1921	
mielenosoittaja-	AL0612_1921	
mielenosoittajia	AL0612_1921	
mielenosoittajat	AL0612_1921	
mielenosoittaja-	AL0612_1921	
Mielenosoittaja-	AL0612_1921	
mielenosoittajat	AL0612_1921	
mielenosoittajat	AL0612_1921	
mielenosoittajia	AL0612_1921	
Mielenosoittajilla	AL0612_1921	
Mielenosoittajat	AL0612_2033	otsikossa
mielenosoittaja-	AL0612_2033	kuvatekstissä
mielenosoittajien	AL0612_2033	
mielenosoittaja-	AL0612_2033	
mielenosoittajien	AL0612_2033	
mielenosoittajat	AL0612_2033	
mielenosoittajista	AL0612_2033	
Mielenosoittajat	AL0612_2033	
mielenosoittajat	AL0612_2033	
mielenosoittajia	AL0612_2033	
mielenosoittaja-	AL0612_2033	
mielenosoittaja	AL0612_2105	
mielenosoittaja-	AL0612_2105	
mielenosoittajat	AL0612_2105	
mielenosoittajia	AL0612_2105	
mielenosoittaja	AL0612_2105	
mielenosoittaja	AL0612_2132	lainaus Kisastudiosta
mielenosoittajat	AL0612_2144	
mielenosoittaja	AL0612_2144	
Mielenosoittajia	AL0612_2144	
mielenosoittajaa	AL0612_2330	
mielenosoittajaa	AL0712_0940	otsikossa
mielenosoittajat	AL0712_1311	
mielenosoittajat	AL0712_1338	
mielenosoittajien	AL1312_2303	
mielenosoittajia	AL1312_2303	
Mielenosoittajien	AL1312_2303	
mielenosoittajia	AL1403_1514	

Artikkelissa AL0612_1834 nimeämisen jatkeena on käytetty joukkiota (kokonaisuudessaan siis mielenosoittajajoukkiota). Artikkelissa AL0612_1908 mielenosoittajat-nimeämisen etuliitteenä on käytetty Kiakkovieras- (kokonaisuudessaan nimeäminen siis Kiakkovieras-mielenosoittajat). Artikkelissa AL0612_1921 nimeämisen jatkeena on käytetty kolme kertaa joukkiota (mielenosoittajajoukosta, mielenosoittajajoukon ja Mielenosoittajajoukko). Artikkelissa AL0612_2033 joukko liitettä on käytetty kolme kertaa (mielenosoittajajoukkoa, mielenosoittajajoukosta ja mielenosoittajajoukon). Artikkelissa AL0612_2105 käytetään muotoa mielenosoittajajoukko. Myös artikkelissa AL0512_1941 käytetään kuvatekstissä sanaa mielenosoittajia, mutta kyse ei ole Kiakkovieraista. Aamulehden aineistossa mielenosoittajiksi tapahtuvia nimeämisiä oli 57 kertaa. Helsingin Sanomien aineiston käsittelin samalla tavalla kuin Aamulehden.

Taulukko 9. Mielenosoittajiksi nimeäminen Helsingin Sanomien aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
Mielenosoittajat	HS0612_1613	kuvatekstissä
mielenosoittajaa	HS0612_1613	
mielenosoittajista	HS0612_1613	
mielenosoittajat	HS0612_1613	
Mielenosoittajat	HS0612_1613	
Mielenosoittajat	HS0612_1613	
mielenosoittaja	HS0612_1613	
mielenosoittajia	HS0612_1613	
mielenosoittajan	HS0612_1613	
mielenosoittajien	HS0612_1613	
mielenosoittajia	HS0612_1613	kuvatekstissä
mielenosoittajille	HS0612_1613	lainattu haastateltavaa
Mielenosoittajat	HS0612_1613	kuvatekstissä
mielenosoittajia	HS0612_1613	
Mielenosoittajat	HS0612_2251	
mielenosoittajia	HS0612_2251	kuvatekstissä
Mielenosoittajat	HS0612_2251	kuvatekstissä
mielenosoittajat	HS0612_2358	
Mielenosoittajat	HS0612_V1	otsikossa, tekstiin liitetty video
mielenosoittajat	HS0612_V1	tekstiin liitetty video
Mielenosoittajat	HS0612_V2	otsikossa, tekstiin liitetty video
mielenosoittajaa	HS0712_0906	otsikossa
mielenosoittajia	HS0712_0906	kuvatekstissä
Mielenosoittajat	HS0712_0906	kuvatekstissä
mielenosoittajista	HS0712_0906	
mielenosoittajia	HS0712_0906	
mielenosoittajia	HS0712_0906	kuvatekstissä
Mielenosoittajat	HS0712_0906	kuvatekstissä

Mielenosoittajat	HS0712_1313	otsikossa
mielenosoittajat	HS0712_1313	videon esittelytekstissä
mielenosoittajat	HS0712_1313	
mielenosoittaja-	HS0712_1849	
mielenosoittajista	HS0712_1849	
mielenosoittajiakin	HS0712_1849	puhe haastateltavien sympatiasta
mielenosoittajista	HS0712_1849	
-mielenosoittajat	HS0712_2257	otsikossa
Mielenosoittajat	HS0712_2257	kuvatekstissä
mielenosoittaja-	HS0712_2257	
Mielenosoittajat	HS0712_V1	otsikossa, tekstiin liitetty video
mielenosoittajia	HS0712_V1	tekstiin liitetty video
Mielenosoittajat	HS0712_V1	tekstiin liitetty video
mielenosoittajien	HS0912_1642	otsikossa
mielenosoittaja-	HS0912_1642	
mielenosoittajan	HS0912_1642	
mielenosoittajien	HS0912_1642	
mielenosoittajan	HS1012_0821	
mielenosoittajan	HS1412_0200	
mielenosoittajat	HS1412_0200	

Artikkelissa HS0712_1849 on käytetty jatketta porukka (kokonaisuudessaan siis mielenosoittajaporukka). Artikkelissa HS0712_2257 on käytetty nimeämisyhdistelmää Kiakkovieras-mielenosoittajat. Samaisessa artikkelissa on käytetty jatketta joukon (kokonaisuudessaan siis mielenosoittajajoukon). Artikkelissa HS0912_1642 on käytetty jatketta porukan (kokonaisuudessaan mielenosoittajaporukan). Mielenosoittaja-nimeämistä käytettiin myös artikkelissa HS1212_0200, mutta kyseessä eivät ole Kiakkovieraat vaan eräs muu paikalla ollut mielenosoittajajoukko. Tämän lisäksi myös Helsingin Sanomien aineistossa puhutaan mielenosoituksesta. Kuten Aamulehden aineistossa, myöskään tässä aineistossa nämä juhlaa kuvastavat nimeämiset eivät kuulu tähän analyysijoukkoon. Helsingin Sanomien aineistossa Kiakkovieraat nimettiin mielenosoittajiksi 48 kertaa.

Kiakkovierasblogissa mielenosoittaja-nimeäminen esiintyy vain kerran (KVB_0712_4, mielenosoittajista). Tämä selittyy sillä, että blogi ei seurannut tapahtumia samaan aikaan tapahtumien kanssa, vaan julkaisut keskittyvät pääasiassa aikaan ennen juhlia ja juhlien jälkeen. Toinen selitys mielenosoittaja-nimeämisen karttamiselle voi olla se, että mielenosoittaja-sanassa saattaa olla paha kaiku, johon Kiakkovieraat eivät halua itseään identifioida. Kisastudiossa nimeämisiä sen sijaan oli.

Taulukko 10. Mielenosoittajiksi nimeäminen Kisastudion aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
mielenosoittajia	KS_1715	lainaus Aamulehdestä
mielenosoittajia	KS_1715	lainaus Aamulehdestä
mielenosoittajat	KS_1715	lainaus Aamulehdestä
mielenosoittajat	KS_1749	linkki Helsingin Sanomiin
mielenosoittajat	KS_1802	linkki Helsingin Sanomiin
mielenosoittajien	KS_1805	
mielenosoittajat	KS_1812	
mielenosoittajat	KS_1902	linkki Helsingin Sanomiin
mielenosoittajat	KS_1917	
Mielenosoittaja	KS_1924	
mielenosoittajaa	KS_1926	linkki Aamulehteen
mielenosoittajat	KS_1926	linkki Aamulehteen
Mielenosoittajat	KS_1947	
mielenosoittajia	KS_1951	lainaus poliisilta
Mielenosoittaja	KS_1953	
mielenosoittajille	KS_2002	lainaus Helsingin Sanomista
mielenosoittaja	KS_2027	

Kisastudion aineistossa mielenosoittajiksi nimeämisiä on 17 kappaletta, joista suurin osa on joko suoria lainauksia muiden medioiden julkaisuista tai viittauksia niihin. Täten voinee sanoa, että Kisastudion julkaisuissa mielenosoittaja nimeämisestä ei vältelyä, mutta sitä ei myöskään aktiivisesti käytetty kuvaamaan Kiakkovieraita. Mielenosoittaja-nimeäminen voidaan nähdä negatiivisessa valossa. Kuitenkin tässä yhteydessä se näyttää hyvinkin neutraalina. Tämä johtuu varmasti pitkälti siitä, että muut nimeämiset olivat niin paljon kärkkäämpiä.

5.2.4 Mellakoijat

Aineistossa käytetään myös sanaa mellakka: puhutaan mellakoivista anarkisteista, mellakkapoliisista, mellakka-aidasta, mellastamisesta ja mellakoista. Olen koonnut tähän ne nimeämiset, jolloin Kiakkovieraita puhuttiin juuri mellakoijina.

Taulukko 11. Mellakoijiksi nimeäminen Aamulehden aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
mellakoitsijoiden	AL0612_2132	
mellakoitsijoiden	AL0612_2330	
Mellakoitsijat	AL0612_2330	
Mellakoijista	AL0712_1311	otsikossa

mellakoitsijoille	AL0712_1934	otsikossa
Mellakoitsijat	AL0712_1934	
mellakoitsijat	AL0712_2104	
mellakoitsijoita	AL0812_1414	kuvatekstissä
mellakoijsia	AL1312_2303	

Aamulehden aineistossa mellakoitsija tai mellakoijsia nimeämistä käytettiin yhdeksän kertaa. Helsingin Sanomien aineistossa nimeämistä käytettiin seuraavasti.

Taulukko 12. Mellakoijsiksi nimeäminen Helsingin Sanomien aineistossa.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
mellakoitsijat	HS0612_2146	
mellakoijsista	HS0612_2146	
mellakoitsijoiden	HS0712_0906	

Helsingin Sanomista mellakoijsina tai mellakoitsijana nimeämistä löytyi vain kolme kappaletta, Kiakkovierasblogissa niitä ei ollut yhtään ja Kisastudiossakin vain yksi, tämäkin Twitteristä lainatussa kommentissa (KS_1945) muodossa mellakoitsijaa. Mellakoitsijaksi nimeämisellä on hyvin pitkälti sama tarkoitus kuin anarkistiksi nimeämisellä. Kuitenkin mellakoijsia voidaan nähdä tässä kokonaisuudessa hieman neutraalimpana kuin anarkisti.

5.2.5 Vähemmän käytetyt nimeämiset

Anarkistit, Kiakkovieraat, mielenosoittajat ja mellakoijsat ovat nimeämisten pääryhmät. Seuraavassa olen eritellyt pienemmät nimeämisryhmät kokoamalla ne yhteen taulukkoon alkukirjaimen mukaan aakkosjärjestyksessä, mutta kuitenkin tietyn nimeämisen mukaan lähdejärjestyksessä (jos ensimmäinen nimeäminen on esimerkiksi aktivisti, taulukossa ovat ensin kaikki Aamulehden aineistosta löydettyt aktivistiksi nimeämiset, jonka jälkeen Helsingin Sanomissa, Kiakkovierasblogissa ja Kisastudiossa esiintyvät aktivistiksi nimeämiset). Totuttuun tapaan nimeämistä seuraa artikkelin tunniste sekä mahdollinen selite.

Tähän analyysiin ei ole otettu mukaan sellaisia yleisnimityksiä kuten ihminen, henkilö, osallistuja, me, pidätetyt, kiinniotetut, vapautetut ja kokoontujat, ellei niillä ole ollut jotain Kiakkovieraisiin liitettävää nimeävää etunimitystä tai jatketta (esimerkiksi Kiakkofani). Myöskään tässä osiossa löydöksiin ei lasketa mukaan sellaisia kuvauksia, jotka kuvaavat tapahtumaan osallistuneita yhtenä elimenä

(mielenosoittajat vs. mielenosoitus, Kiakkovieraat vs. Kiakkovierasjuhlat, mellakoijat vs. mellakka). Tällaisia nimeämisiä ovat esimerkiksi myös väkijoukko, joukko ja ryhmä.

Varsinkin valtamedioiden aineiston alkupäässä puhutaan paljon järjestäjistä. En ole tätä nimeämistä ottanut tähän mukaan siksi, että järjestäjillä ilmeisesti tarkoitetaan blogin ylläpitäjiä ja tapahtuman alullepanijoita. Tämän tutkielman tarkoitus on tarkastella Kiakkovieraita laajemmassa kokonaisuudessa. Tätä nimeämistä käytettiin pääasiassa ennen juhlia. Taulukkoon ei ole otettu mukaan englannin- ja ruotsinkielisiä nimeämisiä. Osittain siksi, että tutkielma keskittyy suomenkieleen, osittain siksi, että blogissa käytetyt muun kieliset artikkelit ovat vain suoria käännöksiä suomesta. Käännetty teksti on tämän lisäksi paikoitellen myös erittäin huonoa.

Taulukko 13. Vähemmän käytetyt nimeämiset, koko aineisto.

Nimeävä sana	Artikkeli	Mahdollinen selite
aktivisteiksi	HS0712_0906	ylikomisario Nojosen käyttämä nimeäminen
aktivisteista	HS0712_2257	
aktivisti	HS0712_2257	
aktivisti	KVB_0212_1	lainattu Yle Puheen Poliitikkaradiota
alkuperäiskansoille	KVB_2911_2	
asunnottomille	KVB_2911_2	
joukkuetovereitamme	KVB_0112_1	
juuttuville	KVB_2911_2	
kaverit	AL0412_2125	Timo Jutilan käyttämä nimeäminen
kansa	KVB_2012	lainaus Twitteristä
kantaväestö	KVB_0610	
kaverillesi	KVB_0112_1	
kaverisi	KVB_0512_2	
Kiakkofanin	KVB_2611_3	otsikossa
kiakkofani	KVB_2611_3	
kiakkokansaa	KVB_0610	
kiakkokansalle	KVB_2111_1	
kiakkokansa	KVB_2911_1	
kriminalisoiduille	KVB_2911_2	
köyhältä	KVB_0610	
köyhille	KVB_2911_2	
laitostetuille	KVB_2911_2	
loppuun palaneille	KVB_2911_2	
maailmankansalaisia	KVB_0610	
maailmankansalaisille	KVB_2911_2	
maattomille	KVB_2911_2	
mamuille	KVB_2911_2	
neropatti	KS_1905	puhe Vanhan kirkon ikkunan rikkojasta

opiskelijoille	KVB_2911_2	
pakkosteriloiduille	KVB_2911_2	
peruspulliaiseksi	HS0712_1849	viitattu Peten omaan kuvailuun itsestään
pelaajat	KVB_0112_1	
pelaajille	KVB_0112_1	
pelaajaa	KVB_0112_1	
prekaareille	KVB_2911_2	
protestoijia	HS1012_0159	lainattu Savon Sanomia
siirtolaisille	KVB_2911_2	
riehujat	HS0712_0906	
riehujia	HS0712_0906	
rikollisryhmä	HS0712_2257	kyse poliisin epäilystä
rikollisten	HS0912_1642	viitattu poliisin nimeämiseen
rikollisista	KVB_0712_3	viitattu valtamedian käyttämään nimeämiseen
roskaväen	KVB_1810	lainattu Aviisin uutinen
rosvojoukko	AL0712_1338	poliisipäällikkö Luoman käyttämä nimeäminen
rosvoiksi	AL1312_2303	
”rosvojoukoksi”	HS0712_0906	lainattu poliisipäällikkö Luomaa
rosvojoukoksi	HS0712_1849	viitattu poliisin käyttämään nimeämiseen
”rosvojoukkioksi”	HS0912_1642	viitattu Luoman käyttämään nimeämiseen
rähinöitsijöistä	KVB_0712_3	viitattu valtamedian käyttämään nimeämiseen
sekaväkee	KVB_0610	
sekaväkeä	KVB_0712_3	
syrjäytetyille	KVB_2911_2	
tamperelaisia	KVB_0610	
terapoiduille	KVB_2911_2	
tovereita	AL0812_1414	otsikossa, lainaus Kiakkovierasblogista
tovereita	KVB_0712_4	
tulokkaita	KVB_0610	
työläiseltä	KVB_0610	
työläisten perillisten	KVB_1810	lainattu Aviisin uutinen
tyväen poikia	KVB_0610	
tyväen tyttäriä	KVB_0610	
tyväen	KVB_1810	lainattu Aviisin uutinen
työläisille	KVB_2911_2	
työttömille	KVB_2911_2	
ystäviäsi	KVB_0112_1	
ystäviäsi	KVB_0112_1	
ystäviesi	KVB_0112_1	

Vaikka edellä on argumentoitu sen puolesta, että joukko ei kuulu nimeämisiin, katson rosvojoukon kuuluvan. Tämä sen vuoksi, että etuliitteellä rosvo haluttiin nimetä nimenomaan Kiakkovieraita. Tau-

lukkoon ei ole eroteltu artikkelissa KVB_0212_2 esitettyä Kiakkovierasblogin lainausta, joka on lainattu Totuusradion julkaisuun, jonka taas Kiakkovierasblogi on lainannut takaisin blogiin. Kyseinen lainaus on artikkelista KVB_0610 (Kutsu Kiakkovierasjuhille!).

5.2.6 Sisällön erittelyn ja sisällönanalyysin yhteenveto

Valtamedioissa käytettiin pääasiassa nimeämisiä mielenosoittajat ja Kiakkovieraat. Anarkistiksi ja mellakoijiksi nimeämistä on suhteellisen vähän. Pääasiassa molemmissa valtamedioissa Kiakkovieraita nimettiin mielenosoittajiksi, Aamulehdessä 57 kertaa ja Helsingin Sanomissa 48 kertaa. Kisastudiossa käytettiin eniten nimeämistä mielenosoittajat. Moni näistä oli kuitenkin viittauksia tai suoria lainauksia muista medioista. Kisastudiossa puhuttiin suhteellisen paljon tapahtumasta mielenosoituksena. Tämä abstrakti yleistäminen saattaa osaltaan selittää Kiakkovieraiden nimeämisen vähyyttä. Kiakkovierasblogissa puhuttiin samaan tapaan enemmän Kiakkovierasjuhlista kuin itse Kiakkovieraista. Tämän lisäksi blogin nimeämiset olivat moninaisia ja hyvin positiivisesti värittyneitä. Blogissa puhutaan esimerkiksi kavereista, ystäväistä, tovereista ja pelaajista. Yksittäisistä nimeämisistä eniten huomiota eri medioissa sai poliisipäällikkö Markku Luoman tokaisema rosvojoukko.

Tyypittelen tulokset yksinkertaisesti. Tyypittelyn perusteena on se, voidaanko nimeäminen nähdä pääasiassa positiivisena, negatiivisena vai neutraalina. Anarkia-sanaa käytetään pääasiassa negatiivisena nimeämisenä. Negatiivisuus tulee esille siinä, että jo anarkia-sanaan liitetään yleisellä tasolla sekasorto. Kutsumalla Kiakkovieraita anarkisteiksi halutaan ilmentää sekasorron tai jopa väkivallan mahdollisuutta. Kiakkovieras on sen sijaan hyvä nimeäminen. Välttämättä ei voida puhua jokaisessa yhteydessä positiivisuudesta, vaan positiivisuus tulee enemmän esille siinä, että Kiakkovieraista käytetään näin heidän omaa nimitystään. Kuitenkin ongelma Kiakkovieras-nimeämisen suhteen on siinä, että Kiakkovieraat itse yllättäen käyttivät itsestään enemmän nimitystä Kiakkovierasjuhlit. Mielenosoittajat on hankala nimeäminen. Toisaalta mielenosoittaja voidaan yleisesti nähdä negatiivisena nimeämisenä. Kuitenkin tässä yhteydessä mielenosoittaja-nimeäminen on yllättävän neutraali, useimmiten jopa positiivinen. Mielenosoittaja-nimeäminen on globaali. Mellakoija-nimeäminen sen sijaan on samalla tavalla negatiivinen kuin anarkia-sanan käyttö. Nimeämällä Kiakkovieraat mellakoijiksi halutaan tuoda esille Kiakkovieraiden vaarallista ja jopa laittomuuksiin taipuvaista luonnetta.

Aktivisti-nimeämistä käytettiin sekä valta- että vastamediassa. Valtamedian kautta tapahtuva nimeäminen voidaan nähdä negatiivisena, vastamedian kautta taas positiivisena. Vastamediassa käytettiin sellaisia nimityksiä kuin alkuperäiskansa, asunnoton, joukkuetoveri ja juuttuva. Kaikki nämä voidaan nähdä positiivisena siitä syystä, että nimeämiset tapahtuvat verraten valtakulttuuriin. Esimerkiksi asunnottomuus johtuu vallassa olevien toimista ja Kiakkovieraat osoittavat tälle solidaarisuutensa. Samoin joukkuetoveri on hyvin positiivinen sillä tavoin, että se kuvastaa Kiakkovieraiden yhtenäisyyttä ja yhteisrintamaa vallassa olevia kohtaan. Kaveri-nimeämistä on sekä negatiivista että positiivista. Timo Jutilan käyttämä kaveri-nimeäminen on negatiivinen, kun taas vastamedioissa käytetty kaveri-nimeäminen on samalla tavalla positiivinen kuin joukkuetoveri-nimeäminen. Positiivisia nimeämisiä ovat myös maailmankansalainen ja pelaaja. Negatiivisia nimeämisiä taas protestoija, riehuja, rikollisryhmä, rikollinen, rosvojoukko ja rähinöitsijä. Vastamedian käyttämät sellaiset nimeämiset kuin sekäväki, toveri, työläinen tai ystävä ovat positiivisia. Yleisesti voi todeta, että valtamedioissa Kiakkovieraista käytettiin paljon negatiivisia nimeämisiä, kun taas vastamedioissa Kiakkovieraat nimettiin positiivisen kautta. Määrällisesti voidaan kuitenkin sanoa, että Kiakkovieraat nimettiin enemmän neutraalisti kuin negatiivisesti. Neutraalius tulee esille lähinnä siinä, kun Kiakkovieraita kutsutaan Kiakkovieraiksi ja mielenosoittajiksi tai Kiakkovieraista käytetään jotain hyvin tavallista nimeämistä, kuten tulokas tai opiskelija.

5.3 Diskurssianalyysi

Seppäsen ja Väliiverrosen mukaan ”Diskurssit ovat representaatioita laajempia, suhteellisen vakiintuneita ajattelu- ja ilmaisutapoja, jotka liittyvät erilaisten yhteiskunnan instituutioiden toimintaan.” (Seppänen & Väliverronen 2012: 103). Lehtosen mukaan diskurssi ei ole vain yksi lause, vaan se syntyy monesta eri lauseesta (Lehtonen 2000: 67).

Merkitys viittaa ihmisen ja maailman väliseen suhteeseen, merkitykset taas ihmisen olemassaolon tapaan. Ihminen hahmottaa maailmaa merkityksellistämisen prosessin ja merkitysyhteyksien kautta. Merkitykset rakentavat sosiaalisen maailman jonka avulla voimme luovia elämässä ilman, että jokainen tilanne olisi meille täysin uusi. Meillä on tavallaan kartta, jonka avulla voimme suunnistaa maailmassa. Eri ihmiset antavat eri asioille eri merkityksiä. (Eskola & Suoranta 1998: 45.)

Diskurssianalyysi tarkoittaa sitä, että tekstistä etsitään niitä keinoja, miten merkityksiä tekstissä tuotetaan. Sosiaalisessa konstruktionismissa kieli käsitetään todellisuuden rakentamisen keinona. Tällöin kieli ei ole vain todellisuuden kuva, vaan osa todellisuutta. (Eskola & Suoranta 1998: 195.) Tällöin analyysin kohteena olevaa tekstiä tulee tarkastella siinä kontekstissa, missä se on tuotettu. Näin diskurssianalyysi tutkii sitä, miten sosiaalista todellisuutta tuotetaan sosiaalisissa käytännöissä. (Eskola & Suoranta 1998: 196.) Diskurssianalyysissa mielenkiinto keskittyy siihen, miten teksti on tehty, mitä sillä tehdään ja mikä on sen tarkoitus (Eskola & Suoranta 1998: 197). Tekstin ei nähdä kuvaavan kohdettaan, vaan se pikemminkin vain esittää yhden version kyseessä olevasta asiasta. Myös diskurssianalyysi on erittäin aineistolähtöinen. Tämä ilmenee esimerkiksi siinä, että diskursseja ei oteta valmiina jostakin vaan ne nousevat aineistosta tutkijan tulkinnan kautta. (Eskola & Suoranta 1998: 198.) Diskurssianalyysillä ei etsitä yhtä totuutta. Tutkimuslöydösten ei tarvitse olla identtisiä, vaan ne voidaan jäsentää samankaltaisiksi juuri niiden tarkoituksen kautta. (Eskola & Suoranta 1998: 200.) Tämän tutkielman aineistossa yhdestä tietystä asiasta voidaan puhua hyvin monilla eri tavoilla, mutta niiden tarkoitus voi olla sama. Täten ne kuuluvat yhteen.

Me kaikki toimimme merkitysten keskellä. Tämän lisäksi on olemassa erilaisia diskursiivisia ehtoja. Nämä ehdot säätelevät tulkintaamme. Diskursiivisella ehdolla voidaan tarkoittaa esimerkiksi journalistisen puheen ehtoja tai vaikkapa sitä tiettyä puhetyyliä, joka tulee omaksua pitäessään saarnaa kirkossa. (Heiskala 1990: 19.)

Tommi Hoikkalan mukaan Teun A. van Dijkin diskurssianalyysi tutkii tekstiä, puhetta ja kielenkäyttöä. Hoikkalan mukaan van Dijk näkee diskurssin kommunikatiivisena tilanteena eli aktina. Diskurssi ei täten ole vain kieltä, vaan vuorovaikutusta. Tällöin puheakteja tarkastellaan kokonaisuutena, jolla on niin paikallinen kuin globaali taso. Tärkeintä van Dijkin metodologiassa on kontekstin käsittäminen osana tätä aktia. (Hoikkala 1990: 142.)

Diskurssianalyysi ei siis tutki vain tekstiä, vaan myös tekstin kognitiivisia, sosiaalisia ja kulttuurisia ulottuvuuksia. Diskurssi on siis osa vuorovaikutusta ja sosiaalista toimintaa. Diskurssilla on täten taustallaan jokin tila ja aika, missä se tuotetaan. Hoikkalan mukaan van Dijk tarkoittaa makrostruktuurilla tiedon kognitiivista prosessointia, vuorovaikutusta, toimintaa sekä diskurssirakenteita. Tällöin makrostruktuuri on kokonaisuudessaan sosiaalisen todellisuuden representaatio. (Hoikkala 1990: 145.) Hoikkalan mukaan van Dijk tarkoittaa globaalilla struktuurilla sitä mallia, jolla tulkitsemme

asioita. Esimerkiksi elokuvaa katsoessamme käytämme globaalia struktuuria elokuvan tulkitsemiseen. Poimimme elokuvasta yksityiskohtia, joista kokoamme ymmärrettävän ja merkityksellisen kokonaisuuden. (Hoikkala 1990: 146.)

Tämä globaalianalyysi on koko ajan käynnissä ihmisessä. Globaalit struktuurit auttavat meitä ymmärtämään maailmaa. Esimerkiksi kadulla kävellessämme osaamme ottaa käyttöön katumaisemaan liittyvän globaalin representaation. Tämän kautta ymmärrämme olevamme juuri kadulla. Globaalianalyysi tapahtuu van Dijkin mukaan niin, että käytämme prosessointiin makroanalyysia. Ensin kaikki merkityksettömät yksityiskohdat poistetaan, sen jälkeen samankaltaiset yksityiskohdat yleistetään. Tämän lisäksi ympäristöä konstruoidaan normaaliuden kautta. Kadulla kävelyn mahdollistamiseksi merkityksettömiä yksityiskohtia ovat esimerkiksi talojen värit, samankaltaisiksi taas voidaan ryhmitellä kadulla kulkevat autot ja konstruoinnissa normaalit asiat asetetaan paikoilleen, eli vaikkapa juuri asfaltista tehty pötkylä asetetaan kaduksi. (Hoikkala 1990: 147.)

Diskurssianalyysia kiinnostaa juuri makrotaso. Ei tutkita vain kieltä itsessään, vaan sitä mikä kokonaismerkitys kielen käytöllä on. Makrotasolla pyritään tutkimaan kokonaismuotoa, mutta tämän lisäksi diskurssilla on myös superstrukturi. (Hoikkala 1990: 147.) Kokonaismuoto on siis jonkin tekstin koko muoto aloituksineen, lopetuksineen ja tässä tapauksessa esimerkiksi myös otsikoineen. Makro- ja superstruktuurin erottaa toisistaan se, että superstrukturi on täynnä diskurssia. Makrostrukturi on lauseet, teksti. Superstrukturi on se taso, joka sisältää tämän tekstin, mutta myös sen tarkoituksen. (Hoikkala 1990: 148.) Täten superstrukturi voi sisältää monia diskursseja.

Makroanalyysiin liittyy sääntöjä. Diskurssianalyysissa tutkitaan luonnollista kieltä. Täten kielen käytön arviointi liittyy todennäköisyysarvioihin. Asioiden suhteita arvioidaan todennäköisyyksien kautta. Tähän arviointiin käytetään maailmaa koskevaa yleistä tietoa. (Hoikkala 1990: 149.) Jos minä luen tekstin ”Karhu saapui naapuristoon” osaan suhteuttaa tämän tekstin ympäröivään maailmaan sen kautta, että tiedän karhun pyörimisen asutusalueilla olevan sekä suhteellisen harvinaista, mahdollinen turvallisuusriski sekä ehkä osoitus karhun luonteen muutoksesta tai asutuksen tunkeutumisesta karhun reviirille.

van Dijkin makrosääntöjä on kuusi. Poistosääntö, yleistyssääntö ja konstruktiosääntö ovat yleisimmät ja tärkeimmät. Tämän lisäksi on valintasääntö, suoran siirtämisen sääntö ja arviointisääntö. Poistosäännöllä tarkoitetaan tulkinnan kautta tarpeettomien asioiden poistamista. (Hoikkala 1990: 149.) Yleistyssäännöllä mikrotason yksityiskohdista luodaan makrotason yleistys. Konstruktiosäännöllä tarkoitetaan sitä, että samantyylliset mikrotason asiat kootaan yhteen uuden kuvailevan yhteisen nimikkeen alle. (Hoikkala 1990: 150.) Tämän tutkielman tapauksessa poistosääntöä käytetään erottelemaan aineistosta juuri Kiakkovieraita kuvailevat asiat. Yleistyssääntö tuo mikrotason makrotasolle esimerkiksi sen kautta, että mielenosoittajat, mellakoijat ja rosvojoukko tarkoittavat tässä tapauksessa samaa asiaa eli Kiakkovieraita. Konstruktiosääntö taas tulee sille siinä, että tekstistä erotellaan eri diskursseja, joiden kautta Kiakkovieraita kuvataan. Nämä kuvaukset erotellaan mutta tuodaan yleisempien nimikkeiden alle. Esimerkiksi eri sanoilla ilmaistut samaa asiaa tarkoittavat ilmaisut katsotaan kuuluvan samaan ryhmään. Joku voisi käyttää lausetta ”Kiakkovieraat rikkoivat ikkunan” ja joku toinen taas lausetta ”Mielenosoittajat rikkoivat ikkunoita”. Täten, vaikka lauseet eivät ole identtiset, ne kuuluvat samaan ryhmään. Kuitenkaan lause ”Anarkistit löivät pankin lasit säpäleiksi” ei välttämättä kuulu tähän ryhmään. Vaikka se ilmaisee samaa asiaa, ilmaisun muoto on erilainen kuin kahdessa edellisessä esimerkissä.

Diskurssianalyysi ei tarkastele yksilöä, vaan sosiaalista käytäntöä jossa yksilöt toimivat. Täten ei pyritä tutkimaan sitä, mitä sanoman lähettänyt yksilö on päänsä sisällä miettinyt, vaan sitä, mitä tämä sanoma saa aikaan. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016: 43.) Diskurssianalyysissä puhutaan identiteettistä, subjektipositioista ja diskurssin käyttäjästä. Identiteetillä tarkoitetaan yläkäsitettä, jolla määrittelee toimijalle oikeuksia, velvollisuuksia ja ominaisuuksia. Subjektipositiolla tarkoitetaan toimijan asemaa diskurssissa. Diskurssin käyttäjä tarkoittaa lähes samaa kuin subjektipositio, mutta käyttäjällä tuodaan ilmi sitä ulottuvuutta, että ihminen pystyy eri diskursseilla määrittämään itse itseään sekä puhumaan asioista eri tavoilla. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016: 45.) Toisin kuin diskurssin käyttö, subjektipositio määrittyy vasta sosiaalisissa käytännöissä, mutta myöskään diskurssin käyttäjän roolia ei välttämättä valita kovinkaan tietoisesti (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016: 46).

Kaikilla sanomisilla kuvataan jotain, mutta niillä saadaan myös jotain aikaan. Kielellä on täten tilannekohtaisia funktioita. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016: 47.) Tekstin funktio ei välttämättä liity siihen, mitä tekstin tuottaja on yrittänyt saada sillä aikaan. Tekstin funktio on siinä, mitä teksti itses-

sään tekee. Joku siis voi tarkoittaa sanomallaan aivan jotain muuta, mitä se saa sitten aikaan. Kielenkäytöllä on myös ideologisia seurauksia, joilla tarkoitetaan sitä, miten jokin diskurssi kietoutuu valtaan. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2016: 48.) Esimerkiksi Kiakkovieraiden tapauksessa Kiakkovieraat pyrittiin osassa aineistoa esittämään naurettavina. Täten valta ei tosiaankaan ole Kiakkovierailla vaan valta annetaan tämän diskurssin kautta esimerkiksi poliisille ja sitä kautta valtiolle.

Diskurssin tunnistaa siitä, että se realisoituu tekstissä, se liittyy objekteihin ja sisältää toimijat. Tämän lisäksi diskurssi on yhtenäinen merkityssysteemi ja viittaa toisiin diskursseihin. Diskurssi myös reflektoi omaa puhetapaansa ja sillä on historiansa. Realisoituminen tekstissä tarkoittaa sitä, että diskurssi ilmenee juuri tekstissä. Objekteihin liittyminen tarkoittaa sitä, että diskurssi antaa jollekin objektille olemassaolon. (Suoninen 2016: 62.) Toimijoiden sisältämisellä tarkoitetaan sitä, että diskurssi kutsuu meitä tiettyihin positioihin. Yhtenäinen merkityssysteemi tarkoittaa sitä, että diskurssi piirtää yhtenäisen kokonaisuuden asioista. Toisiin diskursseihin viittaamisella tarkoitetaan sitä, että diskurssi keskustelee muiden diskurssien kanssa. (Suoninen 2016: 63.) Puhetavan reflektointi tulee esille siinä, että diskurssin voidaan katsoa kommentoivat myös omia käsitteitään. Historiallisuudella viitataan siihen, että diskurssi ei ole erillään kelluva vaan kytköksissä johonkin aikaan ja paikkaan. (Suoninen 2016: 64.)

Diskurssi sisältää valtaa (Jokinen & Juhila 2016: 75). Valtaa on diskurssien keskinäisissä suhteissa, mutta myös diskurssissa itsessään. Osa diskursseista voi olla hegemonisessa asemassa suhteessa muihin diskursseihin. (Jokinen & Juhila 2016: 76.) Hegemonisen diskurssin tunnistaa siitä, että se on usein itsestäänselvyys. Tämän lisäksi viitteen hegemoniseen diskurssiin antaa se, että tietty tyyli toistuu aineistossa hyvin paljon. Hegemoniaan viittaa myös se, että diskurssi saattaa näyttäytyä selvänä, vaihtoehdottomana ja vahvana. (Jokinen & Juhila 2016: 80.)

Diskurssin sisäiset valtasuhteet tulevat esille, jos diskurssilta kysytään mitä se sanoo tai tekee, millaisina ihmisten väliset suhteet kuvataan diskurssissa ja millaisia subjektipositioita diskurssi luo (Jokinen & Juhila 2016: 85). Toisin sanoen kysytään siis sitä, mistä saa puhua ja kuka saa puhua sekä kuinka vakavasti kenenkin sanomiset esitetään. Kaikilla diskurssin toimijoilla saattaa olla valtaa, mutta valta on erimääräistä. (Jokinen & Juhila 2016: 85-86.) Esimerkiksi valtamedioiden uutisoinnissa saattaa tulla ilmi sekä poliisin että mielenosoittajien mielipiteet, mutta valta on silti poliisilla. Poliisin ja mielenosoittajien suhde voidaan esittää vastakkainasettelun kautta, mutta useimmiten on

niin, että jompikumpi osapuolista esitetään kuitenkin vallassa olevana. Sama toimii toisinpäin vastamedioissa, kun valtamedioiden toimittajien puheita saatetaan kritisoida ja täten valta annetaan Kiakkovieraille sen sijaan että se annettaisiin vallalla oleville.

Tutkija voi ottaa tutkimukseensa ja analyysiinsä monia eri positioita (Juhila 2016: 411). Analyytikon positiolla tarkoitetaan sellaista tutkijan asemaa, jossa tutkija yrittää ottaa analysoitavaan aineistoon mahdollisimman vähän osaa (Juhila 2016: 413). Asianajajan positio taas on sellainen, missä tutkija yrittää tutkimuksensa avulla ajamaan tai edistämään jotain asiaa (Juhila 2016: 418). Tulkitsijan positio aineistolähtöinen. Tällöin tutkija lukee ja kuuntelee aineistoa monilla eri tavoilla. Keskeistä tutkimuksessa onkin juuri tutkijan ja aineiston vuorovaikutus. Tällöin tutkijasta tulee tavallaan osa tutkimusta. (Juhila 2016: 423.) Keskustelijan positiolla tarkoitetaan sitä, että tutkija ottaa osaa keskusteluun jollain julkisella areenalla jossa mielipiteitä vaihdetaan (Juhila 2016: 430).

Kielestä muodostetaan lauseita, joilla on tarkoitus. Lauseilla pyritään tuomaan jotain ilmi. (van Dijk 1980a: 43.) Lauseella on aina jokin diskurssi (van Dijk 1980a: 44). Diskurssilla tarkoitetaan niitä olosuhteita, joissa lähettäjä ja vastaanottaja yhdistävät – tai vaihtoehtoisesti eivät yhdistä – lauseita ymmärrettäviksi sanomiksi (van Dijk 1980a: 49). Koherenssilla tarkoitetaan sitä lauseen ominaisuutta, miten hyvin se käy yhteen muiden lauseiden kanssa (van Dijk 1980a: 93). Esimerkiksi Vanhan kirkon ikkunoiden tapauksessa monissa medioissa oli maininta ikkunoiden rikkomisesta ja siitä, että se ei välttämättä ollut kaikkien mielenosoittajien mieleen. Tällöin nämä lauseet käyvät yksiin ja niiden kautta voidaan saada jokin asia selville. Jos taas vaikka valtamedioissa olisi mainittu ikkunoiden rikkominen negatiivisena ja vastamedioissa positiivisena, varmasti selville saatu asia olisi tällöin ollut vain se, että ikkunat rikottiin. Jos asia olisi esitetty sekä negatiivisena että positiivisena, johtopäätöstä tapahtuman vaikutuksesta ei voitaisi vetää.

Diskurssi ei useinkaan sisällä täsmällistä tietoa, vaan siitä saatava tieto on epäsuoraa. Tällöin koherenssia voidaan käyttää apuna täyttämään nämä diskurssin aukot. (van Dijk 1980a: 108.) Konteksti ei ole vain yksi puheavaruus eli diskurssi, vaan monien erilaisten puheavaruuksien ketju (van Dijk 1980a: 191). Tällöin konteksti voidaan nähdä tapahtumien kulkuna (van Dijk 1980a: 192). Ymmärrän van Dijkin tarkoittavan tällä sitä, että jos vaikka minä keskustelen naapurini kanssa päivän polttavista

poliittisista puheenaiheista, saatan valita erilaisia puheavaruuksia sen mukaan, miten keskustelu etenee. Voin ensin vaikkapa tölväistä nykyistä hallitusta, mutta jos huomaa, että naapurini kannattaa esimerkiksi Keskustaa, voin valita siitä eteenpäin toisenlaisen puheavaruuden käytyyn keskusteluun.

Makrostrukturi on semanttinen tai käsitteellinen strukturi joka järjestää mikrostruktuureja. Makrostruktuurin erottaa superstruktuurista se, että superstrukturi on globaali ja enemmän skemaattinen. Täten voidaan sanoa, että superstrukturi on makrostruktuurin globaali, enemmän kaavamaisempi muoto. (van Dijk 1980b: v.) Diskurssi voi sisältää monia eri makrostruktuureja (van Dijk 1980b: 26). Makrostrukturi voi olla semanttinen tai pragmaattinen (van Dijk 1980b: 27).

Makrostruktuuriksi voidaan kutsua sellaista johdonmukaista ja hierarkkista tekstin ja lauseiden rakennetta, jolla näyttää olevan globaali muoto. Makrostrukturi siis yhdistää tekstin mikrotason asioita yhteen. (van Dijk 1981: 85.) Semanttinen makrostrukturi määrittää sen, mistä diskurssissa on kysymys (van Dijk 1981: 197).

Diskurssilla on kaksi ulottuvuutta, tekstuaalinen ja kontekstuaalinen (van Dijk 1988: 24-25). Tekstuaalinen ulottuvuus tarkoittaa enemmän tekstin fyysistä olemusta kuin kontekstuaalinen taas sitä, mitä näihin fyysisiin seikkoihin liittyy. Tällaisia voivat olla esimerkiksi tekstiin liittyvä kognitiivinen prosessi, tekstin tuottamat representaatiot tai sosiokulttuuriset vaikutukset. (van Dijk 1988: 25.) Lehtosen mukaan konteksti voidaan määritellä niin, että tekstin tekijällä on jokin historiallinen tausta. Tekijä tekee tekstin ja lukija vastaanottaa sen. (Lehtonen 2000: 159.) Kun lukija lukee tekstin, tekstissä oleva merkityspotentialit kohtaavat lukijan kulttuuriset resurssit (Lehtonen 2000: 168). Eli lukija tuottaa tekstille merkityksiä (Lehtonen 2000: 169). Täten yksi teksti voi saada eri merkityksiä lukijasta ja hänen kulttuurisesta taustastaan riippuen. Diskurssianalyyssissa tämä merkitysten moninaisuus tulee esille tutkijan näkökulmien vaihtelussa.

5.3.1 Löydetyt diskurssit

Kulttuurisen kontekstin ja Kiakkovierasjuhlien ymmärtäminen kulttuurisena tapahtumana on tärkeää siksi, että näin pystymme ymmärtämään aineistosta nousevia diskursseja. Esimerkiksi Kiakkovierasblogissa käytetään tietynyylistä kieltä. Blogin kielen tarkoituksen ymmärtäminen ja aavistus sen sisällöntuottajien kulttuurisesta taustasta nostavat diskurssit esiin eri tavalla, kuin silloin, jos emme

tiedä tapahtumasta tai sen alullepanijoista mitään. Juuri blogissa käytetty tietynlainen kieli voi asiaan perehtymättömän silmissä näyttää lapselliselta tai vanhakantaiselta. Kun tämä kieli kuitenkin asetetaan vastakulttuuriseen kontekstiin, kieli näyttäytyy eri tavalla, samoin sen tehtävät. Esimerkiksi ohranasta ja lahtareista puhuminen voi vaikuttaa tarkoituksellisen konfliktin- ja vastakkainasettelun hakuiselta tai jopa lapselliselta vanhakantaisten ilmaisujen ja sisällissotaan viittaamisen kautta, mutta jos ymmärrämme sen, että kyseessä on tamperelainen vastine kuokkavierasjuhlille, kiakkoon ja sisällissotaan viittaaminen alkaa vaikuttaa hyvinkin loogiselta. Kuokkavierasjuhlilla on yleensä ollut joku teema, Tampereen tapauksessa täksi valikoitui punaisten ja valkoisten, työläisten ja porvareiden, väliset erot nyky-yhteiskunnassa tamperelaisten rakastamalla jääkiekkoilulla höystettynä.

Olen sisällön erittelyä tehdessäni ja löytöjä koodatessani käynyt aineiston moneen kertaan läpi. Täten tieto aineiston sisällöstä oli jo ennen diskurssianalyysin aloittamista laaja. Kuitenkaan en antanut tämän vaikuttaa analyysiin etukäteisoletuksien kautta, vaan otin artikkelin kerrallaan analysoitavaksi. Diskurssien etsiminen oli enimmäkseen suhteellisen helppoa koska aineisto ja sen käyttämä kieli oli tuttua. Ongelmia kuitenkin muodostui siinä, että otin niinkin kunnianhimoisen tavoitteen kuin määrittää jokaisesta artikkelista ainakin kaksi selvää diskussia. Ensimmäinen ongelma tuli vastamedioiden kohdalla. Osa näiden medioiden artikkeleista on niin lyhyitä – usein vain otsikon mittaisia – että niistä on mahdoton löytää enempää kuin yksi diskurssi. Olen sitä mieltä, että vaikka tilanne olisi hankala, diskursseja ei saa pakottaa tekstistä tai vain keksiä ilmasta. Tästä syystä vastamedioiden artikkeleiden kohdalla saattaa olla määriteltynä vain yksi diskurssi.

Diskurssien runsautta taas on nähtävissä hyvin monessa valtamedian julkaisuissa. Varsinkin niissä, joissa Kiakkovieraista puhutaan kärkkääseen sävyyn, diskursseja suorastaan pomppaa silmille. Tällaisesta esimerkkinä lyhyt mutta monia diskursseja sisältävä artikkeli HS0612_V2.

”Mielenosoittajat: Tultiin juomaan kaljaa. Itsenäisyyspäivän pääjuhlat vieton yksi pelonaiheista oli niin sanottu kiakkovieraiden juhlinta muutaman sadan metrin päässä Tampere-talosta. Toistasataa anarkistiksi itseään nimeävää oli kokoontunut yhteen kiekkoilunn [sic] merkeissä ja Juti-naamarit kasvoillaan. Vielä iltapäivällä ei ollut selvää tietoa kokoontujien aikomuksista. Poliisi oli varautunut mm. ratsukoin estämään kiakkovieraiden etenemisen Tampere-talolle.”

Artikkelista suorastaan hyppäävät silmille niin vastakkain asetteleva, spekuloiava, uhkaava, vaarallinen ja vähättelevä diskurssi. Tämän paikoittaisen runsauden vuoksi jouduin rajaamaan jokaisen artikkelin diskurssien määrittelyn vain kahteen. Tämä johtuu siitä, että aineistoa on syvään diskurssi-analyysiin ehkä liikaa. Vain kahden diskurssin määrittämiseen liittyy se ongelma, että näin analyysi jää väistämättä kevyeksi. Vaarana on myös se, että aineistosta poimitut diskurssit saattavat olla itseltään selviä. Tämä ei ole ollut tietoinen tarkoitukseni vaan olen pyrkinyt käsittelemään ongelman huomattua koko aineistoa kokonaisuutena mahdollisimman monipuolisen diskurssien joukon löytääkseni.

Kuten sisällönanalyysini, myös diskurssianalyysini on hyvin yksinkertainen. Määrittelen jokaiselle artikkelille yhden tai kaksi siinä esiintyvää selvää diskurssia ja annan näistä tekstiesimerkin. Koko ajan diskursseja etsitään sen kautta, miten Kiakkovieraat kuvattiin aineistossa. Tämän jälkeen järjestän diskurssit laajempiin kokonaisuuksiin teemoittain muutamalla eri tavalla. Lähtökohtana on siis se, että yksi artikkeli voi sisältää monia eri diskursseja. Esimerkkinä vaikkapa sellainen artikkeli, jonka diskurssi on poliittinen. Kuitenkin tarkemmin tarkasteltuna se voi sisältää vastakkainasettelun tai vähättelevän diskurssin. Myös tässä keskitytään siis vain siihen, miten Kiakkovieraista puhuttiin. Diskurssianalyysissa on se ongelma ja hienous, että mitä kauemman yhtä tekstiä tutkii, sitä enemmän siitä löytyy eri diskursseja. Näenkin että kyse on tekstin purkamisesta ja uudelleen kokoamisesta. Diskurssit tietenkin liittyvät toisiinsa, ovat toistensa sisässä ja limittäin toistensa kanssa.

Juuri tässä on tutkijalähtöisen tutkimuksen ihanuus ja vaikeus. Tutkijan näkökulma määrittelee paljon sitä, mitkä ovat tutkimuksen tulokset. Jos tätä tutkimusta tekisi joku toinen samalla aineistolla ja samoilla teorioilla, hänen tuloksensa eivät välttämättä olisi samanlaiset minun saamieni tulosten kanssa. Kuitenkaan tämä ei vähennä tutkielman tieteellisyyttä. Kuten aiemmin argumentoitu, teen tutkimusta niin objektiivisesta näkökulmasta kuin se suinkin tässä tilanteessa on mahdollista. Kuitenkin tutkijalla on aina jokin oma kulttuurinen kontekstinsa, ymmärryksenä tieteenalasta, teorit joita hän käyttää ja ajattelijat joita hän lainaa. Jopa sellainen seikka, kun tutkijan ikä saattaa vaikuttaa tutkimustuloksiin.

Tein diskurssianalyysin ensimmäisen vaiheen siten, että kävin koko aineiston läpi artikkeli kerrallaan ja nimesin jokaisesta yhden tai kaksi hyvin selkeää diskurssia. Artikkelikohtaiset diskurssit ovat nähtävissä työn lopussa liitteinä. Olen koonnut artikkelit taulukoihin, nimennyt diskurssit ja antanut dis-

kurssista tekstiesimerkin. Tekstiesimerkin tarkoitus on näyttää millä kielellisillä perusteilla artikkeleissa voidaan katsoa olevan kyseinen diskurssi. Diskurssit ovat nousseet aineistosta eikä minulla ollut mitään etukäteisoletuksia diskurssien suhteen. Olen pyrkinyt nimeämään ne mahdollisimman kuvaavasti.

1. Informatiivinen diskurssi tarkoittaa niitä tekstin keinoja, joiden tarkoitus on vain tuottaa lukijalle tietoa tapahtumista liittyen Kiakkovierasjuhliin tai Kiakkovieraisiin. Tällaisia voivat olla esimerkiksi sen kertominen, että paljonko paikalla on porukkaa tai mitä tapahtuu. Kyseessä on värittämätön, neutraali kuvaus tapahtumista. 2. Vastakkainasettelun diskurssi on sellainen, joka asettaa kaksi ryhmää, esimerkiksi poliisin ja Kiakkovieraat tai valtio ja kansan, vastakkain. Välttämättä mitään konkreettista vastakkainasettelua ei tapahdu (poliisi sumutti mielenosoittajan pippurikaasulla) vaan vastakkainasettelu voidaan tuoda ilmi hienovaraisemmin (poliisi epäilee salassapitorikosta). Vastakkainasettelu voidaan luoda myös Kiakkovieraiden ja kansan välille (HS1212_1216). 3. Poliittisella diskurssilla tarkoitetaan kaikkea sitä tekstiä, mikä voidaan nähdä yksinkertaisen selvästi poliittiseksi. 4. Vakuuttava tai vakuutteleva diskurssi on se, miten poliisin toiminnalla yritetään vakuuttaa lukija siitä, että vaikka Kiakkovieraat tekisivät mitä, poliisi eli valtio tulee turvaamaan tavallisen kansalaisen elämää. 5. Ihmettelevä diskurssi on sellainen, missä kyseessä olevasta asiasta ei tiedetä mitään eikä siitä oikein haluta ottaa selvääkään. Tämä diskurssi tulee vahvasti esiin esimerkiksi Timo Jutilan haastattelussa, jossa Jutilalta kysytään mielipidettä Kiakkovieraisiin.

6. Rauhoitteleva diskurssi pyrkii rauhoittamaan lukijan siitä, että mitään pahaa ei välttämättä pääse tapahtumaan. Tätä diskurssia käytettiin pääasiassa ennen Kiakkovierasjuhlia, mutta myös juhlien jälkeen rauhoittamaan lukijaa siitä, että välttämättä tulevaisuudessakaan ei tapahdu mitään pahaa. 7. Spekuloiva tai arvuutteleva diskurssi on se, jossa yritetään nähdä tulevaisuuteen tai odotetaan jotain tapahtuvaksi. Tällöin usein pyritään arvailemaan Kiakkovieraiden toimintaa tai seuraavaa liikettä. 8. Uhkaava diskurssi on se, jolla annetaan ymmärtää väkivallan leijuvaan ilmaan ennen kuin mitään väkivaltaista on varsinaisesti tapahtunut. 9. Vaarallinen diskurssi pyrkii osoittamaan Kiakkovieraiden vaarallisuuden esimerkiksi ihmisille, aineelliselle omaisuudelle tai yhteiskunnalle. Tämä diskurssi sisältää myös sen ulottuvuuden, että Kiakkovieraiden oma toiminta aiheuttaa vaaraa myös heille itselleen. 10. Rivejä rikkova diskurssi pyrkii näyttämään toteen sen, että mielenosoittajien sisällä tapahtui hajontaa.

11. Huojentunut diskurssi on se, joka pyrkii kertomaan lukijalle, että kaikki on sittenkin hyvin. 12. Kritisovalla diskurssilla tarkoitetaan tässä sitä tyyliä, joka kritisoi Kiakkovieraiden toimintaa. 13. Tuomitseva diskurssi on samantyylinen kuin kritisoi, mutta siinä annetaan vahvemmin ymmärtää, että Kiakkovieraiden toiminta on tuomittavaa. 14. Vähättelevä diskurssi pyrkii nimensä mukaan vähättelemään Kiakkovieraiden toimintaa. Tämä voi tapahtua esimerkiksi sitä kautta, että heidän aikaansaamiaan aineellisia vahinkoja vähätellään tai sitten vähätely kohdistetaan suoraa toimintaan. 15. Innostunut diskurssi on Kiakkovieraiden tapauksessa se, jossa (pääasiassa) Kiakkovieraat ovat ylpeitä ja innostuneita mielenosoituksen tuloksista ja onnistumista.

16. Toverillinen diskurssi pyrkii osoittamaan Kiakkovieraiden yhteisöllisyyttä ja keskinäistä ystävyyttä. 17. Salaileva diskurssi tarkoittaa sitä diskurssia, jossa jollakin on jotain salattavaa tai joku ei halua paljastaa kaikkia tietoja, mitä hänellä on tapahtumaan liittyen. 18. Yhteiskuntakriittisellä diskurssilla ei tarkoiteta tässä Kiakkovieraiden kriittisyyttä yhteiskuntaa kohtaan, vaan ulkopuolista henkilöä joka ei välttämättä asetu Kiakkovieraiden puolelle, mutta kritisoi Kiakkovieraiden toiminnan ja kohtelun kautta yhteiskuntaa. 19. Pahoitteleva diskurssi tarkoittaa nimensä mukaisesti sellaista diskurssia, jossa kerrotaan olevansa pahoillaan Kiakkovieraiden toiminnasta. 20. Hyväksyvä diskurssi hyväksyy Kiakkovieraiden toiminnan tai ymmärtää sitä ainakin osittain.

21. Kutsuva diskurssi esiintyy Kiakkovierasblogissa ja se kutsuu lukijoita ottamaan osaa Kiakkovierasjuhliin ja niiden suunnitteluun. 22. Vitsaileva diskurssi lähestyy Kiakkovierasjuhlia ja/tai siihen osallistuvia tahoja huumorin kautta, tai yrittää muuten höystää tapahtumaa huumorilla. 23. Todistelevalla diskurssilla tarkoitan tässä sitä, miten Kiakkovierasblogissa juhlien tärkeyttä todisteltiin toisissa medioissa julkaistujen juttujen kautta. Aivan kuin haluttaisiin osoittaa todisteita siitä, että tapahtumamme on niin tärkeä, että se on päässyt muuallekin kuin tähän blogiin. Käytännössä tämä diskurssi sisältää lainauksia muista medioista. Todistelevaa diskurssia voidaan nähdä käytettävän myös sellaisissa tapauksissa, missä esitetään Kiakkovierasjuhlien jalkautuminen julkisuuteen (esimerkiksi KVB_2911_1). Todistelevalla diskurssilla yritetään myös näyttää toteen se, että Kiakkovieraat ovat oikealla asialla. 24. Väkivalta diskurssi esiintyy pääasiassa Kisastudiossa ja tarkoitan sillä sitä tyyliä, jolla Kisastudiossa tuodaan ilmi poliisin mielenosoittajiin kohdistamat toimet.

25. Teko diskurssi taas tarkoittaa sitä Kisastudion tyyliä tuoda ilmi mielenosoittajien teot. Tekstityyli lähentelee informatiivista diskurssia, vaikka diskurssin tarkoitus on varmasti myös osaltaan ylpeillä

mielenosoittajien teoilla. Onko syy tähän siinä, että Kiakkovieraat tiesivät myös muiden kuin Kiakkovieraiden seuraavan Kisastudiota ja sen vuoksi tietynlainen poliittinen retoriikka on pyritty pitämään minimissään? Vai onko syynä se, että Kisastudion ylläpitäjiä on monta ja heillä vain on erilainen tyyli tiedottaa tapahtumista. Myös kärkkäästi kirjoitettuja artikkeleita löytyy tästä diskurssista. 26. Lietsova diskurssi tarkoittaa sitä tyyliä, jolla Kiakkovieraat nostattavat mielenosoituksen tunnelmaa.

Huomionarvoista on se, etten ole nimennyt anarkistista diskurssia. Tämä johtuu siitä, että tämä anarkistinen diskurssi on kaksijakoinen. Kiakkovieraiden toiminta oli osittain anarkistista, mutta anarkia voidaan nähdä katsontakannasta riippuen sekä positiivisena että negatiivisena. Tämän vuoksi tämä niin sanottu anarkistinen diskurssi on jakaantunut kahteen. Toisaalta vaarallinen diskurssi on lähimpänä anarkistista diskurssia, toisaalta teko diskurssi voidaan nähdä lähimpänä tätä.

5.3.2 Diskurssien kokoaminen identiteetin mukaan

Diskursseilla annetaan Kiakkovieraille erilaisia identiteettejä. Sankarin identiteetti tulee ilmi innostuneessa diskurssissa, missä Kiakkovieraat ovat onnistuneet tavoitteissaan. Myös toverillinen diskurssi kuuluu tähän. Yhteiskuntakriittinen diskurssi kuuluu sankarin identiteetin ryhmään siksi, että vaikka tämä diskurssi ei asetu Kiakkovieraiden puolelle, se on kuitenkin enemmän yhteiskuntaa vastaan. Hyväksyvä diskurssi vahvistaa sankarin identiteettiä. Sankarin identiteetin rakentumiseen liittyy myös todisteleva diskurssi, joka pyrkii haalimaan todisteita siitä, että Kiakkovieraat olivat oikeassa. Myös väkivalta diskurssi tukee sankarin identiteettiä sen kautta, että poliisin toimet Kiakkovieraita kohtaan esitetään väärinä ja täten Kiakkovieraat oikeassa olevina. Lietsovan diskurssin voi katsoa kuuluvan tähän sankarin identiteetin ryhmään sen vuoksi, että tämän diskurssin kautta Kiakkovieraat pyrittiin esittämään oikeassa olevina toiminnan ihmisinä.

Ihmisen identiteetti tulee ilmi informatiivisessa diskurssissa siten, että siinä Kiakkovieraat pyritään kuvaamaan hyvin neutraalisti tavallisina ihmisinä. Ihmisen identiteetti annetaan myös ihmettelevässä diskurssissa, kun Kiakkovieraista ei tiedetä mitään eikä heistä haluta ottaa selvää. Täten Kiakkovieraat nähdään tavallisina ihmisinä. Ihmisen identiteetti tulee esiin myös spekuloidussa diskurssissa. Vaikka toimintaa odotetaan, Kiakkovieraat nähdään vielä hyvin neutraaleina. Vähättelevä diskurssi

kuuluu tähän ihmisen identiteetin ryhmään siksi, että se pyrkii vähättelyn kautta poistamaan Kiakkovieraista sen vaarallisuuden tai muun epäinhimillisen sävyn ja tuomaan Kiakkovieraat takaisin tavallisiksi ihmisiksi. Vitsaileva diskurssi kuuluu tähän ihmisen identiteetin ryhmään siksi, että huumorilla pyritään tuomaan esiin tapahtuman leikkimielistä luonnetta ja tuomaan esille sitä, että asiat eivät ole niin vakavia, mitä voisi kuvitella. Ihmisen identiteettiin kuuluu myös teko diskurssi, joka tuo mielenosoittajien tekoja esiin hyvin neutraalilla tavalla.

Vihollisen identiteetti tulee ilmi vastakkainasettelun diskurssissa siten, että siinä Kiakkovieraat pyritään näyttämään toisena, vastapuolella olevana. Vihollisen identiteetti annetaan myös vakuuttavassa tai vakuuttelevassa diskurssissa, kun Kiakkovieraat esitetään normaaliutta uhkaavina toimijoina. Myös rauhoitteleva diskurssi antaa tämän vihollisen identiteetin. Myös uhkaava diskurssi ja vaarallinen diskurssi tukevat tätä vihollisen identiteettiä. Yllättäen myös rivejä rikkova diskurssi tukee tätä vihollisen identiteettiä. Tämä tapahtuu sen kautta, että Kiakkovieraat onnistutaan näyttämään niin ilkeinä, että heidän toimintansa aiheuttaa jopa sisäistä hajontaa. Jopa huojentunut diskurssi tukee vihollisen identiteettiä siten, että se esittää Kiakkovieraat vihollisena jonka poistuttua kaikki on jälleen hyvin. Kritisoiva diskurssi ja tuomitseva diskurssi kuuluvat myös tähän vihollisen identiteettiä luovaan ryhmään. Pahoitteleva diskurssi ei suoranaisesti esitä Kiakkovieraita vihollisena mutta kuitenkin katsoo toiminnan niin moraalittomaksi, että tulee näin pönkittäneeksi Kiakkovieraille annettua vihollisen identiteettiä.

Tietäjän identiteetti tulee ilmi poliittisessa diskurssissa siten, että Kiakkovieraat näyttäytyvät yhteiskunnallisesti valvutuneina ja poliittisesti osaavina. Salaileva diskurssi kuuluu tähän tietäjän identiteetin ryhmään siksi, että salailevan diskurssin kautta Kiakkovieraista onnistutaan luomaan kuvaa, että heillä on jotain tietoja, joita ei haluta paljastaa. Kutsuva diskurssi antaa ymmärtää, että Kiakkovieraiden toimintaan osallistuminen olisi kannatettavaa. Tästä syystä kutsuva diskurssi voidaan katsoa tietäjän identiteettiä rakentavaksi.

5.3.3 Diskurssien kokoaminen vallan mukaan

Toinen tapa koota diskurssit on jaotella ne sen mukaan, kelle valta diskurssissa annetaan. Valta annetaan hegemonisessa asemassa oleville vastakkainasettelun diskurssissa, vakuuttavassa diskurssissa, rauhoittelevassa diskurssissa, uhkaavassa diskurssissa, vaarallisessa diskurssissa, rivejä rikkovassa

diskurssissa, huojentuneessa diskurssissa, kritisoivassa diskurssissa, tuomitsevassa diskurssissa, vähättelevässä diskurssissa, pahoittelevassa diskurssissa ja todistelevassa diskurssissa.

Kun valta annetaan hegemonisessa asemassa oleville, tuetaan vanhaa yhteiskuntajärjestystä sen kautta, että Kiakkovieraat pyritään näyttämään vihollisena, uhkakuvana, toisena ja yhteiskunnan hajottamiseen pyrkivinä ja hegemonisessa asemassa olevat näiden vaarallisuuksien poistajina. Täten hegemonisessa asemassa olevat pystyvät käyttämään hyväkseen Kiakkovieraita ja heidän toimintaansa näyttääkseen asemansa luonnollisena ja tukemaan tätä hegemonista asemaa Kiakkovierasjuhlien avulla.

Valta annetaan Kiakkovieraille vastakkainasettelun diskurssissa, poliittisessa diskurssissa, uhkavassa diskurssissa, innostuneessa diskurssissa, toverillisessa diskurssissa, salailevassa diskurssissa, hyväksyvässä diskurssissa, kutsuvassa diskurssissa, vitsailevassa diskurssissa, väkivalta diskurssissa, teko diskurssissa ja lietsovassa diskurssissa. Harmillista näissä diskursseissa on se, että ne eivät ikävä kyllä pysty taistelemaan hegemonista valtaa vastaan vaan kyse on enemmän Kiakkovieraiden sisäiseen valtaan kuuluvista aspekteista.

Valta annetaan yleisölle informatiivisessa diskurssissa, ihmettelevässä diskurssissa, spekuloidessa diskurssissa ja yhteiskuntakriittisessä diskurssissa. On selvää, että yleisölle ei paljoakaan valtaa anneta. Kuitenkin on positiivista, että valta annetaan edes näissä muutamassa diskurssissa yleisölle sen kautta, että tavallaan yleisön annetaan päättää, kuka Kiakkovierasjuhlissa oli vallalla. Tällä ei ole yhteiskunnallisesti kuitenkaan paljoakaan merkitystä.

5.3.4 Diskurssien kokoaminen sävyn mukaan

Diskurssit voidaan koota kolmeksi suureksi ryhmäksi sen kautta, missä sävyssä Kiakkovieraat niissä esitettiin. Tällöin muodostuvat ryhmät ovat positiivinen, negatiivinen ja neutraali.

Positiivinen diskurssi esittää Kiakkovieraat oikealla asialla olevina toimijoina, joiden välillä vallitsee suuri yhteenkuuluvuuden tunne. Positiivisen diskurssin kautta Kiakkovieraat ja heidän toimintansa pyritään esittämään oikeudellisena ja kannatettavana. Vaikka Kiakkovieraat rikkoisivatkin paikkoja,

tämäkin toiminta pyritään esittämään positiivisessa valossa. Negatiivinen diskurssi esittää Kiakkovieraat toisena, yhteiskunnalle ja ihmisille vaarallisina jotka poliisin täytyy taltuttaa. Negatiivinen diskurssi esittää Kiakkovieraat vihollisena jolla on pahat mielessään. Neutraali diskurssi esittää Kiakkovieraat tavallisina ihmisinä joista suurin osa oli vain paikalla osoittamassa mieltään. Tähän diskurssiin sisältyy myös se aspekti, että Kiakkovieraiden toiminta pyritään esittämään mahdollisimman vähän värittäytyneenä eli tapahtumista pyritään kertomaan hyvin neutraaliin sävyyn asioita paisuttelellematta.

6 POHDINTA JA JOHTOPÄÄTÖKSET

Medialla on suuri rooli mielenosoituksen rakentumisessa niin ennen tapahtumaa, tapahtuman aikana kuin sen jälkeen. Voi sanoa, että medialla on valtaa, mitä tulee mielenosoitukseen. Tämä valta ilmenee siinä, että valtamedialla on valtaa nostaa marginaalisten ryhmien toimintaa suuren yleisön tietoisuuteen. Tämä julkisuuteen nouseminen saattaa toisaalta tuoda ryhmän ajamille asioille kannattajia mutta samalla myös vihollisia. Jos kyse on vastakulttuurisesta toiminnasta julkisuuden mukanaan tuomien positiivisten asioiden lisäksi julkisuus aiheuttaa sen, että vastakulttuurista toimintaa pystyy nyt tarkastelemaan ja tarvittaessa kontrolloimaan paremmin.

Jos on kyse Kiakkovierasjuhlien kaltaisesta antifasistisesta toiminnasta, valtamedian tulee miettiä niitä tyylejä, joilla se tapahtumista kertoo. Sävyeroilla on suuri merkitys siinä, miten vastakulttuurin edustajat lukevat valtamedian uutisointia. Jos uutisointi on kärkeästä tai muuten vastakulttuuriin kuuluvien mielestä epätarkkaa tai valheellista, on varmaa, että tämä uutisointi nähdään huonona ja epäluotettavana ja se mitä luultavimmin aiheuttaa jonkinlaisen vastareaktion. Täten olisi suositeltavaa, että valtamedioihin sisältöä tuottavat ottaisivat asioista ensin edes hieman selvää, ennen kuin uutisoivat vastakulttuuriin liittyvistä aiheista, ettei konflikteja ainakaan valtamedian hutiloinnin vuoksi tapahtuisi. Vastareaktion lisäksi medialla on suuri valta yleisen mielipiteen muodostamisessa ja siinä, miten jokin mielenilmaus rakentuu median kautta.

Kiakkovierasjuhlissa oli nähtävissä sitä, että esimerkiksi poliisi ja Kiakkovieraat keskustelivat myös valtamedioiden kautta. Täten medialla on vallan lisäksi vastuu siinä, miten se tapahtumaa käsittelee ja millaisia tulkintoja vastapuolen toimista mielenilmauksen eri osapuolet median kautta tekevät. Medialla on valtaa myös hegemonisten valtarakenteiden tukemisessa. Kuvaamalla vastarintaan nousseita negatiivisina tai yhteiskuntaa rikkovina media tukee hegemonista valtaa ja täten mahdollistaa asioiden samankaltaisen jatkuvuuden. Tällöin kulttuurille välttämätöntä vaihtuvuutta ja muutosta ei pääse tapahtumaan ja yhteiskunta ei pääse kehittymään.

Tutkimusongelmani oli: miten Kiakkovieraat nimettiin ja miten heitä kuvattiin neljän eri median mediateksteissä. Ensimmäiseen kysymykseen sain hyvin kattavan vastauksen, toinen kysymys jäi hieman avoimeksi vaikkakin erilaisia tapoja esittää Kiakkovieraat diskurssien esiin nostamisen kautta

saatiinkin selville. Kiakkovieraat nimettiin anarkisteiksi, Kiakkovieraiksi, mielenosoittajiksi ja melakoijiksi. Nimeämisissä oli niin negatiivisia, positiivisia kuin neutraalejakin sävyjä. Kiakkovieraat esitettiin eri medioissa hyvin moninaisilla tavoilla. Nähtävissä on jopa tietynlaista demonisointia, glorifiointia kuin tavallisina ihmisinä kuvaamistakin.

Yksi esille tullut tärkeä seikka on se, että tiettyjen identiteettien kautta voidaan joko vahvistaa hege-
monista valtaa tai antaa muutokselle mahdollisuus. Jos kuvaamme vastarintaan nousseet mielenosoit-
tajat vihollisina, tuemme vallalla olevaa yhteiskuntajärjestystä. Jos taas pyrimme kuvaamaan mielen-
osoittajat neutraalisti tai jopa positiivissävytteisesti, yhteiskunnalliselle muutokselle on mahdollisuus.

Toinen tärkeä esille tullut seikka on se, että valtion ja yhtä lailla median tulee todella tarkasti miettiä
sitä, miten vastarinta kohdataan ja miten siitä uutisoidaan. Kiakkovierasjuhlat ovat hyvä esimerkki
siitä, miten se, että kyseessä olevasta vastakulttuurisesta ryhmästä ei tiedetä paljoakaan aiheuttaa sen,
että kontrollointiyrityksen keinot ovat täysin väärät. Tarkoitin tällä sitä, että poliisi jätti tietopyyn-
tönsä muka ymmärtämättä sen aiheuttavan välittömän ja rajun vastareaktion.

Kolmas tärkeä seikka liittyy juuri vastakulttuuriin ja sen toimintaan. Sen lisäksi, että mielenosoituk-
sellisia keinoja tulee arvioida uudelleen, tulee välittömästi kehittää uusia vastakulttuurin viestinnän
keinoja, jollei sitä ole jo tehty. Vastakulttuurin tietyt rakenteet ovat nyt nähtävillä ja kontrollointi on
entistä helpompaa vallassa olevien toimesta.

Jos tämä tutkielma ei saanut aikaan mitään muuta, niin nyt ainakin tiedämme, miten Kiakkovieraita
nimettiin. Toivon että tulevaisuudessa pääsen tekemään vastakulttuuriin liittyvää tutkimusta. Tällai-
nen tutkimus voisi olla esimerkiksi tässäkin tutkielmassa sivutun vastakulttuurin tutkimista etnogra-
fisesti tai haastattelututkimuksen muodossa. Mielenkiintoista olisi tutkia ja ehkä kehitellä vaihtoeht-
toisia viestintämuotoja vastakulttuurin käyttöön. Tämä siksi, että olen sitä mieltä, että viestinnän tu-
levaisuus todella on vaihtoehtoisissa medioissa. Yksi mielenkiintoinen jatkotutkimusehdotus olisi se,
että voitaisiin pyrkiä selvittämään mitä yhteiskunnallisia vaikutuksia Kiakkovierasjuhlilla on ollut tai
mitä vaikutuksia juhlilla on ollut kulttuurin sisällä ja sen toiminnassa.

LÄHTEET

Painetut lähteet

- Apo, Satu (1990). *Kertomusten sisällön analyysi*. Teoksessa: *Kvalitatiivisen aineiston analyysi ja tulkinta*. Toimittanut Klaus Mäkelä. Helsinki: Gaudeamus.
- Arendt, Hannah (2002). *Vita Activa – Ihmisenä olemisen ehdot*. (The Human Condition 1958). Toimistustyö ja käännöstyön ohjaus Riitta Oittinen. Tampere: Vastapaino.
- Bennett, W. Lance (2003). *New Media Power: The Internet and Global Activism*. Teoksessa: *Contesting Media Power*. Edited by Nick Couldry and James Curran. United States of America: Rowman & Littlefield Publishers, Inc.
- Chomsky, Noam (1970). *Huomioita anarkismista*. Teoksessa: *Anarkismista*, 165-185. (Chomsky on Anarchism 2005). Suomentanut Ville-Juhani Sutinen 2010. Turku: Kustannusosakeyhtiö Sannakko.
- Chomsky, Noam (1986). *Esipuhe teokseen Antologija Anarhizma*. Teoksessa: *Anarkismista*, 210-215. (Chomsky on Anarchism 2005). Suomentanut Ville-Juhani Sutinen 2010. Turku: Kustannusosakeyhtiö Sannakko.
- Chomsky, Noam (1990). *Demokratian uhan hillitseminen*. Teoksessa: *Anarkismista*, 216-256. (Chomsky on Anarchism 2005). Suomentanut Ville-Juhani Sutinen 2010. Turku: Kustannusosakeyhtiö Sannakko.
- Cohen, Albert K. (1997/1955). *A General Theory of Subcultures*. Teoksessa: *The Subcultures Reader*. Edited by Ken Gelder. Oxon: Routledge.
- Couldry, Nick and James Curran (2003). *The Paradox of Media Power*. Teoksessa: *Contesting Media Power*. Edited by Nick Couldry and James Curran. United States of America: Rowman & Littlefield Publishers, Inc.
- Curran, James (2005/2002). *Media and Power*. Oxon: Routledge.
- Downing, John D. H. (2003). *The Independent Media Center Movement and the Anarchist Socialist Tradition*. Teoksessa: *Contesting Media Power*. Edited by Nick Couldry and James Curran. United States of America: Rowman & Littlefield Publishers, Inc.
- Ehrnrooth, Jari (1990). *Intuitio ja analyysi*. Teoksessa: *Kvalitatiivisen aineiston analyysi ja tulkinta*. Toimittanut Klaus Mäkelä. Helsinki: Gaudeamus.
- Eskola, Jari ja Juha Suoranta (1998). *Johdatus laadulliseen tutkimukseen*. Tampere: Vastapaino.
- Fiske, John (1992). *Merkkien kieli. Johdatus viestinnän tutkimiseen*. (Introduction to Communication Studies 1990). Toimittaneet Veikko Pietilä, Risto Suikkanen ja Timo Uusitupa. Tampere: Vastapaino.

- Fornäs, Johan (1998). *Kulttuuriteoria. Myöhäismodernin ulottuvuuksia*. (Cultural Theory and Late Modernity 1995). Suomentaneet Mikko Lehtonen, Kaarina Hazard, Virpi Blom ja Juha Herkman. Suomennoksen toim. Mikko Lehtonen. Tampere: Osuuskunta Vastapaino.
- Goldman, Emma (2011, alkuperäinen 1910). *Anarkismi ja muita esseitä*. (Anarchism and Other Essays). Suomentanut Ville-Juhani Sutinen 2011. Turku: Savukeidas Kustannus.
- Grossberg, Lawrence, Wartella, Ellen and D. Charles Whitney (1998). *MediaMaking. Mass Media in a Popular Culture*. United States of America: Sage Publications, Inc.
- Habermas, Jürgen (2004). *Julkisuuden rakennemuutos. Tutkimus viidestä kansalaisyhteiskunnan kategoriasta*. (Strukturwandel der Öffentlichkeit. Untersuchungen zu einer Kategorie der bürgerlichen Gesellschaft 1990). Suomentanut Veikko Pietilä. Tampere: Vastapaino.
- Hakala, Salli (2011). *Notkistuva politiikka*. Teoksessa: *Hetken hallitsijat. Julkinen elämä notkeassa yhteiskunnassa*. Toim. Anu Kantola.
- Hall, Stuart (1999). *Identiteetti*. Suomentaneet ja toimittaneet Mikko Lehtonen ja Juha Herkman. Tampere: Vastapaino.
- Hall, Stuart (1980). *Cultural Studies and the Centre: some problematics and problems*. Teoksessa: *Culture, Media, Language. Working Papers in Cultural Studies*. University of Birmingham.
- Hall, Stuart (2013a). *Kulttuuri, paikka, identiteetti*. Teoksessa: *Erilaisuus*. Toimittaneet Mikko Lehtonen & Olli Löytty. Tampere: Vastapaino.
- Hall, Stuart (2013b). *Monikulttuurisuus*. Teoksessa: *Erilaisuus*. Toimittaneet Mikko Lehtonen & Olli Löytty. Tampere: Vastapaino.
- Hebdige, Dick (1979/1984). *Subculture. The meaning of Style*. Great Britain: The Chaucer Press.
- Heiskala, Risto (1990). *Sosiologinen kulttuurintutkimus*. Teoksessa: *Kvalitatiivisen aineiston analyysi ja tulkinta*. Toimittanut Klaus Mäkelä. Helsinki: Gaudeamus.
- Herkman, Juha (2011). *Politiikka ja mediajulkisuus*. Tampere: Vastapaino.
- Hirvonen, Ari (2007). *Anarkismi: valtion ja lain tuolle puolen?* Teoksessa: *Anarkismi, Avantgarde, Terrorismi: Muutamia strategioita järjestyksen sotkemiseksi*. Toim. Marja Härmänmaa & Markku Mattila. Helsinki: Gaudeamus Helsinki University Press.
- Hoffman, Robert L. (1972). *Revolutionary Justice: The Social and Political Theory of P.-J. Proudhon*. Urbana: University of Illinois Press.
- Hoikkala, Tommi (1990). *Teun A. van Dijkn diskurssianalyysi*. Teoksessa: *Kvalitatiivisen aineiston analyysi ja tulkinta*. Toimittanut Klaus Mäkelä. Helsinki: Gaudeamus.
- Jokinen, Arja, Juhila Kirsi ja Eero Suoninen (2016). *Diskurssianalyysi. Teoriat, peruskäsitteet ja käyttö*. Tampere: Vastapaino.

- Kantola, Anu (2011a). *Notkistuva julkinen elämä*. Teoksessa: *Hetken hallitsijat. Julkinen elämä notkeassa yhteiskunnassa*. Toim. Anu Kantola. Helsinki: Gaudeamus Helsinki University Press.
- Kantola, Anu (2011b). *Modernin julkisuuden teoria ja käytännöt*. Teoksessa: *Hetken hallitsijat. Julkinen elämä notkeassa yhteiskunnassa*. Toim. Anu Kantola. Helsinki: Gaudeamus Helsinki University Press.
- Kellner, Douglas (1998). *Mediakulttuuri*. (Media Culture. Cultural studies, identity and politics between the modern and the postmodern 1995). Suomennos Riitta Oittinen ja työryhmä. Tampere: Osuuskunta Vastapaino.
- Lehtonen, Mikko (2000). *Merkitysten maailma. Kulttuurisen tekstintutkimuksen lähtökohtia*. Tampere: Vastapaino.
- Micheletti, Michele (2003). *Political Virtue and Shopping: Individuals, Consumerism, and Collective Action*. New York: Palgrave Macmillan.
- Miller, Martin A. (1976). *Kropotkin*. Chicago: The University of Chicago Press.
- Mäkelä, Klaus (1990). *Kvalitatiivisen analyysin arviointiperusteet*. Teoksessa: *Kvalitatiivisen aineiston analyysi ja tulkinta*. Toimittanut Klaus Mäkelä. Helsinki: Gaudeamus.
- Proudhon, P.J. (1969, alkuperäinen 1851). *General Idea of the Revolution in the Nineteenth Century*. (*Idée générale de la révolution au XIXe siècle*, kääntänyt John Beverley Robinson 1923). New York: Haskell House Publishers Ltd.
- Reunanen, Esa & Auli Harju (2012). *Media iholla. Poliittikan julkisuus kansanedustajien ja aktivistien kokemana*. Tampere: Tampereen Yliopistopaino Oy – Juvenes Print.
- Saltman, Richard B. (1983). *The Social and Political Thought of Michael Bakunin*. Connecticut: Greenwood Press.
- Seppänen, Janne ja Esa Väliaverronen (2012). *Mediayhteiskunta*. Tampere: Vastapaino.
- Sutinen, Ville-Juhani (2011). *Johdanto teokseen Anarkismi ja muita esseitä*. Teoksessa: *Anarkismi ja muita esseitä*, 5-22. (Anarchism and Other Essays 1910). Turku: Savukeidas Kustannus.
- Thompson, John. B (1995). *The Media and Modernity. A Social Theory of the Media*. Cambridge: Polity Press.
- Tuomi, Jouni ja Anneli Sarajärvi (2009). *Laadullinen tutkimus ja sisällönanalyysi*. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Tammi.
- van Dijk, Teun A. (1980b). *Macrostructures. An Interdisciplinary Study of Global Structures in Discourse, Interaction, and Cognition*. New Jersey: Hillsdale

van Dijk, Teun A. (1988). *News analysis. Case studies of International and National news in the Press*. University of Amsterdam.

van Dijk, Teun A. (1981). *Studies in the Pragmatics of Discourse*. Hague: Mouton Publishers.

van Dijk, Teun A. (1980a). *Text and Context. Explorations in the Semantics and Pragmatics of Discourse*. University of Amsterdam.

Vihavainen, Timo (2007). *Anarkismi Venäjällä*. Teoksessa: *Anarkismi, Avantgarde, Terrorismi: Muutamia strategioita järjestyksen sotkemiseksi*. Toim. Marja Härmänmaa & Markku Mattila. Helsinki: Gaudeamus Helsinki University Press.

Digitaaliset lähteet

Brownlee, Kimberley (2016, alkuperäinen 2007). *Civil Disobedience*. Teoksessa: *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Toim. Edward N. Zalta. Lainattu 24.4.2017: <https://plato.stanford.edu/archives/win2016/entries/civil-disobedience/>

Chomsky, Noam (1967). *The Legitimacy of Violence as a Political Act? Noam Chomsky debates with Hannah Arendt, Susan Sontag, et al.*. Lainattu 2.4.2016: <https://chomsky.info/19671215/>

Clarke, John, Hall, Stuart, Jefferson Tony and Brian Roberts (2006/1993). *Resistance through Rituals. Youth subcultures in post-war Britain*. Routledge. Lainattu 5.6.2017: <https://helios.uta.fi/login?url=https://www.dawsonera.com/abstract/9780203357057>

Häyhtiö, Tapio (2010). *Demokratiaa vai toimintaa? Näkökulmia kansalaislähtöisen verkkopolitiikan teoriaan ja käytäntöön*. Tampere: Tampereen Yliopistopaino Oy – Juvenes Print. 28.3.2016: <http://urn.fi/urn:isbn:978-951-44-8131-4>

Kansallinen Vastarinta (2013). *Vastarintaliike*. Lainattu 11.12.2013: <http://www.patriootti.com/vastarintaliike/>

Kiakkovierasjuhlat (2013). *UKK*. Lainattu 22.9.2014: <https://kiakkovierasjuhlat.noblogs.org/ukk/>

Keskitalo, Tapio (2008). *Marssien lehtien sivuille: Mielenosoitusten käsittely suomalaisissa sanomalehdissä*. Tampereen yliopisto. Lainattu 31.3.2016: <http://urn.fi/urn:nbn:fi:uta-1-19160>

Kunelius Risto, Noppari Elina & Esa Reunanen (2010). *Media vallan verkoissa*. Tampereen yliopisto. Lainattu 13.6.2017: <http://urn.fi/urn:isbn:978-951-44-8070-6>

Lindström, Samu (2009). *Demokratian kuokkavieraat: Kuokkavierasjuhlat yhteiskunnallisen keskustelun kohteena 1997 – 2007*. Helsingin yliopisto. Lainattu 26.4.2017: <http://urn.fi/URN:NBN:fi-fe200910202266>

Oxford English Dictionary (2016). *Anarchy*. Lainattu 1.6.2016: <http://www.oed.com/view/Entry/7118?>

- Oxford English Dictionary (2016). *Anarchism*. Lainattu 1.6.2016: <http://www.oed.com/view/Entry/7113?>
- Oxford English Dictionary (2016). *Anarchist*. Lainattu 1.6.2016: <http://www.oed.com/view/Entry/7114?>
- Punk in Finland (2013): *TRE: Kiakkovierasjuhlat 6.12!* Lainattu 6.3.2017: <http://www.punkinfinland.net/forum/viewtopic.php?f=17&t=113086>
- Rasimus, Ari (2006). *Uudet liikkeet. Radikaali kansalaisaktivismi 1990-luvun Suomessa*. Tampere: Tampereen yliopistopaino Oy – Juvenes Print. Lainattu 5.4.2016: <http://urn.fi/urn:isbn:951-44-6758-2>
- Rytöhonka, Tapani (2004). ”Vain yksi on joukosta poissa, Sven Dufvaa siellä ei näy” *Kuokkavieras-tapahtumat suomalaisessa mielenosoitusperinteessä*. Tampereen yliopisto. Lainattu 26.4.2017: <http://urn.fi/urn:nbn:fi:uta-1-13449>
- Salminen, Oili (2007). *Tavikset tietoverkoissa – kansalaisosallistumisen edellytyksiä ja mahdollisuuksia viestintävalmiuksien näkökulmasta*. Tampereen yliopisto. Lainattu 8.5.2017: <http://urn.fi/urn:nbn:fi:uta-1-16514>
- Suomen tasavallan presidentti (2015). *Presidentinlinnan itsenäisyyspäivän vastaanottojen historiaa*. Lainattu 12.5.2016: <http://www.presidentti.fi/public/default.aspx?contentid=338117&contentlan=1&culture=fi-FI>
- Takku (2013). *Yleistä sivuista*. Lainattu 19.12.2013: <http://takku.net/dokuwiki/doku.php/johdanto>
- Varisverkosto (2017). *Varis?* Lainattu 13.6.2017: <https://varisverkosto.com/mika-varis/>
- Yleisradio (2007). *Linnan juhlat 6.12.1967*. Lainattu 12.5.2016: <http://yle.fi/aihe/artikkeli/2007/11/20/linnan-juhlat-6121967>
- Yleisradio (2015a). *Linnan juhlista tuli Suomen tärkein mediatapahtuma*. Lainattu 12.5.2016: <http://yle.fi/aihe/artikkeli/2015/12/03/linnan-juhlista-tuli-suomen-tarkein-mediatapahtuma>
- Yleisradio (2015b). *Ylen Linnan juhlat 2015 -lähetys kaikkien aikojen katsojaennätykseen*. Lainattu 12.5.2016: <http://yle.fi/aihe/artikkeli/2015/12/07/ylen-linnan-juhlat-2015-lahetys-kaikkien-ai-kojen-katsojaennatukseen>
- Säädökset
- Kokoontumislaki 22.4.1999/530.
- Laki viranomaisen toiminnan julkisuudesta 21.5.1999/621.
- Poliisilaki 22.7.2011/872.
- Suomen perustuslaki 11.6.1999/731.

LIITTEET

Liite 1. Ilta-Sanomat 7.12.2013

Liite 2. Poliisin tietopyyntö 3.10.2013

Liite 3. Aineiston viittauslistat

Liite 4. Aineistossa esiintyviä diskursseja

Liite 1.

Tampereen mellakoija: "Join viinaa ja pottuulin poliisille"

Tampereen itsenäisyyspäivän mellakoista putkaan joutunut Pete sai sakot. (KUVA: Kalle Parkkinen)

Julkaistu: 7.12.2013 13:24, Päivitetty: 7.12.2013 15:27

Itsenäisyyspäivän mellakoista kiinniotettu tamperelainen Pete, 21, vapautui lauantaiamuna sellistä ja sai muistoksi 60 euron sakkolapun poliisia vastaan niskoittelusta.

- En tehnyt mitään muuta kuin join viinaa ja vittuulin poliisille, Pete kertoo.

Sakkoja saaneet eivät nykyään aina vaivaudu niitä maksamaan. Aiotko maksaa?

- Olen sen verran tunnollinen, että maksan sakon, Pete sanoo.

Eri puolilta Suomea tulleet mellakoitsijat hajottivat kaupungilla ikkunoita ja vahingoittivat autoja.

Hajotitko paikkoja?

- En kerinnyt tekemään mitään sellaista, kun minut tuotiin niin aikaisin tänne (poliisilaitokselle), Pete kertoo.

Miksi itsesi luokittelet, oletko anarkisti?

- Peruspulliainen, sanoo Pete.

IS:n toimittajan kysyttyä tarkennusta asiaan Pete ilmoitti olevansa perussuomalainen.

Minkä takia isänmaallisina esiintyvät persut tekevät jotain tällaista?

- En ole tehnyt pahaa mitään enkä ketään kohtaan, Pete sanoo.

Miten päivä jatkuu putkasta vapautumisen jälkeen?

- Menen kahville ja odottelen kaveriani, että se pääsee putkasta pihalle. Eiköhän jossain vaiheessa päivää krapulakalja maistu, Pete kertoo.

15.27: Lisätty suora sitaatti siitä, miten Pete luokittelee itsensä.

Jussi Niiranen, Tampere

Liite 2.

POLIISILAIN 36§ 1 MOM. MUKAINEN PYYNTÖ

Keskusrikospoliisi
Tekninen tiedonhankinta
071878 6743

DN:o 2013-4-006133
RekN:o 2013-4-012771

Vastaanottaja

Muu / Annan teleop.

SALASSA PIDETTÄVÄ
Suojaustaso III
Julkl (621/1999) 24.1 §:n 3-5 k
Muun lain (...../.....).....§:n

Todisteiden hävittämiskaavan vuoksi tiedustelusta ei saa ilmoittaa pyynnön kohteena oleville henkilöille, yhteisöille tai heidän edustajilleen.

Hakijan tiedot

Rikoskomisario Ari Luoto

Polisiyksikkö

Pirkanmaan poliisilaitos

Osasto**Liittymien / Päätelaiteiden tiedot**

Teleosoite	Tyyppi	Suorittamisaikat (alku- ja loppupvm)
(a)-tiimi	Käyttäjätunnus	Takautuvat tunnistamistiedot 21.08.2013 - 30.09.2013
Mahnon heppa	Käyttäjätunnus	21.08.2013 - 30.09.2013
lumbo	Käyttäjätunnus	21.08.2013 - 30.09.2013
eipä vissii	Käyttäjätunnus	21.08.2013 - 30.09.2013
tiistai...murekepäivä	Käyttäjätunnus	21.08.2013 - 30.09.2013

Pyydettävät toimenpiteet

Pydetään sähköpostiosoitteen/käyttäjätunnuksen rekisteröitymistietoja (asiakkaan henkilötiedot, rekisteröinnin tai tietojen muutoksen yhteydessä tallentunut IP-osoitetieto/sähköpostiosoitteetieto).

Kyseiset käyttäjätunnukset on rekisteröity punkinfinland.net keskustelufoorumille. Kyseinen keskustelufoorumi löytyy osoitteesta 81.90.69.27.

Peruste

Rikoksen estämiseksi/selvittämiseksi tai tärkeän yleisen/yksityisen edun johdosta poliisitutkinnassa.

Laskutusosoite

Pirkanmaan poliisilaitos
Pääpoliisiasema

Toimitusosoite ja asiaa hoitavan henkilön yhteystiedot
tatu-pekka.heikkila@poliisi.fi

Tatu-Pekka Heikkilä
tatu-pekka.heikkila@poliisi.fi
0718745513
0503954157
Hatanpään valtatie 16 A
33100 Tampere

Päivämäärä

03.10.2013

Teknisen tiedonhankinnan päivystäjä

Vanhempi rikoskonstaapeli Juha Soilumo

Tunniste	Lehti	Päivämäärä ja kellonaika	Osasto	Artikkelityyppi	Otsikko
AL0410_2007	Aamulehti	4.10.2013 kello 20.07	Kotimaa	Uutinen	Kiakkovieras-vuodossa epäillään sa- lassapitorikosta
AL0212_1854	Aamulehti	2.12.2013 kello 18.54	Kotimaa	Uutinen	Linnan varjojuhlien järjestäjä Ylelle: ”Mellakointiin aihetta Tampereella- kin”
AL0312_1336	Aamulehti	3.12.2013 kello 13.36	Kotimaa	Uutinen	Linnan varjojuhlien paikka selvisi – poliisi haluaa puhua järjestäjien kanssa
AL0412_2125	Aamulehti	4.12.2013 kello 21.25	Kotimaa	Uutinen	Jutila Kiakkovieraat-tapahtumasta: ”Toivottavasti nää kaverit muistaa, mitä juhlitaan”
AL0512_1941	Aamulehti	5.12.2013 kello 19.41	Kotimaa	Uutinen	Tutkija Kiakkovierasjuhlista: ”Tuskin on syytä odottaa mitään kovin radikaal- lia”
AL0612_1444	Aamulehti	6.12.2013 kello 14.44	Kotimaa	Uutinen	Tampereella mittavat turvajärjestelyt: Pasi valmiudessa, koko Tampere-talo ympäröity aidalla
AL0612_1707	Aamulehti	6.12.2013 kello 17.07	Kotimaa	Uutinen	Mielenosoittajia ärsyttää eliitin juh- linta, kun monella menee huonosti
AL0612_1732	Aamulehti	6.12.2013 kello 17.32	Kotimaa	Uutinen	Mielenosoittajat kokoontuvat Tamme- lassa, kasvoilla Timo Jutila-naamarit
AL0612_1834	Aamulehti	6.12.2013 kello 18.34	Kotimaa	Uutinen	Tunnelma kiristyy Tampere-talon ympä- rillä – mielenosoittaja uhkasi väki- vallalla
AL0612_1908	Aamulehti	6.12.2013 kello 19.08	Kotimaa	Uutinen	Tampereen Vanhan kirkon ikkunat ri- kottiin – se oli liikaa osalle mielen- osoittajista
AL0612_1921	Aamulehti	6.12.2013 kello 19.21	Kotimaa	Uutinen	Mielenosoittajat hajottivat paikkoja: pankin, Stockmannin ja kirkon ikkunat säpäleinä

Tunniste	Lehti	Päivämäärä ja kellonaika	Osasto	Artikkelityyppi	Otsikko
AL0612_2033	Aamulehti	6.12.2013 kello 20.33	Kotimaa	Uutinen	Mielenosoittajat varustautuneet mailoin ja suojuksin: Poliisi seuraa vielä vierestä
AL0612_2105	Aamulehti	6.12.2013 kello 21.05	Kotimaa	Uutinen	Mies loukkaantui ratsupoliisien rynnäkössä – Katso videolta raju tilanne ja haastattelu
AL0612_2132	Aamulehti	6.12.2013 kello 21.32	Kotimaa	Uutinen	Tampereen mellakat ohi? Kiakkovieraat miettivät jo minne baariin jatkoille
AL0612_2144	Aamulehti	6.12.2013 kello 21.44	Kotimaa	Uutinen	Useita poliiseja loukkaantunut Tampereen levottomuuksissa
AL0612_2330	Aamulehti	6.12.2013 kello 23.30	Kotimaa	Uutinen	”Leikkimielistä kisailua” – Näin kiakkovieraat mainostivat tapahtumaa
AL0712_0940	Aamulehti	7.12.2013 kello 9.40	Kotimaa	Uutinen	Poliisi otti kiinni 28 mielenosoittajaa – loppuyö rauhallinen
AL0712_1311	Aamulehti	7.12.2013 kello 13.11	Kotimaa	Uutinen	Mellakoijista vähemmistö Tamperelta – 3 poliisille ja yhdelle hevoselle vammoja mailasta
AL0712_1338	Aamulehti	7.12.2013 kello 13.38	Kotimaa	Uutinen	Näyteikkunoita, kirkon ikkunoita, autoja ja parkkimittareita rikottu – Vahingot satojatuhansia?
AL0712_1624	Aamulehti	7.12.2013 kello 16.24	Kotimaa	Uutinen	Tutkija: Tämän takia Kuokkavierasjuhlat pidettiin taas vuosien tauon jälkeen
AL0712_1934	Aamulehti	7.12.2013 kello 19.34	Kotimaa	Uutinen	Oho, Tampereen mellakoitsijoille samansuuruiset rapsut kuin väärin pysäköivälle
AL0712_2104	Aamulehti	7.12.2013 kello 21.04	Kotimaa	Uutinen	Kiakkovieraat julkaisivat tiedotteen: ”Olemme sotaveteraanien puolella”

Tunniste	Lehti	Päivämäärä ja kellonaika	Osasto	Artikkelityyppi	Otsikko
AL0812_1306	Aamulehti	8.12.2013 kello 13.06	Kotimaa	Uutinen	Mellakoista kaksi nuorta miestä pidätettynä – Tutkinta täyteen vauhtiin huomenna
AL0812_1414	Aamulehti	8.12.2013 kello 14.14	Kotimaa	Uutinen	Kiakkovierasjuhlien järjestäjät: Kiinniotettuja tovereita autetaan
AL0912_1022	Aamulehti	9.12.2013 kello 10.22	Kotimaa	Uutinen	Pidätetyt ovat tunnustaneet, kertoo poliisi – vihjeitä kaivataan yhä
AL1312_2303	Aamulehti	13.12.2013 kello 23.03	Kotimaa	Uutinen, mielihäpe, näkökulma	Puheenaihe: Kiakkovieraat leimattiin rosvoiksi, ulkomaisia mellakoijia jopa ihailaan
AL1403_1514	Aamulehti	14.3.2013 kello 15.14	Kotimaa	Uutinen	Sisäministeriö: Kiakkovierasjuhlien pelätään aiheuttavan ikäviä jälkiseurauksia

Tunniste	Lehti	Päivämäärä ja kellonaika	Osasto	Artikkelityyppi	Otsikko
HS0410_1027	Helsingin Sanomat	4.10.2013 kello 10.27	Kotimaa	Uutinen	Poliisi huolestui Linnan juhlien varjotapahtumasta – vaatii keskustelijoiden henkilötietoja
HS0312_1927	Helsingin Sanomat	3.12.2013 kello 19.27	Kotimaa	Uutinen	AL: Itsenäisyysjuhlien varjotapahtuma kokoontuu Tammelantorilla
HS0612_1331	Helsingin Sanomat	6.12.2013 kello 13.31	Kotimaa	Uutinen	<i>Juhlia vastustavat ”kiakkovieraat” kokoontuvat 15.45.</i> Tampere valmistautuu illan juhlintaan nollakelissä
HS0612_1436	Helsingin Sanomat	6.12.2013 kello 14.36	Kotimaa	Uutinen	Näin seuraat itsenäisyyspäivän juhlia – HS kokosi tärpit kotikatsomoihin
HS0612_1613	Helsingin Sanomat	6.12.2013 kello 16.13	Kotimaa	Uutinen	Mielenosoitus muuttui humalaisten rähinäksi, poliiseja loukkaantui
HS0612_2146	Helsingin Sanomat	6.12.2013 kello 21.46	Kotimaa	Uutinen	Kiakkovieraiden riehunta tallentui Aamulehden videolle
HS0612_2251	Helsingin Sanomat	6.12.2013 kello 22.51	Kotimaa	Uutinen	Itsenäisyysjuhla toi Tampereelle mainetta ja mellakoita – HS koosti illan tapahtumat
HS0612_2358	Helsingin Sanomat	6.12.2013 kello 23.58	Kotimaa	Uutinen	J. Karjalainen jatkoilla: Fantastiset soundit
HS0612_V1	Helsingin Sanomat	6.12.2013 (kellonaika ei tiedossa)	Osastoa ei määritely	Video	Mielenosoittajat hulinoivat Tampereen keskustassa
HS0612_V2	Helsingin Sanomat	6.12.2013 (kellonaika ei tiedossa)	Osastoa ei määritely	Video	Mielenosoittajat: Tultiin juomaan kaljaa
HS0712_0906	Helsingin Sanomat	7.12.2013 kello 9.06	Kotimaa	Uutinen	Poliisi pitää vielä kahta mielenosoittajaa pidätettyinä
HS0712_1313	Helsingin Sanomat	7.12.2013 kello 13.13	Kotimaa	Uutinen	Video: Mielenosoittajat uhkailivat mellakkapoliiseja Tampereella
HS0712_1849	Helsingin Sanomat	7.12.2013 kello 18.49	Kotimaa	Näkökulma	Adrenaliinihuuruinen mailaleikki söi eliitinvastaisen viestin

Tunniste	Lehti	Päivämäärä ja kellonaika	Osasto	Artikkelityyppi	Otsikko
HS0712_2257	Helsingin Sanomat	7.12.2013 kello 22.57	Kotimaa	Uutinen	Kiakkovieras-mielenosoittajat eivät vieläään puhu nimellään
HS0712_V1	Helsingin Sanomat	7.12.2013 (kellonaika ei tiedossa)	Osastoa ei määritely	Video	Mielenosoittajat polttivat lippuja Tampereella
HS0812_V1	Helsingin Sanomat	8.12.2013 (kellonaika ei tiedossa)	Osastoa ei määritely	Video	Kolme poliisia loukkaantui Tampereen mellakoissa
HS0912_1642	Helsingin Sanomat	9.12.2013 kello 16.42	Kotimaa	Uutinen	Poliisi: Tampereen mielenosoittajien aiheuttamat vahingot jäivät lieviksi
HS1012_0159	Helsingin Sanomat	10.12.2013 kello 1.59	Pääkirjoitus	Muut lehdet	Yhteiskuntaa ei paranneta hulinoimalla
HS1012_0821	Helsingin Sanomat	10.12.2013 kello 8.21	Kotimaa	Uutinen	Poliisi pahoittelee 15-vuotiaan tytön joutumista hevosen töytäisemäksi
HS1212_0200	Helsingin Sanomat	12.12.2013 kello 2.00	Mielipide	Mielipide	Kiinnostaako mediaa vain mellakointi?
HS1212_1216	Helsingin Sanomat	12.12.2013 kello 12.16	Kotimaa	Uutinen	Poliisit ilahtuivat loukkaantuneille hevosille lähetetyistä lahjaporkkanoista
HS1412_0200	Helsingin Sanomat	14.12.2013 kello 2.00	Kotimaa	Uutinen	Arhinmäki: Kansalaistottelemattomuus on hyvä asia, riehuminen ja mellakointi ei

Tunniste	Julkaisu	Päivämäärä	Artikkelityyppi	Lainattu lähde	Otsikko
KVB_2108_1	Kiakkovierasblogi	21.8.2013	Tavallinen		Kiakkovierasjuhlien 6.12. suunnittelutapaaminen
KVB_2108_2	Kiakkovierasblogi	21.8.2013	Sisältää lähteen	Youtube	Niinistö kuulee Kiakkovierasjuhlista
KVB_2608	Kiakkovierasblogi	26.8.2013	Tavallinen		Pitäkää linnanne!
KVB_0410	Kiakkovierasblogi	4.10.2013	Sisältää lähteen	Punk in Finland	Kyttiikin kiinnostaa!
KVB_0610	Kiakkovierasblogi	6.10.2013	Tavallinen		Kutsu Kiakkovierasjuhille!
KVB_1310_1	Kiakkovierasblogi	13.10.2013	Tavallinen		Askartele Juti-naamari!
KVB_1310_2	Kiakkovierasblogi	13.10.2013	Sisältää lähteen	Twitter	Kiakkovierasjuhlat nyt myös Twitterissä
KVB_1810	Kiakkovierasblogi	18.10.2013	Sisältää lähteen	Aviisi	Kiakkovierasjuhlista Aviisissa
KVB_2110	Kiakkovierasblogi	21.10.2013	Tavallinen		Enää reilu kuukausi Juhliin!
KVB_2310	Kiakkovierasblogi	23.10.2013	Tavallinen		Tilannepäivitystä
KVB_2410	Kiakkovierasblogi	24.10.2013	Tavallinen		Lisää naamareita!
KVB_0911_1	Kiakkovierasblogi	9.11.2013	Sisältää lähteen	Kupoli Facebook	Kiakkovierasjuhlien Helsinki-Tampere kyydin tukibileet Hesassa!
KVB_0911_2	Kiakkovierasblogi	9.11.2013	Tavallinen		Askartelutalkoot II
KVB_1211	Kiakkovierasblogi	12.11.2013	Tavallinen		Dösa Kiakkovierasjuhille Stadist Mansee
KVB_1311_1	Kiakkovierasblogi	13.11.2013	Tavallinen		UKK-osio päivitetty
KVB_1311_2	Kiakkovierasblogi	13.11.2013	Tavallinen		Invitation to the Ice Hockey Gate-crasher Party
KVB_2111_1	Kiakkovierasblogi	21.11.2013	Sisältää lähteen	Youtube	Päivitystä Kiakkovierasjuhlista!
KVB_2111_2	Kiakkovierasblogi	21.11.2013	Tavallinen		Kiakkovierasjuhlien epäviralliset jälkipelit O'Harasissa!
KVB_2111_3	Kiakkovierasblogi	21.11.2013	Sisältää lähteen	Facebook	(HKI) Kiakkovierasjuhlien bandistalkoot Makamikissa 28.11.
KVB_2311	Kiakkovierasblogi	23.11.2013	Tavallinen		Bandis Tampereen juna-asemalla!
KVB_2611_1	Kiakkovierasblogi	26.11.2013	Tavallinen		Kiakkovierasjuhlien jälkipelit!
KVB_2611_2	Kiakkovierasblogi	26.11.2013	Tavallinen		Inbjudan till Ishockeyfolkets Snyltgäst Fest

Tunniste	Julkaisu	Päivämäärä	Artikkelityyppi	Lainattu lähde	Otsikko
KVB_2611_3	Kiakkovierasblogi	26.11.2013	Tavallinen		Kiakkofanin kuvia!
KVB_2911_1	Kiakkovierasblogi	29.11.2013	Tavallinen		Kiakkovieraitten delegaatio Tappara-Kärpät matsissa!
KVB_2911_2	Kiakkovierasblogi	29.11.2013	Tavallinen		Terkut Salen posselle Stadin ringetteketjulta
KVB_0112_1	Kiakkovierasblogi	1.12.2013	Tavallinen		Taktiikoita hyökkäyspeliin!
KVB_0112_2	Kiakkovierasblogi	1.12.2013	Tavallinen		Ylihuomenna paljastuu kokoontumispaikka ja -aika!
KVB_0212_1	Kiakkovierasblogi	2.12.2013	Sisältää lähteen	Yle Puhe 45 minuuttia Vihreä lanka	Kiakkovierasjuhlista mediassa
KVB_0212_2	Kiakkovierasblogi	2.12.2013	Sisältää lähteen	Totuusradio	Kiakkovierasjuhlat Totuusradiossa
KVB_0212_3	Kiakkovierasblogi	2.12.2013	Tavallinen		Uudet linkit naamareihin
KVB_0312	Kiakkovierasblogi	3.12.2013	Tavallinen		Kiakkovierasjuhlien kokoontumispaikka ja -aika!
KVB_0512_1	Kiakkovierasblogi	5.12.2013	Sisältää lähteen	Youtube	Kiakkovieraat Tampereen juna-asemalla
KVB_0512_2	Kiakkovierasblogi	5.12.2013	Tavallinen		Turvallisuusohjeita ohranan varalle
KVB_0712_1	Kiakkovierasblogi	7.12.2013	Tavallinen		Tiedote Kiakkovierasjuhlista tulee tämän päivän aikana
KVB_0712_2	Kiakkovierasblogi	7.12.2013	Sisältää lähteen	Youtube	Video Kiakkovierasjuhlilta
KVB_0712_3	Kiakkovierasblogi	7.12.2013	Tavallinen		Kiitos kiakkovieraat 6.12.2013!
KVB_0712_4	Kiakkovierasblogi	7.12.2013	Tavallinen		Lakitukea

Tunniste	Julkaisu	Kellonaika	Artikkelityyppi	Lainattu lähde	Aloittava lause
KS_1600	Kisastudio, Takku	Kello 16.00	Tavallinen		Kisastudiossa on jo oranssit pikkutakit yllä ja tankkaukset kunnossa.
KS_1610	Kisastudio, Takku	Kello 16.10	Tavallinen		Väkeä paikalla noin 300.
KS_1630	Kisastudio, Takku	Kello 16.30	Sisältää lähteen	Aamulehti	Väkeä tullut lisää noin satakunta ihmistä.
KS_1650	Kisastudio, Takku	Kello 16.50	Tavallinen		Hyvä tunnelma, paljon porukkaa.
KS_1715	Kisastudio, Takku	Kello 17.15	Sisältää lähteen	Aamulehti	Torilla räpätään.
KS_1720	Kisastudio, Takku	Kello 17.20	Sisältää lähteen	Aamulehti	<i>Aamulehti on haastatellut</i> kiakkovieraita:
KS_1723	Kisastudio, Takku	Kello 17.23	Tavallinen		Kiakkovieraat alkavat tehdä lähtöä Tammelan torilta.
KS_1732	Kisastudio, Takku	Kello 17.32	Tavallinen		Kiakkovieraat liikkeellä.
KS_1738	Kisastudio, Takku	Kello 17.38	Tavallinen		Kiakkovieraat Itsenäisyydenkadun ja Yliopistonkadun risteyksessä.
KS_1742	Kisastudio, Takku	Kello 17.42	Tavallinen		Kulkue kääntyy Itsenäisyydenkadulta kohti Sorsapuistoa.
KS_1749	Kisastudio, Takku	Kello 17.49	Sisältää lähteen	Helsingin Sanomat	<i>Helsingin Sanomien</i> mukaan mielenosoittajat ovat huutaneet mm. ”luokkasota” ja mielenosoituksesta irtautunut porukka ”yrityksi rikkoa pankin ikkunan jääkiekkomailoilla”.
KS_1751	Kisastudio, Takku	Kello 17.51	Tavallinen		Mielenosoitus päässyt Tampere-taltoa ympäröivän aidan äärelle.
KS_1755	Kisastudio, Takku	Kello 17.55	Tavallinen		Poliisi käyttänyt kyynelkaasua ja yrittää motittaa mielenosoitusta.
KS_1757	Kisastudio, Takku	Kello 17.57	Tavallinen		Ratsupoliisit rynnäköivät väkijoukkoon.

Tunniste	Julkaisu	Kellonaika	Artikkelityyppi	Lainattu lähde	Aloittava lause
KS_1802	Kisastudio, Takku	Kello 18.02	Sisältää lähteen	Helsingin Sanomat	<i>Helsingin Sanomien</i> mukaan mielenosoittajat ovat kaataneet suoja-aidan useita kertoja ja heittelevät ilotulitteita noin sadan metrin päässä Tampere-talosta.
KS_1805	Kisastudio, Takku	Kello 18.05	Tavallinen		Tilanne rauhoittunut.
KS_1808	Kisastudio, Takku	Kello 18.08	Tavallinen		Palava suomenlippu heitettiin aidan yli poliisien sekaan.
KS_1812	Kisastudio, Takku	Kello 18.12	Sisältää lähteen	Aamulehti	Mielenosoittajat tekevät ilmeisesti lähtöä Sorsapuistolta.
KS_1816	Kisastudio, Takku	Kello 18.16	Tavallinen		Kiakkovieraat Yliopistonkadulla.
KS_1820	Kisastudio, Takku	Kello 18.20	Sisältää lähteen	Iltalehti	Useat saaneet kaasua.
KS_1822	Kisastudio, Takku	Kello 18.22	Tavallinen		Mielenosoitus kulkee Itsenäisyydenkatua alas koko kadun leveydeltä.
KS_1828	Kisastudio, Takku	Kello 18.28	Sisältää lähteen	Iltalehti	<i>Iltalehden</i> mukaan ”räjähteiden pauke” kuului ”selkeästi myös juhla- paikan sisälle”.
KS_1832	Kisastudio, Takku	Kello 18.32	Tavallinen		Itsenäisyydenkadun yläpäässä mellakkapoliisit purkautuvat autoista.
KS_1836	Kisastudio, Takku	Kello 18.36	Tavallinen		Mielenosoitus keskustan puolella Kyttälänkadulla.
KS_1843	Kisastudio, Takku	Kello 18.43	Tavallinen		Poliisi on blokannut mielenosoitukseksi kulun Hämeenkadulle.
KS_1845	Kisastudio, Takku	Kello 18.45	Tavallinen		Mielenosoitus Linnan juhlien jatko- paikkana toimivan Hotelli Tammerin kohdalla.
KS_1847	Kisastudio, Takku	Kello 18.47	Tavallinen		Poliisi yrittää saartaa mielenosoitusta.

Tunniste	Julkaisu	Kellonaika	Artikkelityyppi	Lainattu lähde	Aloittava lause
KS_1857	Kisastudio, Takku	Kello 18.57	Tavallinen		Tampere-talon lähellä tehtiin ainakin yksi kiinniotto.
KS_1902	Kisastudio, Takku	Kello 19.02	Sisältää lähteen	Helsingin Sanomat	<i>Helsingin Sanomien</i> mukaan mielenosoittajat liikkuvat Tammerilta patorsiltaa pitkin kohti Keskustoria ja heittelevät ilitulitteita.
KS_1905	Kisastudio, Takku	Kello 19.05	Tavallinen		Mielenosoitus on päättynyt Keskustorille.
KS_1917	Kisastudio, Takku	Kello 19.17	Tavallinen		Ilmeisesti mielenosoittajat eivät lopettaneetkaan.
KS_1922	Kisastudio, Takku	Kello 19.22	Tavallinen		Poliisit blokanneet Itsenäisyydenkadun ja Rautatienkadun.
KS_1924	Kisastudio, Takku	Kello 19.24	Tavallinen		Mielenosoittaja otti lippua alas rautatieaseman lipputangosta, mellakka-poliisit kävi pamppujen kanssa päälle.
KS_1926	Kisastudio, Takku	Kello 19.26	Sisältää lähteen (kaksi lainausta)	Aamulehti	<i>Aamulehden mukaan</i> Keskustorilta takaisin kohti Tampere-talo [sic] lähti parisataa mielenosoittajaa.
KS_1927	Kisastudio, Takku	Kello 19.27	Tavallinen		Mielenosoitus Itsenäisyydenkadulla Tullinaukion kohdalla.
KS_1930	Kisastudio, Takku	Kello 19.30	Tavallinen		Mielenosoitus taas Yliopistonkadulla.
KS_1935	Kisastudio, Takku	Kello 19.35	Tavallinen		Poliisi saattaa yrittää sumputusta Yliopistonkadulle.
KS_1937	Kisastudio, Takku	Kello 19.37	Sisältää lähteen	Twitter	<i>Twitteristä</i> : ”Toistaiseksi #Kiakkovierasjuhlat johtaa väkivaltakoneistoa ja mediaspektaakkelia 6-1”.

Tunniste	Julkaisu	Kellonaika	Artikkelityyppi	Lainattu lähde	Aloittava lause
KS_1942	Kisastudio, Takku	Kello 19.42	Sisältää lähteen	Aamulehti	<i>Aamulehti otsikoi pormestarista: ”Kaupungistaan ylpeä Anna-Kaisa Ikonen saapui Tampere-taloon”.</i>
KS_1945	Kisastudio, Takku	Kello 19.45	Sisältää lähteen	Twitter	Palvelin pahasti ylikuormittunut, älkää hakatko sitä reloadia koko aikaa.
KS_1947	Kisastudio, Takku	Kello 19.47	Tavallinen		Mielenosoittajat murtautuneet läpi jo parista sumpusta.
KS_1951	Kisastudio, Takku	Kello 19.51	Sisältää lähteen (kaksi lainausta)	Poliisi Youtube	<i>Poliisi tiedotti tunti sitten, että ”joukkojenhallintajoukot ottavat mielenosoittajia hallintaansa”.</i>
KS_1953	Kisastudio, Takku	Kello 19.53	Tavallinen		Mielenosoittaja jäänyt pahasti poliisihevosen alle.
KS_2002	Kisastudio, Takku	Kello 20.02	Sisältää lähteen	Helsingin Sanomat	<i>Hesarin toimittaja haastatteli yleisöä Sorsapuistossa.</i>
KS_2012	Kisastudio, Takku	Kello 20.12	Sisältää lähteen	Twitter	Twitteristä: ”#Kiakkovierasjuhlat > #linnanjuhlat.
KS_2027	Kisastudio, Takku	Kello 20.27	Tavallinen		Väki vähentynyt, tunnelma tiivistynyt.
KS_2050	Kisastudio, Takku	Kello 20.50	Tavallinen		Juhlat loppumassa ja väki valuu pois paikalta.

Liite 4.

Artikkeli	Diskurssi	Näyte
AL0410_2007	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlan nimi on [sic] muistuttaa kuokkavierasjuhlia. Kuokkavierasjuhlia on pidetty useana vuonna Presidentinlinnan lähistöllä itsenäisyyspäivän vastaanoton aikana.
AL0410_2007	vastakkainasettelu	Kiakkovieras-vuodossa epäillään salassapitorikosta
AL0212_1854	informatiivinen	Nimettömänä haastattelussa esiintynyt henkilö uskoo, että vastatapahtumaan on tulossa jopa satoja osallistujia.
AL0212_1854	poliittinen	- Yhteiskuntakehitys on kääntynyt, sanotaan nyt, työväenluokan ja köyhän kansan näkökulmasta epäedulliseen suuntaan.
AL0312_1336	informatiivinen	Tampereelle itsenäisyyspäiväksi suunnitellusta varjotapahtumasta, Kiakkovierasjuhlat [sic] on ilmoittanut kokoontuvansa Tammelantorilla kello 15.45 alkaen.
AL0312_1336	vakuuttava	Hänen mukaansa olennaista on, että tapahtumat järjestetään niin, etteivät eri tapahtumat häiritse toisiaan. Nojosen mukaan poliisi on myös varautunut levottomuuksiin.
AL0412_2125	informatiivinen	Tampereen itsenäisyysjuhlan vastatapahtuma Kiakkovieraat järjestetään perjantaina Tampereella.
AL0412_2125	ihmettelevä	- No kun en mä tiedä asiasta mitään. Kyllä jollain on näköjään aikaa ja vaivaa miettiä. Toivottavasti nää kaverit muistaa, mitä siellä juhlitaan.
AL0512_1941	informatiivinen	Yksi itsenäisyyspäivän perinne saa jatkoa tänä vuonna, kun Linnan juhlien varjotapahtuma Kuokkavierasjuhlat järjestetään usean vuoden tauon jälkeen.
AL0512_1941	rauhoitteleva	- Kuokkavierasjuhlat ovat olleet mainettaan maltillisempia mielenosoituksia.
AL0612_1444	vakuuttava	Koko Tampere-talo, ja sitä ympäröivät puistoalueet on ympäröity aidalla ja poliisit valvovat jo tällä hetkellä aluetta laajalla kehällä. Poliisilla on myös ainakin yksi panssaroitu Pasi valmiudessa muutama minuutin ajomatkan päässä Tampere-talosta.
AL0612_1444	spekuloiva	Toisaalta mielenosoittajat kokevat joskus, että poliisin hevoset ovat vielä mellakkavarusteisiin sonnustautuneita poliisejakin järeämpi ase.
AL0612_1707	vastakkainasettelu	- Valtio ei maksa edes lastensairaala, mutta järjestää silti itsenäisyyspäivän juhlia.
AL0612_1707	spekuloiva	Tamperelainen Alice uskoo, että poliisin kanssa voi syntyä yhteenottoja.
AL0612_1732	informatiivinen	Kiakkovieraaksi itseään kutsuvat mielenosoittajat kokoontuvat parhaillaan Tammelantorilla.

AL0612_1732	spekuloiva	Mielenosoittajat jakavat parhaillaan jääkiekkovaruusteita. Paikalla on ainakin kahdeksan poliisipartiota tarkkailemassa tilannetta.
AL0612_1834	uhkaava	Aamulehden kuvaaja kuvasi mielenosoittajajoukkiota, kun yksi naamioitunut mies uhkasi väkivallalla kuvaajaa.
AL0612_1834	spekuloiva	Nyt kulkue suuntaa kohti keskustaa. Rynnäköpöliisit ovat järjestäytyneet Tampere-taloa ympäröivän aidan sisäpuolelle siltä varalta, ettei kukaan kutsumaton yritä aidan yli juhla-alueelle.
AL0612_1908	vaarallinen	Muun muassa Handelsbankenin ja Stockmannin ikkunoita rikkoneet mielenosoittajat hakkasivat rikki myös Keskustorin Vanhan kirkon ikkunoita.
AL0612_1908	rivejä rikkova	Se oli liikaa osalle mielenosoittajista, sillä osa joukkiosta alkoi buuata siinä vaiheessa, kun kirkon ikkunoita alettiin särkeä.
AL0612_1921	vaarallinen	Kiakkovieraiksi kutsutut mielenosoittajat ovat siirtyneet Tampereen keskustaan ja kulkiessaan he ovat hajottaneet paikkoja.
AL0612_1921	uhkaava	Mielenosoittajilla on mukanaan iletulitteita, soihduttuja, rumpuja, jääkiekkomailloja ja keppejä.
AL0612_2033	uhkaava	Mielenosoittajat ovat varustautuneet jääkiekkomailloin ja suojuksin.
AL0612_2033	spekuloiva	Poliisi ei puutu vielä tilanteeseen täydellä voimalla, sillä tilannetta ei haluta kärjistää entisestään.
AL0612_2105	vaarallinen	Kiakkovierasjuhlissa yksi mielenosoittaja loukaantui lievästi iltakahdeksan aikaan, kun hän joutui poliisihevosen töytäisemäksi.
AL0612_2105	vastakkainasettelu	Tapahtuman jälkeen moni mielenosoittaja huusi poliisille ja arvosteli näiden kovia otteita.
AL0612_2132	spekuloiva	Tampereen mellakat ohi? Kiakkovieraat miettivät jo minne baariin jatkoille
AL0612_2132	huojentunut	Näyttää kuitenkin siltä, että mellakoitsijoiden voimat alkoivat loppua iltayhdeksän maissa.
AL0612_2144	vaarallinen	Poliisit ovat saaneet ruhjevammoja ja joidenkin poliisien korvat vaurioituivat, kun mielenosoittajat heittivät kovaäänisen pommin poliisia kohti.
AL0612_2144	vakuuttava	- Pyrimme nyt pitämään joukon koossa ja hallinnassa, ettei se enää tee vahinkoa millekään eikä kenellekään.
AL0612_2330	vaarallinen	Mellakoitsijat marssivat pitkin Tampereen keskustaa ja hajottivat muun muassa Stockmannin ja Handelsbankenin ikkunoita.
AL0612_2330	kritisoiva	Tapahtuma lähti pahasti käsistä myös siihen nähden, kuinka järjestäjät tapahtumaa kuvailivat Kiakkovierasjuhlat-blogissa.
AL0712_0940	huojentunut	Poliisi otti kiinni 28 mielenosoittajaa – loppuyö rauhallinen

AL0712_0940	vakuuttava	Poliisin mukaan loppuyönä ei esiintynyt enää mielenosoituksia ja se oli muutenkin kohtuullisen rauhallinen.
AL0712_1311	vaarallinen	- Teimme uhka-arviota syksyn mittaan Suojelupoliisin kanssa. Kiakkovierastapahtumaa organisoivat anarkistishenkkinen ryhmä, sanoi ylikomisario Harri Nojonen tiedotustilaisuudessa.
AL0712_1311	vakuuttava	Tavoitteena oli väkijoukkojen hallinta. Poliisit käyttivät käskytystä ja kehottamista, lisäksi käytettiin patukoita, kaasua ja hevosia käytettiin [sic] turvaamaan tilannetta.
AL0712_1338	kritisoiva	Näyteikkunoita, kirkon ikkunoita, autoja, ja parkkimittareita rikottu – Vahingot satojatuhansia?
AL0712_1338	tuomitseva	Poliisipäällikkö Markku Luoman mukaan kyseessä ei ollut mielenosoitus, vaan kyseessä oli rosvojoukko, joka oli tullut häiriköimään ja joka oli varustautunut väkivaltaan ja vahingontekoon soveltuvien välinein.
AL0712_1624	poliittinen	Tapahtumiin osallistuneet ovat sanoneet haluavansa taistella oikeanmukaisemman maailman puolesta.
AL0712_1624	spekuloiva	Hänen mukaansa on mahdollista arvioida, nähdäänkö ensi vuonna vastaava tapahtuma.
AL0712_1934	vähättelevä	Oho, Tampereen mellakoitsijoille samansuuruiset rapsut kuin väärin pysäköivälle
AL0712_1934	vakuuttava	Suurin osa kiinniotetuista vietti yönsä poliisin huomassa rikokselta ja häiriöiltä suojaamisen perusteella.
AL0712_2104	poliittinen	Tekstissä puhutaan luokkapoliitikasta ja -yhteiskunnasta sekä rikkaiden ja köyhien vastakkainasettelusta.
AL0712_2104	innostunut	Kiakkovieraat ovat julkaisseet tiedotteen, jossa he kiittävät mellakointiin Tampereen osallistuneita. [sic]
AL0812_1306	vaarallinen	Poliisi ratkaisee maanantaina, vapautetaanko heidät vai esitetäänkö heitä vangittavaksi.
AL0812_1306	vakuuttava	Poliisi otti perjantai-illan aikana Tampereella kiinni 28 henkilöä. Valtaosa heistä otettiin kiinni poliisilain perusteella rikoksilta ja häiriöiltä suojaamiseksi.
AL0812_1414	toverillinen	Kiakkovieraat-tapahtuman järjestäjät ovat julkaisseet internetissä tiedon, että he voivat auttaa kiinniotettuja ”tovereita” joko sakkomaksujen maksamisessa tai asianajajan suhteen.
AL0812_1414	vastakkainasettelu	Kiakkovierasjuhlat-blogissa kerrotaan myös, että järjestäjät halusivat tietää, mitä poliisi on kuulusteluissa kysynyt ja millaista kiinniotettujen kohtelu on ollut.
AL0912_1022	vakuuttava	Poliisi jatkaa Tampereen itsenäisyyspäivän väkivaltaisuuksien tutkintaa.

AL0912_1022	vaarallinen	Pidätettyinä olleet henkilöt ovat tunnustaneet osallisuutensa vahingontekoihin, joiden yhteydessä rikottiin mm. liikekiinteistöjen ikkunoita.
AL1312_2303	poliittinen	Mellakoinniksi yltäneet Kiakkovierasjuhlat nostivat esiin monia poliittisia kysymyksiä ja jakolinjoja.
AL1312_2303	yhteiskuntakriittinen	Mielenosoittajien poliittisen sanoman yksinkertainen epäpoliittisoiminen viranomaisten ja median taholta onkin lähes yhtä huolestuttavaa kuin mellakointiin turvautuvan toiminnan leviäminen.
AL1403_1514	vaarallinen	Sisäministeriön julkaiseman raportin mukaan Kiakkovierasjuhlat-mielenosoitus ja sen saama huomio saattavat lyhyellä aikavälillä motivoida anarkisteja uusien vastaavan kaltaisten mielenosoitusten järjestämiseen.
AL1403_1514	rauhoitteleva	Sisäministeriön julkaiseman väkivaltaisen ekstremismin tilannekatsauksen mukaan Kiakkovierasjuhlien ei arvioida kuitenkaan kertovan ääriivasemmistolaisen väkivallan kasvusta yleisesti.

Artikkeli	Diskurssi	Näyte
HS0410_1027	informatiivinen	Poliisi on kiinnostunut Linnan juhlien varjotapahtumasta, jota on suunniteltu itsenäisyyspäiväksi Tampereelle.
HS0410_1027	salaileva	Pyyntö on päivätty torstaille, ja siihen on merkitty hakijaksi Tampereen poliisilaitoksen rikoskomisario Ari Luoto. Hän ei halua kommentoida poliisin motiivia tietopyynnön tekoon.
HS0312_1927	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlien järjestäjien mukaan paikalla on musiikkia, ruokaa, mehua ja katulätkää. Mielenosoitusta varten tarjolla on Juti-naamareita.
HS0312_1927	spekuloiva	Aamulehden mukaan julkisuudessa on ennakkoon arveltu, että varjotapahtumasta voi seurata levottomuuksia. Ylikomisario Nojosen mukaan myös poliisi on varautunut levottomuuksiin.
HS0612_1331	informatiivinen	Juhlia vastustava kiakkovieras-ryhmä on ilmoittanut nettisivuillaan kokoontuvansa Tammelantorilla kello 15.45.
HS0612_1331	spekuloiva	Poliisilla ei ole arviota, paljon kiakkovieraita tulee kaikkiaan kokoontumaan. Poliisin joukkojen vahvuus on noin 300.
HS0612_1436	vakuuttava	Tampere-talon turvallisuustaso nostetaan vastaanoton ajaksi samanlaiseksi kuin Presidentinlinnan. Poliisi on valmistautunut myös Kiakkovierasjuhliksi kutsuttuun mahdolliseen varjotapahtumaan.
HS0612_1436	spekuloiva	”Tulossa on varsin kiireinen ja vivahteikas päivä”, ennakoii ylikomisario Harri Nojonen Pirkanmaan poliisista.
HS0612_1613	vaarallinen	Kiakkovieraat hyökkäsivät moneen otteeseen Tampere-taloa suojannutta mellakka-aitaa vastaan, heittelivät poliisia jäälohkareilla, maalilla ja

		pulloilla sekä löivät mailoilla sekä poliiseja että näiden hevosia. Useita poliiseja on loukkaantunut lievästi.
HS0612_1613	vakuuttava	”Poliisi ei tällaisessa tilanteessa halua lähteä provosoimaan, vaan pyrimme vain pitämään tilanteen rauhallisena”, sanoi ylikomisario Mika Kyrönviita. Hän totesi myös, että ihmiset saavat osoittaa mieltään.
HS0612_2146	vaarallinen	Poikkeuksellisen väkivaltaiseksi muuttunut mellakointi Tampereen keskustassa tallentui usealle videolle.
HS0612_2146	vakuuttava	Poliisi on ottanut useita ihmisiä kiinni.
HS0612_2251	vaarallinen	Mielenosoittajat rikkoivat ikkunoita, räjäyttelivät ilitulitteita ja heittelivät poliisia jäälohkareilla ja pulloilla.
HS0612_2251	vakuuttava	Tampere-talon ulkopuolella poliisi joutui illan mittaan toden teolla hillitsemään jääkiekkomailoilla varustautuneiden Kiakkovieraiden mellakointia.
HS0612_2358	vaarallinen	Kaupungilla mellastaneet mielenosoittajat eivät juuri jatkoilla puhuttaneet, koska juhlijoiden tiedot perustuivat kuulopuheisiin.
HS0612_2358	vähättelevä	Kaupungilla mellastaneet mielenosoittajat eivät juuri jatkoilla puhuttaneet, koska juhlijoiden tiedot perustuivat kuulopuheisiin.
HS0612_V1	vastakkainasettelu	Sadat mielenosoittajat ja poliisi olivat vastakkain Tampere-talon läheisyydessä ja kaupungin keskustassa perjantaina.
HS0612_V1	vaarallinen	Mielenosoittajat hulinoivat Tampereen keskustassa
HS0612_V2	vaarallinen	Itsenäisyyspäivän pääjuhlan vieton yksi pelonaiheista oli niin sanottu kiakkovieraiden juhlinta muutaman sadan metrin päästä Tampere-talosta.
HS0612_V2	vakuuttava	Poliisi oli varautunut mm. ratsukoin estämään kiakkovieraiden etenemisen Tampere-talolle.
HS0712_0906	vakuuttava	Nojonen sanoi, että poliisi sai pian kuitenkin joukon hallintaansa, joskin kyse oli ennakoimattomasta ihmismassan siirtymisestä.
HS0712_0906	vaarallinen	Nojosen mukaan tilanteessa oli vieraiden henki ja terveys vaarassa.
HS0712_1313	vastakkainasettelu	Sadat mielenosoittajat ja poliisi olivat vastakkain Tampere-talon läheisyydessä ja kaupungin keskustassa perjantaina.
HS0712_1313	vaarallinen	Joukon lähdettyä pois Tampereen Sorsapuistosta, se sai vapaasti mellastaa, tuhota ikkunoita ja liikennemerkkejä, kolhia autoja ja spreijata seiniä ilman, että poliisi pystyi puuttumaan siihen mitenkään.
HS0712_1849	kritisoiva	Löyhä yhteinen teema, eliitinvastaisuus, toi yhteen Peten ja opiskelijahuppupään.

HS0712_1849	tuomitseva	Kun rynnii aitoja päin, hajottaa ikkunan ja haistattelee poliisille, voi kaljan äärellä kuvitella olevansa kova jätkä.
HS0712_2257	salaileva	Itsenäisyysjuhlien aikaan Tampereella pidetyn Kiakkovieraat-mielenosoituksen osallistuneet eivät edelleenkään halua kertoa tapahtumista omalla nimellään.
HS0712_2257	poliittinen	Tekstissä mainitaan esimerkiksi luokkayhteiskunta ja rikkaiden juhliminen köyhien kustannuksella.
HS0712_V1	vaarallinen	Mielenosoittajat sytyttivät protestiksi tuleen myös mukanaan tuomia lippuja.
HS0712_V1	vakuuttava	Itsenäisyyspäivän mellakoissa Tampereella poliisi joutui käyttämään patukkaa ja kyynelkaasua juhlapaikalle rynnineitä mielenosoittajia vastaan.
HS0812_V1	spekuloiva	Itsenäisyyspäivän mellakoiden vahingot uhkaavat nousta satoihin tuhansiin euroihin.
HS0812_V1	vaarallinen	Mellakoivat anarkistit ja poliisi ottivat eilen väkivaltaisesti yhteen Tampere-talon ulkopuolella.
HS0912_1642	huojentunut	Itsenäisyyspäivänä Tampereella järjestetyn Kiakkovieras-mielenosoituksen vahingot jäivät lopulta vähäisiksi, poliisi kertoo.
HS0912_1642	rauhoitteleva	Mielenosoituksen kulku perjantaina ei myöskään näytä niin organisoidulta kuin poliisi ensi kommentissaan viikonloppuna antoi ymmärtää.
HS1012_0159	poliittinen	”Totta onkin, että mukana Tampereella oli vilpittömiä protestoijia, ihmisiä, jotka purkivat pahaa oloaan.”
HS1012_0159	vaarallinen	”Itsenäisyyspäivän riitasoinnuksi nousivat medianäkyvyyden vuoksi Tampere-talon ulkopuolella rähinöineet ’kiakkovieraat’, jotka rikkoivat humalapäissään sivullisten ja yhteistekin omaisuutta.”
HS1012_0821	pahoitteleva	Pirkanmaan poliisi pahoittelee poliisihevosen työtäisemäksi joutuneen 15-vuotiaan tytön kohtaloa.
HS1012_0821	vakuuttava	Suurlähettiläs pääsi kuitenkin perille Tampere-taloon, ja osallistui itsenäisyyspäivän vastaanotolle.
HS1212_0200	kritisoiva	Kun niin kutsutut kiakkovieraat lisäsivät Sorsapuiston suunnasta jännitteitä koko alueelle, itsenäisyysliikkeen kannattajat pysyivät yksimielisesti rauhallisina eikä mihinkään provokaatioihin ryhdytty.
HS1212_0200	vaarallinen	Kun jännitteet, jopa mellakointi, lisääntyivät Tampere-talon pohjoispuolella, juhlapaikan eteläpuolelle ryhmitetyt poliisit siirtyivät vahvistamaan pohjoisen suuntaa.
HS1212_1216	vastakkainasettelu	Pirkanmaan poliisille tuotiin eilen kansalaisten lahjoittamia suklaalevyjä, kiitoskortteja ja kahvipaketteja kiitoksena itsenäisyyspäivän tapahtumien asiallisesta hoitamisesta.

HS1212_1216	vaarallinen	Useat poliisihevoset saivat ruhjeita viime perjantain mielenosoituksissa Tampereella.
HS1412_0200	hyväksyvä	Hän kertoo hyväksyvänsä kansalaistottelemattomuuden ”sopivissa paikoissa”.
HS1412_0200	tuomitseva	Hän ei hyväksy riehumista. ”Se ei ole oikea tapa toimia. Räväkkääkin kansalaistoimintaa tarvitaan nostamaan esiin asioita, mutta jos se menee poliisin kanssa tappeluun, se ei enää edistä mitään.”

Artikkeli	Diskurssi	Näyte
KVB_2108_1	vastakkainasettelu	Ajateltiin, että kun tärkeämmät ihmiset pitävät kekereitään Tampere-talossa, voisi lähistöllä pistää pystyyn omat kekkerit johon on kuka tahansa tervetullut ihonväriin, kansalaisuuteen tai varallisuuteen katsomatta.
KVB_2108_1	kutsuva	Nähdään Näsilinnankadulla puoli kuuden maissa.
KVB_2108_2	vitsaileva	Niinistö kuulee Kiakkovierasjuhlista.
KVB_2608	vastakkainasettelu	Pitäkää linnanne!
KVB_0410	vastakkainasettelu	Kyttiikin kiinnostaa!
KVB_0410	innostunut	Keep up the good work!
KVB_0610	kutsuva	Me ollaan viaraanvarasta kiakkokansaa ja vaikka ohrana kuinka yrittäis estää, kutsumme kaiken rahvaan Kiakkovierasjuhliin Tampereelle joulukuun 6. päivä – silloin rillataan!
KVB_0610	vastakkainasettelu	Se on nääs sillai, että he ja me ei pelata vain eri sarjassa, vaan ihan eri peliä.
KVB_1310_1	vitsaileva	Askartele Juti-naamari!
KVB_1310_1	kutsuva	Askartele itsellesi aito Juti-naamari Kiakkovierasjuhli(kin) varten!
KVB_1310_2	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlat löytyy nyt myös Twitteristä.
KVB_1310_2	innostunut	Twiiittaamme tämän sivun päivityksistä sekä itse juhlapäivänä 6. joulukuuta kirjoitamme sinne live-seuranta tapahtumasta!
KVB_1810	todisteleva	Kiakkovierasjuhlista Aviisissa
KVB_1810	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlista Aviisissa
KVB_2110	innostunut	Enää reilu kuukausi juhliin!
KVB_2310	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlien ohjelmassa tulee olemaan mm. katulätkää, lämärikisat, musiikkia ja muuta leikkimiälistä kisailua.
KVB_2310	kutsuva	Tervetuloa kaikille (paitsi ohranalle, natseille ja fasisteille, joille sairastuloa – pysykää viämäreis-sänne)!
KVB_2410	vitsaileva	Nyt saatavilla myös Pate ”Popeda” Mustajärvi sekä Heikki ”Tonnin seteli” Silvennoinen -naamarit!
KVB_2410	innostunut	Ei muuta kuin askartelemaan!
KVB_0911_1	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlien Helsinki-Tampere kyydin tukibileet Hesassa!

KVB_0911_1	toverillinen	Tapahtuman tuotot käytetään bussikuljetukseen Kiakkovierasjuhille Tampereelle itsenäisyyspäivänä.
KVB_0911_2	kutsuva	Tule mukaan askartelemaan naamareita ja banderolleja Kiakkovierasjuhli varten Pispalan Hirvitalolle (Hirvikatu 10, bussi 25) keskiviikkona 13.11. klo 16:00 alkaen!
KVB_0911_2	informatiivinen	Tule mukaan askartelemaan naamareita ja banderolleja Kiakkovierasjuhli varten Pispalan Hirvitalolle (Hirvikatu 10, bussi 25) keskiviikkona 13.11. klo 16:00 alkaen!
KVB_1211	toverillinen	Manselaiset on kutsunu meiät ”Hesast pelaa kiakkoo”. Me tullaa Stadist skulaa lätkää.
KVB_1211	vastakkainasettelu	Pistetään pystyyn luokkaflaidis, lämäreitä päin eliitin klyyvareita. Stagat beesiin ja tsiigataan kel on stydein laaki.
KVB_1311_1	informatiivinen	UKK-osio päivitetty
KVB_2111_1	informatiivinen	Ollaan saatu esiintymään Kiakkovierasjuhliin pirun kovat artistit, elikkäs Toinen Kadunpoika sekä Naispyy!
KVB_2111_1	vastakkainasettelu	Itse juhlapäivänä 6.12. kokoontuminen tapahtuu kello 15.45 ja musiikki alkaa varttia myöhemmin, mutta ohranan pahansuopien juonien takia emme paljasta kokoontumispaikkaa (joka tulee kuitenkin olemaan Tampereen [sic] keskustan tuntumassa) ennen kuin tiistaina 3.12. – elikkäs muistakaas silloin visiteerata täällä blogissa alkuiltasta!
KVB_2111_2	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlien epäviralliset jälkipelit O’Harasissa!
KVB_2111_3	kutsuva	Tuu maalaa bandiksii, varten Kiekiksii:
KVB_2111_3	informatiivinen	(HKI) Kiakkovierasjuhlien bandistalkoot Makamikissa 28.11.
KVB_2311	informatiivinen	Bandis Tampereen juna-asemalla!
KVB_2611_1	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlien jälkipelit!
KVB_2611_3	innostunut	Kiakkofanin kuvia!
KVB_2611_3	toverillinen	Joku kiakkofani oli lähettänyt meille päin niin hienoja kuvia, että pakkohan nämä on jakaa täällä blogissakin!
KVB_2911_1	todisteleva	Kiakkovieraitten delegaatio Tappara-Kärpät matsissa!
KVB_2911_1	vitsaileva	Voitto meni Ouluun maalein 2-3, mutta kiakkokansa on ystävällistä ja anteeksiantavaista, joten eipä kanneta kaunaa!
KVB_2911_2	vastakkainasettelu	Haluttais tietää kuka siivoo Tampere-talon sit ku bailut on ohi. Kuka moppaa eliitin byyttaamat skumpat?
KVB_2911_2	toverillinen	Kaikki messii luokkaflaidiksee!
KVB_0112_1	uhkaava	Oikein ajoitetuilla pistohyökkäyksillä, harhautuksilla ja yhteistyöllä voimme iskeä presidentin

		joukkojen heikkoon kohtaan, ja edetä kohti Helsingin herrojen summuiden helppoheikkien kekereitä ja katulätkäareena.
KVB_0112_1	toverillinen	Hyökkäyspelissä vaaditaan koko joukkueen saumatonta yhteistyötä.
KVB_0112_2	salaileva	Ylihuomenna paljastuu kokoontumispaikka ja -aika!
KVB_0112_2	kutsuva	Muistakaa pysyä kuulolla ja vierailkaa blogissa alkuillasta!
KVB_0212_1	todisteleva	Kiakkovierasjuhlat on viime aikoina noteerattu eri medioissa.
KVB_0212_1	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlista mediassa
KVB_0212_2	todisteleva	Kiakkovierasjuhlat Totuusradiossa
KVB_0212_2	informatiivinen	Eli tämmönen ois tänään!
KVB_0212_3	informatiivinen	Uudet linkit naamareihin
KVB_0212_3	vitsaileva	Vanhat linkit naamareihin ovat näemmä menneet särki, joten tässä uudet linkit niihin.
KVB_0312	informatiivinen	Kiakkovierasjuhlien kokoontuminen tapahtuu Tammelantorilla (kymmenen minuutin kävely Tampereen Rautatieasemalta) kello 15:45.
KVB_0312	uhkaava	Muistakaa ottaa omat mailat mukaan!
KVB_0512_1	informatiivinen	Kiakkovieraat Tampereen juna-asemalla
KVB_0512_2	vastakkainasettelu	Turvallisuusohjeita ohranan varalle
KVB_0512_2	toverillinen	- Pidetään kiakkovierasjuhlat tiiviinä, eikä anneta ohranan puskea joukkoomme.
KVB_0712_1	informatiivinen	Tullaan julkaisemaan tiedote Kiakkovierasjuhlista vielä tämän päivän aikana.
KVB_0712_2	informatiivinen	Video Kiakkovierasjuhlilta
KVB_0712_3	toverillinen	Kiitos kiakkovieraat 6.12.2013!
KVB_0712_3	vastakkainasettelu	Rikkaat juhliivat, köyhät laskevat senttejä ja keskiluokka pelkää tippuvansa hyvinvoinnistaan kadulle.
KVB_0712_4	toverillinen	Jos tunnet ohranan huostassa olevia tovereita, ota yhteyttä joko lakitukinumeroomme 041 773 08 21 tai sähköpostiin kiakkovierasjuhlat@riseup.net, niin voimme avustaa asianajajan kanssa.
KVB_0712_4	vastakkainasettelu	Lisäksi meitä kiinnostaisi tietää mitä poliisi kysyi kuulusteluissa ja kuinka kiinniotettuja kohdeltiin Sorinkadulla.

Artikkeli	Diskurssi	Näyte
KS_1600	informatiivinen	Tammelan torilla tällä hetkellä noin 150-200 ihmistä.
KS_1610	informatiivinen	Väkeä paikalla noin 300.
KS_1630	informatiivinen	Väkeä tullut lisää noin satakunta ihmistä.
KS_1650	informatiivinen	Hyvä tunnelma, paljon porukkaa.
KS_1715	informatiivinen	Torilla räpätään.
KS_1720	informatiivinen	Aamulehti on haastatellut kiakkovieraita:
KS_1723	informatiivinen	Kiakkovieraat alkavat tehdä lähtöä Tammelan torilta.

KS_1732	informatiivinen	Kiakkovieraat liikkeellä.
KS_1738	informatiivinen	Kiakkovieraat Itsenäisyydenkadun ja Yliopistonkadun risteyksessä.
KS_1742	lietsova	Porukkaa selvästi yli 500, tunnelma koholla, soit- tuja ja ilotulitteita.
KS_1749	informatiivinen	Helsingin Sanomien mukaan mielenosoittajat ovat huutaneet mm. ”luokkasota” ja mielenosoituksesta irtautunut porukka ”yritti rikkoa pankin ikkunan jääkiekkomailloilla”.
KS_1751	teko	Mielenosoitus päässyt Tampere-taltoa ympäröivän aidan äärelle.
KS_1751	väkivalta	Ratsupoliisit pamputtaa.
KS_1755	väkivalta	Poliisi käyttänyt kyynelkaasua ja yrittää motittaa mielenosoitusta.
KS_1757	väkivalta	Ratsupoliisit rynnäköivät väkijoukkoon.
KS_1802	vastakkainasettelu	Poliisirivistö on pitänyt.
KS_1805	rauhoitteleva	Tilanne rauhoittunut.
KS_1805	vastakkainasettelu	Eliitti tiiraa Tampere-talon ikkunoista miltä katu- jen kansanjuhla näyttää.
KS_1808	teko	Palava suomenlippu heitettiin aidan yli poliisien sekaan.
KS_1812	spekuloiva	Mielenosoittajat tekevät ilmeisesti lähtöä Sorsa- puistolta.
KS_1812	informatiivinen	Ei kiinniottoja.
KS_1816	informatiivinen	Kiakkovieraat Yliopistonkadulla.
KS_1820	väkivalta	Useat saaneet kaasua.
KS_1822	informatiivinen	Mielenosoitus kulkee Itsenäisyydenkatua alas koko kadun leveydeltä.
KS_1822	lietsova	Mielenosoitus kulkee Itsenäisyydenkatua alas koko kadun leveydeltä.
KS_1828	informatiivinen	Iltalehden mukaan ”räjähteiden pauke” kuului ”selkeästi myös juhlapaikan sisälle”.
KS_1828	teko	Iltalehden mukaan ”räjähteiden pauke” kuului ”selkeästi myös juhlapaikan sisälle”.
KS_1832	vastakkainasettelu	Itsenäisyydenkadun yläpäässä mellakapoliisit purkautuvat autoista.
KS_1832	teko	Poliisiautoja kivitetty.
KS_1836	informatiivinen	Mielenosoitus keskustan puolella Kyttälänka- dulla.
KS_1836	teko	Miljarditalkoissa tehostettiin Handelsbankenin ja Stockmannin ilmanvaihtoa avaamalla ikkunoita.
KS_1843	informatiivinen	Poliisi on blokannut mielenosoitukselta kulun Hä- meenkadulle.
KS_1843	vastakkainasettelu	Poliisi on blokannut mielenosoitukselta kulun Hä- meenkadulle.
KS_1845	informatiivinen	Mielenosoitus Linnan juhlien jatkopaikkana toi- mivan Hotelli Tammerin kohdalla.
KS_1847	informatiivinen	Poliisi yrittää saartaa mielenosoitusta.
KS_1847	vastakkainasettelu	Poliisi yrittää saartaa mielenosoitusta.
KS_1857	informatiivinen	Tampere-talon lähellä tehtiin ainakin yksi kiin- niotto.

KS_1857	teko	Itsenäisyydenkadulla rikottiin valvontakamera.
KS_1902	informatiivinen	Helsingin Sanomien mukaan mielenosoittajat liikkuvat Tammerilta patosiltaa pitkin kohti Keskustoria ja heittelevät ilotulitteita.
KS_1905	vastakkainasettelu	Poliisiautoja torilla parisenkymmentä.
KS_1905	tuomitseva	Joku neropatti rikkoi ikkunan Vanhasta Kirkosta.
KS_1917	informatiivinen	Tällä hetkellä joku porukka tulossa Hämeenkatua pitkin takaisin kohti Tampere-taloa.
KS_1917	lietsova	Ken kurjuutta kylvää se raivoa niittää.
KS_1922	informatiivinen	Poliisit blokanneet Itsenäisyydenkadun ja Rautatienkadun.
KS_1922	vastakkainasettelu	Poliisit blokanneet Itsenäisyydenkadun ja Rautatienkadun.
KS_1924	väkivalta	Mielenosoittaja otti lippua alas rautatieaseman lipputangosta, mellakkapoliisit kävi pamppujen kanssa päälle.
KS_1924	teko	Mielenosoittaja otti lippua alas rautatieaseman lipputangosta, mellakkapoliisit kävi pamppujen kanssa päälle.
KS_1926	informatiivinen	Aamulehden mukaan Keskustorilta takaisin kohti Tampere-talo [sic] lähti parisataa mielenosoittajaa.
KS_1926	rivejä rikkova	Toisen uutisen mukaan mielenosoittajat buuasivat Vanhan Kirkon ikkunoiden rikkomiselle.
KS_1927	informatiivinen	Mielenosoitus Itsenäisyydenkadulla Tullinaukion kohdalla.
KS_1927	vastakkainasettelu	”Luokkasota”-huudot raikaa.
KS_1930	informatiivinen	Mielenosoitus taas Yliopistonkadulla.
KS_1930	todisteleva	Tampere-talosta taas näköyhteys mielenosoitukseen.
KS_1935	spekuloiva	Poliisi saattaa yrittää sumputusta Yliopistonkadulle.
KS_1937	todisteleva	Twitteristä: ”Toistaiseksi #Kiakkovierasjuhlat johtaa väkivaltakoneistoa ja mediaspektaakkelia 6-1”.
KS_1937	yhteiskuntakriittinen	”Sauli, käy pihalla pyörähtämässä. #vastakkainasettelunaikaonohi #kuudenvuodenkuuliaisuus #kiakkovierasjuhlat #anarchyinfinland”.
KS_1942	vitsaileva	Aamulehti otsikoi pormestarista: ”Kaupungistaan ylpeä Anna-Kaisa Ikonen saapui Tampere-taloon”.
KS_1945	yhteiskuntakriittinen	Twitteristä: ”Kuinkahan paljon kustannuksia #kiakkovierasjuhlat aiheuttaa? Samalla rahalla ois varmaan työllistetty noi kaikki 200 mellakoitsijaa?”
KS_1945	todisteleva	Twitteristä: ”Kuinkahan paljon kustannuksia #kiakkovierasjuhlat aiheuttaa? Samalla rahalla ois varmaan työllistetty noi kaikki 200 mellakoitsijaa?”
KS_1947	teko	Mielenosoittajat murtautuneet läpi jo parista sumpusta.

KS_1947	väkivalta	Poliisi pamputtaa ja hevoset tulleet taas paikalle.
KS_1951	väkivalta	Poliisi tiedotti tunti sitten, että ”joukkojenhallintajoukot ottavat mielenosoittajia hallintaansa”.
KS_1951	teko	Youtubessa Stockmannin remontista.
KS_1953	väkivalta	Mielenosoittaja jäänyt pahasti poliisihevosen alle.
KS_1953	informatiivinen	Ambulanssia odotetaan.
KS_2002	informatiivinen	Hesarin toimittaja haastatteli yleisöä Sorsapuitossa.
KS_2002	todisteleva	”Toki ymmärrän, että tällaista tapahtuu, kun ajat ovat mitä ovat.”
KS_2012	lietsova	Twitteristä: ”#Kiakkovierasjuhlat > #linnanjuhlat. Ohrana pelaa alivoimaa ja kansa pyörittää peliä. Media yrittää vielä purkaa kiekkoa, muttei onnistu.”
KS_2012	poliittinen	Twitteristä: ”#Kiakkovierasjuhlat > #linnanjuhlat. Ohrana pelaa alivoimaa ja kansa pyörittää peliä. Media yrittää vielä purkaa kiekkoa, muttei onnistu.”
KS_2027	teko	Kaasutuksesta raivostunut mielenosoittaja käveli poliisiauton luo ja hakkasi tuulilasin hajalle.
KS_2027	väkivalta	Pippurikaasu maistuu ilmassa.
KS_2050	informatiivinen	Juhlat loppumassa ja väki valuu pois paikalta.